

ประวัติศาสตร์มวยไทย

HISTORY OF MUAY THAI

ประวัติศาสตร์
มวยไทย
HISTORY OF MUAY THAI

“วงการกีฬามวยไทยก็ก้าวหน้ามาก มีข้อที่สำคัญคือเมืองไทยการชกมวยนับว่าเป็นกีฬาที่เก่าแก่ และเป็นที่ยอมรับเป็นที่น่าสนใจของประชาชนมาก รู้สึกว่าทุกคนสนับสนุนและอยากจะทำให้การกีฬามวยก้าวหน้ายิ่งขึ้น ด้วยการจัดงานให้รัดกุม และให้ถูกต้องหลักวิชาให้มากขึ้น ก็จะมีผลดีต่อกีฬามวยอย่างแน่นอน หวังว่าทุกคนที่สนใจในกีฬาก็จะสนใจพัฒนาให้กีฬามวยนี้มีสิ่งๆที่เรียกว่า “ประสิทธิภาพ” สูงยิ่งขึ้น เพื่อที่จะให้เป็นกีฬาดีเด่นของประเทศ มวยในเมืองไทยนี้ก็เป็นที่น่าสนใจหลายอย่าง เพราะว่ามีมวยแบบมวยไทยของเราเอง ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการต่อสู้ที่มีประสิทธิภาพสูงน่าสนใจสำหรับชาวต่างประเทศ”

“....กีฬามวยนี้กับความมั่นคงและความก้าวหน้าของประเทศชาติก็สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะว่ามีมวยนี้ก็เป็นการป้องกันตัว เป็นกีฬาที่มาจากการเล่นป้องกันตัวของนักรบไทยมาแต่โบราณ มาสมัยนี้เราจะต้องป้องกันตัวด้วยการใช้การต่อสู้ส่วนหนึ่ง และด้วยวิธีที่จะพัฒนาประเทศอีกส่วนหนึ่ง นักมวยทราบดีว่าถ้าต่อสู้เฉพาะด้วยกำลังก็คงแพ้นั่น ต้องมีวิชาการ ต้องมีวิธีการ และต้องมีสติที่มั่นคง ที่วิชาการที่จะบุก และวิชาการที่จะหลบ ฉะนั้นการที่มีการต่อสู้มวยเพื่อป้องกันตัว...”

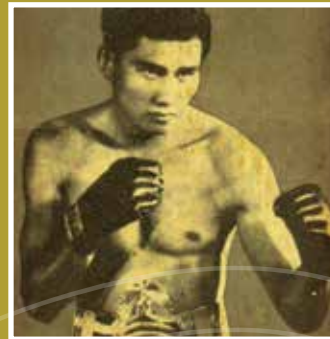
พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาจักรีบรมราชูปถัมภ์ พระราชทานแก่
คณะกรรมการจัดการแข่งขันชกมวยโดยเสด็จพระราชกุศล
สมทบทุน “นักมวยไทย” ในมูลนิธิธำนิภรณ์ทศบาล ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันพฤหัสบดีที่ 29 ตุลาคม 2513

“Muay Thai has also made its great progress. It is noteworthy that for Thailand, Thai boxing has its long history, and has been very popular and attractive to the Thai people. It seems that everybody supports Muay Thai and wants to see this sport progress further. Careful management based on technical approach, will certainly benefit this kind of sport. It is highly hoped that every individual person who is interested in this sport will take part in developing it to its higher efficiency so that it becomes the country’s outstanding sport. Thailand’s boxing has its several interesting points because it is our own Thai style of boxing, which is regarded as a high-efficiency fighting method, and it is interesting to foreigners, too.”

“...Thai boxing has ad its close relationship with our national security and progress because Muay Thai is a way of self- defence. It is a sport originating from self-defence of those ancient Thai warriors. At present we need to protect ourselves by using fighting on the one hand, and by developing our country on the other. Boxers are well aware that if they fight with their force only,they are quite certain to lose. They need support of a good technical and academic approach as well as a firm mind ready to move ahead and to avoid undesirable effects. Therefore, the existence of Muay Thai for self-defence...”

H. M. King Bnumibol ’s speech given to the Muay Thai Fund Raising Organizing Committee in Support of “Thai Boxers” on Behalf of the Anandha Mahidol Foundation
Chitrlada Palace
Thursday, October 29, B.E. 2513

กีฬามวยนับเป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศเป็นอย่างมากตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระมหากรุณาธิคุณกับวงการมวยมาโดยตลอด โดยจะเสด็จพระราชดำเนินเป็นองค์ประธานทอดพระเนตรการชกของนักมวยไทยกับนักมวยต่างชาติหลายครั้ง เช่น การชกระหว่าง โผน กิ่งเพชร กับ ปาสคาล เปเรซ นักมวยชาวอาร์เจนตินา เมื่อวันที่ 16 เมษายน พ.ศ. 2503 ณ สนามมวยเวทีลุมพินี ซึ่งผลการชกปรากฏว่า โผน กิ่งเพชร สามารถเอาชนะคะแนนไปได้อย่างไม่เป็นเอกฉันท์ และได้ครองตำแหน่งแชมป์โลกเป็นคนแรกของไทย หรือการชกระหว่าง ชาตีชาย เซียน้อย กับ แอฟเฟรน ทอร์เรส นักมวยชาวเม็กซิกัน เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2513 ณ สนามกีฬา กิตติขจร (ปัจจุบันคือ อินดอร์สเตเดียม หัวหมาก) ผลการชก ปรากฏว่า ชาตีชาย เซียน้อย เป็นฝ่ายชนะคะแนน ได้ครองแชมป์โลกเป็นสมัยที่ 2 เป็นต้น

หลังจากการชกทุกครั้ง จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นักมวยเข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิด มีพระราชปฏิสันถารอย่างเป็นกันเอง และจะพระราชทานเข็มขัดแชมป์โลกให้ด้วยพระองค์เอง

เมื่อครั้งที่นักมวย แสน ส.เพลินจิต ชกป้องกันตำแหน่งแชมป์โลก ณ เมืองโอซากา ประเทศญี่ปุ่น กับนักมวยชาวญี่ปุ่นชื่อ ฮิโรกิ อิโอเกะ เมื่อวันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2538 ผลการชกปรากฏว่าแสน ส. เพลินจิต ชนะน็อกไปได้ในยกที่ 10 หลังจากการชก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงส่งพระราชสาส์นผ่านทางกงสุลไทย ณ เมืองโอซากา **“พระองค์ทอดพระเนตรการชกของแสนอยู่ผ่านทางโทรทัศน์ ทรงชมว่าแสน ส. เพลินจิตชกได้ดี”** ยังความปลาบปลื้มแก่แสนและคณะเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้ เมื่อ สมรักษ์ คำสิงห์ ชนะเลิศในการแข่งขันมวยสากลสมัครเล่นรุ่นเฟเธอร์เวท ในกีฬาโอลิมปิกครั้งที่ 26 ที่เมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อปี พ.ศ. 2539 **“ก่อนชกในรอบชิงชนะเลิศ สมรักษ์ คำสิงห์ให้สัมภาษณ์ว่า จะคว้าชัยชนะให้ได้ เพื่อนำเหรียญทองกลับไปร่วมสมโภชน์เป็นส่วนหนึ่งในงานพระราชพิธีกาญจนาภิเษก ซึ่งเป็นวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองราชย์ครบ 50 ปี”** และเมื่อสมรักษ์ชนะ ได้ครองเหรียญทองโอลิมปิกเป็นครั้งแรกของนักกีฬาไทย **“สมรักษ์ คำสิงห์ได้เข้าเฝ้า เพื่อทูลเกล้าฯ ถวายเหรียญทองประวัติศาสตร์เหรียญนี้แด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ”**

Boxing is a kind of sport that Thai sportsmen have brought a lot of fame to Thailand so far. H.M. the King himself has always graciously paid close attention to the boxing circle. He used to preside over many boxing matches between Thai and foreign boxers, e.g. between Pone Kingphet and Pascal Perez from Argentina on Saturday night, April 16, 1960 at Lumpini Boxing Stadium where Pone won the match with a split decision and became Thailand's first world champion, and the match between Chatchai Chiaonoi and Affren Torres from Mexico on Friday night, March 20, 1970 at Kittikajorn Stadium (now Indoor Stadium Hua Mark), where Chatchai won the match by points and held his world championship for a second term. After each fight H.M. the King would grant each boxer a close audience and have a kind conversation with him as well as confer the world championship belt on him.

Again, after Saen Sor Ploenchit's trip to Osaka, Japan, to defend his world championship against Hiroki Ioka on October 17, 1995 when he won by K.O. in Round 10, H.M. the King kindly had his message sent through the Thai Consulate in Osaka saying **"he had watched Saen's match on television, and appreciated his good fight."** The message brought Saen and his staff great pleasure.

Moreover, Somrak Khamsing, prior to his bout for his amateur feather-weight championship in the 26th Olympic Games in Atlanta, Georgia, U.S.A. in 1996, **"said in an interview prior to the final bout for the championship that he would win the victory so as to bring along the gold medal to join in celebrating H.M. the King's Golden Jubilee, marking his 50 years of reigning."** Somrak won the gold medal and thus became Thailand's first Olympic gold medalist and **"was granted an audience to offer his gold medal to H.M. the King."**

สารบัญ

Contents

Part 1 ส่วนที่ 1 บทนำ 2 Introduction	Part 2 ส่วนที่ 2 สมัยอาณาจักรนครศรีทูลชัย 16 Hariphunchai Period	Part 3 ส่วนที่ 3 สมัยอาณาจักรน่านเจ้า 20 Nan Chao Period	Part 4 ส่วนที่ 4 สมัยอาณาจักรโยนกเชียงแสน 28 Yonok Chiangsaen Period	Part 5 ส่วนที่ 5 สมัยอาณาจักรสุโขทัย 32 Sukhothai Period	Part 6 ส่วนที่ 6 สมัยอาณาจักรอยุธยา 46 Ayudhya Period
--	--	--	--	--	---

Part 7
ส่วนที่ 7

สมัยกรุงธนบุรี

72

Thonburi Period

Part 8
ส่วนที่ 8

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์

82

Rattanakosin Period

Part 9
ส่วนที่ 9

มวยไทย 4 ภาค

145

Four Regional Styles
of Muay Thai

Part 10
ส่วนที่ 10

เครื่องดนตรีมวยไทย
ในสมัยโบราณ

164

Musical Instruments
Supplementing Muay Thai

Part 11
ส่วนที่ 11

การแต่งกายมวยไทย
ในสมัยโบราณ

170

Ancient Muay Thai Outfit

Part 12
ส่วนที่ 12

การแต่งกายมวยไทยในสมัย
ปัจจุบัน

184

Modern Muay Thai Outfit

คำนำ

สถาบันศิลปะมวยไทย กรมพลศึกษา มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการอนุรักษ์ ส่งเสริม และเผยแพร่ศิลปะมวยไทยเพื่อรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ไทยและองค์ความรู้ด้านศิลปะมวยไทย ปัจจุบันได้ดำเนินการประสานความร่วมมือในการอนุรักษ์ ส่งเสริม และเผยแพร่ศิลปะมวยไทยกับองค์กรทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ องค์กรภาครัฐและเอกชน เพื่อพัฒนาบุคลากร ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ครูมวยไทยให้มีความรู้และความเชี่ยวชาญในศาสตร์มวยไทย และพัฒนาหลักสูตรศิลปะมวยไทยให้ได้มาตรฐานเป็นพื้นฐานของการเรียนมวยไทยในระดับต่างๆ พร้อมทั้งให้คำปรึกษา แนะนำ ประเมินผลการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับศิลปะมวยไทย เพื่อผลักดันมวยไทยสู่นานาชาติต่อไป

ในการจัดทำหนังสือประวัติศาสตร์มวยไทยขึ้นในครั้งนี้ เพื่อเป็นการรวบรวมข้อมูลทางด้านประวัติศาสตร์มวยไทยในสมัยต่างๆ ที่มีการฝึกหัดมวยเพื่อใช้ในการรบ ต่อสู้ และป้องกันตัวเอง อันเป็นมรดกอันล้ำค่าของชนชาวไทย ที่ควรตระหนักรู้และสำนึกถึงความสำคัญในต้นกำเนิดของบรรพชนไทย ทั้งยังปลูกฝังให้คนรุ่นใหม่ได้ทำความเข้าใจ กล่าวคือ มวยไทยเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ใช้ในการต่อสู้ การรบ หรือแม้แต่การปกป้องตัวเอง จากภัยอันตรายรอบตัว ที่มีการคิดค้นขึ้นมาตั้งแต่อดีตและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของชนชาวไทยเอง จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือประวัติศาสตร์มวยไทยจะเป็นส่วนสำคัญในการเป็นแหล่งค้นคว้า อ้างอิง เพื่อคนรุ่นหลังได้เรียนรู้ต่อไป

นายกิตติพงษ์ โพธิมุ
อธิบดีกรมพลศึกษา

Foreword

The Institute of the Art of Muay Thai, Department of Physical Education, is directly responsible for conservation, promotion and disseminate the art of muay Thai with a view to maintaining the uniqueness and knowledge of the art of muay Thai. So far the institute has coordinated its cooperation in the conservation, promotion and dissemination of the art of muay Thai with both domestic and foreign organizations in the public as well as private sectors to develop Thai personnel, coaches/trainers, referees and teachers to be knowledgeable and specialized in the science of Muay Thai, and also to develop muay Thai curricula up to standard to be used as the baseline for learning muay Thai at different levels. Such cooperation is also aimed at obtaining consultation, advices and evaluation of performances related to the art of muay Thai so as to drive muay Thai towards international recognition.

The main purpose of the publication of “History of Muay Thai” is to collect data on the history of muay Thai in different periods during which Muay Thai had been practiced or trained for using in wars, fighting and self-defence. It has become a very precious heritage of the Thai people who then should realize and be well aware of its importance which came along with their ancestors. It is also aimed at instilling the minds of the Thai generations to appreciate and understand that muay Thai is both science and art used in fighting and for defending oneself from any possible dangers, and that it had been invented and developed to have its own uniqueness. It is therefore highly hoped that this book would be an important source of information and reference for later Thai and foreign generations.

Dr. Kittipong Potimu
Director General

Department of Physical Education

“ การฝึกหัดมวยเพื่อใช้ในการรบ ต่อสู้ และป้องกันตัวเอง อันเป็นมรดกอันล้ำค่าของชนชาวไทย ที่ควรตระหนักรู้และสำนึกถึงความสำคัญในต้นกำเนิดของบรรพชนไทย ”

Muay Thai had been practiced or trained for using in wars, fighting and self-defence. It has become a very precious heritage of the Thai people who then should realize and be well aware of its importance which came along with their ancestors.

บทนำ

มวยไทยเริ่มขึ้นในสมัยใดไม่ปรากฏ แต่เท่าที่ได้ปรากฏนั้น มวยไทยได้เกิดขึ้นมานานแล้วและอาจเกิดขึ้นมาพร้อมๆ กับชาติไทย เพราะมวยไทยนั้นเป็นศิลปะประจำชาติไทยอย่างแท้จริง ยากที่ชาติอื่นจะลอกเลียนแบบได้

มวยไทยในสมัยก่อนมีการฝึกฝนอยู่ในบรรดาเหล่าทหาร เพราะประเทศไทยได้มีการสู้รบกันกับประเทศเพื่อนบ้านบ่อยครั้ง การสู้รบในสมัยนั้นยังไม่มีอาวุธที่ทันสมัย แต่จะใช้อาวุธจำพวก ดาบสองมือ ดาบมือเดียว ทวน หอก ธนู เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมมีการต่อสู้ระยะประชิดตัว คนไทยในสมัยนั้นรบด้วยดาบ เป็นการบพุ่งที่ประชิดตัวมากเกินไป บางครั้ง คู่ต่อสู้อาจเข้ามา ทำร้ายได้ง่าย คนไทยจึงได้ฝึกหัด การถีบและเตะคู่ต่อสู้ เพื่อคู่ต่อสู้จะได้เสียหลัก และเราเลือกฟันได้ง่ายขึ้น ทำให้คู่ต่อสู้แพ้ได้

ต่อมาเมื่อหมู่ทหารได้มีการฝึกถีบเตะ ก็มีผู้คิดว่าทำอย่างไรจึงจะใช้การถีบเตะนั้น มาเป็นศิลปะสำหรับ การต่อสู้ ด้วยมือได้ จึงมีผู้คิดฝึกหัด การต่อสู้ป้องกันตัว สำหรับใช้แสดงเวลามิงานเทศกาลต่างๆ และเป็นของแปลกใหม่สำหรับชาวบ้าน เมื่อเป็นเช่นนี้ นานเข้า ชาวบ้านได้เห็นการถีบเตะ แพร่หลาย และบ่อยครั้ง จึงทำให้ชาวบ้านมีการฝึกหัดมวยกันมาก จนถึงกับตั้งเป็นสำนักฝึกกันมากมาย แต่สำหรับที่ฝึกมวยไทยนั้น ก็ต้องเป็นสำนักดาบที่มีชื่อเสียงมาก่อน และมีอาจารย์ที่เก่งกาจไว้ฝึกสอน ดังนั้นมวยไทยในสมัยก่อนจึงฝึกเพื่อความหมาย 2 อย่างคือ

1. สำหรับสู้รบกับข้าศึก
2. สำหรับต่อสู้ป้องกันตัว

ในสมัยก่อนนั้น ใครมีเพลงดาบดี และเก่งกาจทางการรบจะต้องเก่งทางมวยไทยด้วย เพราะเวลารบพุ่งนั้น ต้องอาศัยมวยไทยเข้าช่วย ดังนั้นวิชามวยไทยในสมัยก่อนนั้นจึงมุ่งหมายที่จะฝึกฝนเพลงดาบและวิชามวยไทยไปพร้อมๆ กัน เพื่อที่จะรับใช้ประเทศชาติด้วยการเป็นทหารได้อีกทางด้วย

Introduction

There has been so far no exact evidence when “Muay Thai”, or Thai boxing, took its origin. However, this Thai art of boxing has long existed, probably as far back as the birth of the Thai nation. It is truly Thai art of fighting in the same way as Kang Fu of China, Judo and Karate of Japan and Tae Kwon Do of Korea which can hardly be imitated.

In the former times Muay Thai was trained and practiced among soldiers who had been engaged in wars because Siam (old name of Thailand) had to fight its neighboring countries quite often. Without modern weaponry Thai warriors used double swords, single sword, lances, spears and arrows. So they mainly had to fight at close quarters, and it was thought that such fighting, especially when using swords, was so much at very close range, making it easy to be struck by the opponent. Kicking had been trained thus to cause the opponent to be off balance and can be struck or defeated.

It was some time later then before kicking and foot thrusting were changed to hand fighting as a form of self-defence to be shown at various festivals and fairs. As time passed by this kind of fighting art became popular among the general public and they went for practicing Muay Thai. A lot of training centers sprang up based on being previously well-known sword fighting teaching centers with good teachers. Muay Thai in the former times, therefore, was practiced for two purposes :

1. for fighting the enemy; and
2. for self-defence.

It was undoubtful that those being good at sword fighting techniques were also good at Muay Thai since Muay Thai would be helpful in fighting. So sword fighting and Muay Thai practicing became part and parcel which men learnt for using in serving their country.

เมื่อพ้นช่วงจากการทำศึกสงคราม มักจะมีการชกมวยเพื่อความสนุกสนานอยู่เสมอ นอกจากนี้ยังมีการเดิมพันด้วยการพนันระหว่างนักมวยที่เก่งกาจจากหมู่บ้านหนึ่งกับนักมวยที่มีฝีมือจากอีกหมู่บ้านหนึ่ง ทำการชกกันในเทศกาลสำคัญๆ หรือในกรณีที่มีการทำทายเป็นเกิดขึ้น “มวยในสมัยก่อนนั้น ชกกันด้วยมือเปล่าๆ ยังไม่มีการคาดเชือกอย่างสมัยอยุธยาตอนต้น และอยุธยาตอนปลาย การชกกันด้วยการคาดเชือก คือ ใช้เชือกพันมือจนถึงศอก บางครั้งการชกก็อาจถึงตายได้” ในสมัยรัตนโกสินทร์มีเวทีมวยที่จัดการแข่งขันกันเกิดขึ้นมากมาย เช่น เวทีสวนเจ้าเชษฐ และเวทีสวนกุหลาบ เป็นต้น ซึ่งการชกมวยในสมัยนั้น ก็ยังมีการคาดเชือกเหมือนเดิม ต่อมาภายหลัง “นวม” ได้เข้ามาแพร่หลายในประเทศไทย การชกในสมัยต่อมาจึงได้สวมนวมชก และการชกยังคงออกอาวุธเหมือนเดิม คือ ยังใช้หมัด เท้า เข่า และศอก ดังที่ปรากฏในปัจจุบัน

“การชกด้วยการคาดเชือกนั้น คือ การใช้เชือกพันมือจนถึงข้อศอก ทำการชกบางครั้ง การชกก็อาจถึงตายได้”

The boxers fought with bare hands. It was not until the late period of Ayuddhaya Kingdom when boxers fought with roped hands, each hand being wound with rope up to the elbow. Some boxing matches resulted in death.

In time of peace Muay Thai was also performed for entertainment and betting on boxers was common. “Muay Thai was usually arranged at important festivals or when challenges were made. The boxers fought with bare hands. It was not until the late period of Ayuddhaya Kingdom when boxers fought with roped hands, each hand being wound with rope up to the elbow. Some boxing matches resulted in death.” In the period of Rattanakosin Kingdom boxing rings had been raised for entertainment boxing, e.g. Suan Chao Chet Boxing Ring and Suan Kularb Boxing Ring. Boxers still fought with roped hands. Boxing with gloves became popular in Thailand some time later and boxers then put on gloves in boxing from then on. However, boxers still used their fists, feet, knees and elbows as seen nowadays.

ศิลปะมวยไทย คือ การผสมผสานการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก ซึ่งอาจจะเป็นท่าของการรุก หรือการรับไม้มวยในการต่อสู้ การจะใช้ศิลปะไม้มวยไทยได้อย่างชำนาญ จะต้องผ่านการฝึกเบื้องต้นในการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก แต่ละอย่างให้คล่องแคล่วก่อน จากนั้นจึงจะหัดใช้ผสมผสานกันไปทั้งหมด เท้า เข่า ศอก และศิลปะการหลบหลีกต่อไป

เชิงมวย คือ ท่าทางของการใช้นวอาวุธในการต่อสู้ แบ่งออกเป็นเชิงรุก และเชิงรับ ซึ่งเชิงมวยนี้ถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในศิลปะมวยไทย

ไม้มวย หมายถึงการผสมผสานการใช้หลักพื้นฐานของศิลปะการต่อสู้ เข้ากับท่าร่าง และเชิงมวย ถ้าใช้ในทางรับเรียกว่า **“ไม้รับ”** ถ้าใช้ในทางรุกเรียกว่า **“ไม้รุก”** ไม้มวย ยังแบ่งออกเป็นแม่ไม้ ลูกไม้และไม้เกร็ด **“แม่ไม้ คือการปฏิบัติกรหลักที่เป็นแม่บทของการปฏิบัติการรุกและรับ”** ซึ่งมีการเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ กำลัง พื้นที่ที่ใช้กำลัง และจังหวะในการใช้กำลัง **“ลูกไม้ คือ การปฏิบัติกรรองที่แตกย่อยมาจากแม่ไม้”** ซึ่งแปรผันแยกย่อยไปตามการพลิกแพลงของท่าร่างและเชิงมวยที่นำมาประยุกต์ใช้

ไม้เกร็ด คือ เคล็ดลับต่างๆ ที่นำมาปรุงทำให้แม่ไม้และลูกไม้ที่ปฏิบัติมีความพิสดารมากยิ่งขึ้น

เพลงมวย หมายถึง การแปรเปลี่ยนพลิกแพลงไม้มวยต่างๆ ต่อเนื่องสลับกันไปอย่างพิสดารและงดงามในระหว่างการต่อสู้

ในอดีตมวยไทยชกกันด้วยมือเปล่า หรือใช้ด้ายดิบ ที่เรียกว่า **“คาดเชือก”** จึงสามารถใช้มือในการจับ หัก บิด พุ่ม คู่ต่อสู้ได้ **“นักมวยจึงใช้ชั้นเชิงในการต่อสู้มากกว่าการใช้พลังกำลัง”** จึงเกิดไม้มวยมากมาย แต่เมื่อมวยไทยได้พัฒนาเป็นกีฬามากขึ้นมีการออกกฎกติกาต่างๆ เพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่นักมวย และตัดสินได้ง่าย ไม้มวยที่มีมาแต่อดีตบางไม้จึงไม่สามารถนำมาใช้ในการแข่งขันได้ และบางไม้ นักมวยก็ไม่สามารถใช้ได้ถนัด เนื่องจากมีเครื่องป้องกันร่างกายมาก ไม้มวยบางไม้จึงถูกลืมเลือนไปในที่สุด

The art of Muay Thai is the combined use of fists, feet, knees and elbows which can be used as offensive form or defensive form. To use the so-called “mai muay” aptly, a boxer needs to undergo basic training in using his fists, feet, knees and elbows very well before learning how to use in combination and how to avoid being hit by his opponent.

Choeng muay is the movement in fighting. It is divided into offensive and defensive movements. Choeng muay is the essential basic of Muay Thai.

Mai muay is the combination of the basic elements of fighting art with the body and choeng muay. For defensive purpose it is called **“mai rub”**; for offensive purpose it is called **“mai rook”**. Mai muay is also divided into “mae mai”, “luk mai” and “mai kred”. **“Mae mai is the main or principal technique in offensive”** and defensive movements concerning three components: force, space for force using, and step of force using. **“Luk mai is the secondary technique of mae mai”** which varies along with the body’s movement and choeng muay applied.

Mai kred refers to the modification of mae mai and luk mai to be used with more varied and effective results.

Pleng muay refers to the variation in the use of mai muay in a wonderful and beautiful series during the fight.

As Thai boxers in the former times fought bare hands or with roped hands (using raw thread called **“khad chuak”**, meaning wound with rope), the boxer could use his hands in catching, breaking, twisting, and throwing his opponent. **“In this sense, the boxer used his tactics in fighting more than using his strength.”** A large variety of mai muay had been produced thus. As Muay Thai had gradually been developed as sport, boxing rules were also set up to prevent the boxer from dangerous or fatal injuries and to help in making an easier decision. Some of the existing mai muay were, therefore, not allowed to be used, and some were not easy to use because of the protective gear the boxer was wearing. They eventually faded away and were forgotten.

“คนไทยถึงแม้ว่าจะไม่มีดาบ
แม้แต่มือเปล่า ก็ยังมีพิษสงรอบตัว”

The Thai people, even without a sword, can be dangerous from top to toe with only bare hands.

“มวยไทยจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกคนที่วิเศษอย่างหนึ่ง เพราะการฝึกมวยไทยช่วยพัฒนาร่างกายอารมณ์ จิตใจ และสติปัญญา”

Muay Thai is thus both science and art which can be very well used for training man because learning Muay Thai helps develop a person's bodily strength, emotion, mind/mentality and intelligence,

มวยไทยมีวิวัฒนาการมาหลายยุคหลายสมัย จึงได้หลอมรวมศิลปวัฒนธรรมหลายด้านเข้าด้วยกันอย่างผสมผสานกลมกลืน อย่างเช่น ความเชื่อในเรื่องจิตวิญญาณ คาถาอาคม ดนตรี วรรณกรรม คุณธรรม จริยธรรม เป็นธรรมเนียมที่นักมวยไทยยังคงยึดถือปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ การขึ้นครู การครอบครู การไหว้ครู และดนตรีปี่มว

ด้วยเหตุนี้ **“มวยไทยจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกคนที่วิเศษอย่างหนึ่ง เพราะการฝึกมวยไทยช่วยพัฒนาร่างกายอารมณ์ จิตใจ และสติปัญญา”** ให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์ทั้งกาย ใจ สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้มวยไทยยังเป็นสื่อให้ชาวต่างชาติเข้าใจวัฒนธรรม ประเพณีไทยมากขึ้น รวมทั้งชื่นชม หวงแหนมวยไทย เสมือนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่สร้างสรรค์ขึ้นมา เพื่อชาวโลกทั้งมวล

Muay Thai has had its evolution periodically and has thus harmoniously assimilated various cultural and artistic aspects, e.g. belief in the spirit world, magic, music, literature, virtue and integrity, which have traditionally observed by Thai boxers up to the present. Among these are the so-called “kan kuen kru”, “kan krob kru” and “kan wai kru”.

“Muay Thai is thus both science and art which can be very well used for training man because learning Muay Thai helps develop a person's bodily strength, emotion, mind/mentality and intelligence,” turning him into a complete person physically and mentally who can live his peaceful life in society. In addition, Muay Thai can also contribute to foreigners' better understanding of Thai tradition and culture so that they admire and would like to preserve Muay Thai as if it were science and art created for the whole world.

สมัยอาณาจักรนครศรีอยุธยา พ.ศ. 1200
Hariphunchai Period B.E. 1200

สมัยอาณาจักรนครศรีอยุธยา

การค้นคว้าข้อมูลทางด้านมวยของอาณาจักรศรีอยุธยา นั้น ข้อมูลส่วนมากจะเกี่ยวเนื่องกับตำนานพระนางจามเทวีผู้สร้างเมืองลำพูนกล่าวคือ เมื่อประมาณ พ.ศ. 1200 มีพระฤษีนามสุกคะทันตะฤษี ซึ่งเป็นสหายธรรม กับท่านสุทเวฤษี เป็นพระอาจารย์ผู้สั่งสอนธรรมวิชาและศิลปศาสตร์ทั้งปวง อันควรแก่การศึกษาสำหรับขุนท้าวเจ้าพระยาทั้งหลาย โดยตั้งเป็นสำนักเรียนขึ้นที่เขาสมอคอน แขวงเมืองลพบุรี (ลวะปุระ หรือ ละโว้)

Hariphunchai Period

The searching for Hariphunchai Kingdom's information about Thai boxing showed that most of the information related to the legend of Queen Cham Dhevi, who built the town of Lamphun. The story has it that approximately in B.E. 1200 a hermit named Sukka Tanta Ruesi who was a friend of Sudheva Ruesi, who taught "dharma" and liberal arts to the royal families and their descendants. He established his school at Khao Smor Khon in the town of Lopburi (Lawapura or Lawo).

ในสรรพวิทยาทั้งหลายนั้น ประกอบด้วยวิชาอันควรแก่ชายชาตรีที่เรียกว่า **“มัธยมศึกษา (มายาศาสตร์ มาจาก มัย+ศาสตร์ แปลว่า วิชาที่ฝึกเพื่อให้สำเร็จ หรือบ้างเรียกว่า “ชาตรี” แปลว่าเหนือกว่าที่เกิด)”** อันได้แก่วิชามวย วิชาดาบ วิชาธนู วิชาบังคับช้าง ม้าซึ่งเป็นการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญในการต่อสู้ป้องกันตัวและศึกสงคราม ในสมัยโบราณจะมีสำนักเรียน (สำนักเรียนมวย แตกต่างจาก ค่ายมวย คือ สำนักเรียนจะมีเจ้าสำนัก หรือครูมวย ซึ่งมีฝีมือและชื่อเสียงเป็นที่เคารพรู้จัก มีความประสงค์ที่จะถ่ายทอดวิชาไม่ให้สูญหาย โดยมุ่งเน้นถ่ายทอดให้เฉพาะศิษย์ที่มีความเหมาะสม ส่วนค่ายมวย เป็นที่รวมของผู้ที่ชื่นชอบในการชกมวย มีจุดประสงค์ที่จะแลกเปลี่ยนวิชาความรู้เพื่อนำไปใช้ในการแข่งขัน-ประลอง) โดยแยกเป็น **“สำนักหลวง”** และ **“สำนักราษฎร์”** บ้างก็ฝึกเรียนร่วมกับเพลงดาบ กระบี่ กระบอง พลอง ทวน ง้าวและมิตหรือการต่อสู้อื่นๆ เพื่อใช้ในการต่อสู้ป้องกันตัวและใช้ในการสงคราม มีทั้งพระมหากษัตริย์และขุนนางแม่ทัพนายกองและชาวบ้านทั่วไป (ส่วนใหญ่เป็นชาย) และจะมีการแข่งขันต่อสู้-ประลองกันในงานวัด และงานเทศกาลโดยมีค่ายมวยและสำนักมวยต่างๆ ส่งนักมวยและครูมวยเข้าแข่งขันชิงรางวัล-เดิมพัน โดยยึดความเสมอภาค

The subjects he taught included the ones that able-bodied men should learn called “**maiya sastra**” (=mayasastra = a subject to be learned for success, sometimes called “**chatree**” meaning “beyond birth”), consisting of boxing (muay), sword fighting, archery, elephant and horse control. Men were trained to be skillful at fighting for self-defence and war. In those times, there were what was called “boxing school”. (A boxing school differed from a “boxing camp” in that the former had its master or “**khru muay**” who was highly skillful, well-known and well respected and who wished to transfer these arts to his appropriate disciples, whereas boxing camp was a meeting place for people who admire boxing and wanted to share or exchange knowledge about boxing techniques and tactics and apply them in competition). The boxing school could be divided into “**royal boxing school**” and “**common boxing school**”. Sometimes boxing was trained along with weapons such as swords, batons, spears, knives, etc. for self-defence and in time of war-Kings, court members, soldiers and general people (mostly men) joined in training. Competitions were usually held at temple fairs and other festivals where boxers and boxing teachers/masters from boxing school/camps joined in those contests, hoping to win prizes/stakes.

สมัยอาณาจักรน่านเจ้า พ.ศ. 1291
Nan Chao Period B.E. 1291

สมัยอาณาจักรน่านเจ้า

จากการสืบค้นความเป็นมาของมวยสมัยอาณาจักรน่านเจ้า เมื่อ พ.ศ. 1291 พระเจ้าพ่อโล่โกะได้รวบรวมอาณาจักรไทยขึ้น เรียกว่าอาณาจักรน่านเจ้า สมัยนี้ต้องทำสงครามกับจีนอยู่เป็นเวลานาน บางครั้งก็เป็นมิตร บางครั้งก็เป็นศัตรูกัน

ส ภัยอาณาจักรน่านเจ้ามีการฝึกใช้อาวุธบนหลังม้า เช่น หอก ง้าว และการต่อสู้ด้วยมือเปล่าก็มีอยู่บ้าง เพื่อใช้ต่อสู้ในระยะประชิดตัว ซึ่งมวยไทยก็น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นอยู่ด้วย ในสมัยอาณาจักรน่านเจ้า ได้มีวิชาการต่อสู้ป้องกันตัวและมีวิชาเจิง (การต่อสู้ชนิดหนึ่งคล้ายๆ มวยจีนเกิดขึ้น)

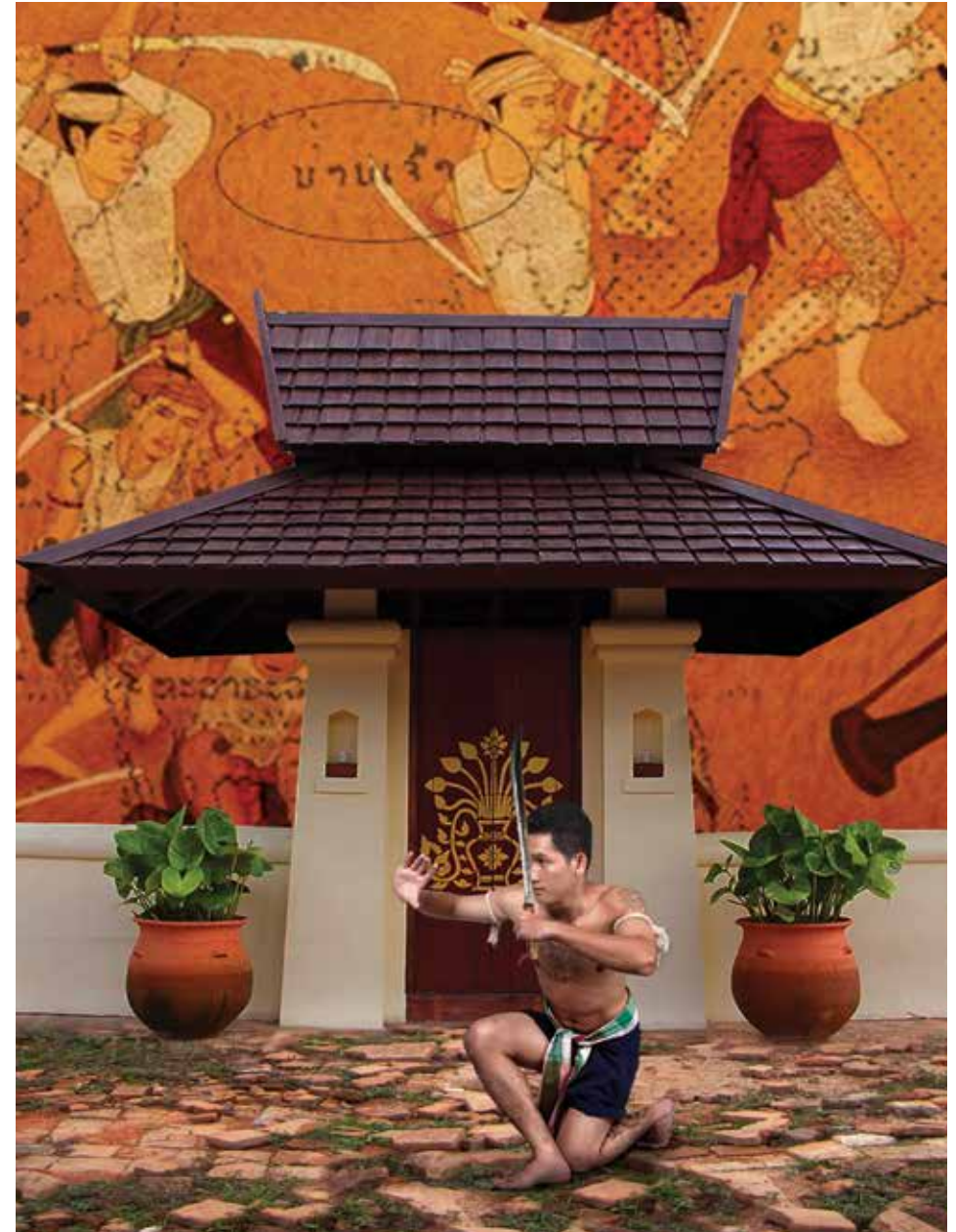
กล่าวคือ **การฟ้อนเจิง** เป็นการร่ายรำตามกระบวนท่าตามแบบแผนที่แสดงออกถึงศิลปะในการต่อสู้ของชาย ซึ่งทำรำนั้นมีทั้งท่าหลักและท่าที่ผู้รำแต่ละคนคิดขึ้น ฟ้อนเจิงหมายรวมเอาทั้งการฟ้อนประกอบอาวุธและไม่มีอาวุธโดยเรียกลักษณะการฟ้อนตามนั้น

Nan Chao Period

History of boxing in the period of Nan Chao Kingdom had it that in B.E. 1291 King Pi Lor Koh established a Thai kingdom called Nan Chao Kingdom. During this period the Thai kingdom had been engaged in war with China for a long time, with intermittent periods of peace terms.

Fighting with weapons on horseback and with bare hands at close quarters, probably including Muay Thai, had been trained. The art of self-defence and “joeng” (art of fighting somehow similar to Chinese boxing) also existed during Lanna Thai period.

Fon joeng was a pattern of danding showing the art of men’s fighting. The dance consisted of primary and specific positions. Initially fon joeng included dancing with and without weapons.

การเรียนเจิงในอดีตนั้น ผู้ที่จะเรียนต้องผ่านขั้นตอนการทดสอบจากครูผู้สอนเสียก่อน จึงจะเรียนเจิงกับครูนั้นๆ ได้ เช่น ให้นำไก่มาคนละตัว แล้วเอาเม็ดเช็ดคอไก่ หากไก่ของใคร ตายในวงกลมที่ขีดไว้ก็จะได้เรียนแต่หากไก่ของใครไปตายนอกเส้นที่ขีดไว้ ครูก็จะไม่สอนให้ เพราะถือว่าผีครูไม่อนุญาต หรือครูบางคนอาจจะมอบดาบให้คนละเล่มแล้วพาเดินฝ่าดงหญ้า ครูก็จะคอยสังเกตดูอุปนิสัยของแต่ละคน แล้วนำมาพิจารณาว่าควรจะสอนวิชาให้หรือไม่ (เพื่อพิสูจน์ความอดทน) **“ก่อนจะเรียนเจิงจะต้องทำพิธีตั้งขันครูโดยมีเครื่องประกอบในขันครูแตกต่างกันไปในแต่ละครู เมื่อตั้งขันครูแล้วจึงเริ่มเรียนได้”** การเริ่มต้นเรียนเจิงนั้น มักจะเริ่มโดยการฝึกยกน้ำหนักซึ่งมีตั้งแต่ขุม 3 ไปจนถึงขุม 32 การฝึกยกน้ำหนักก็คือ การฝึกแผนผัง การเดินเท้าให้คล่องแคล่วสามารถใช้งานในการต่อสู้ป้องกันตัวทั้งรุกและรับได้อย่างฉับไว จากนั้นจึงจะสอนลีลาของมือให้แม่ทำการฟ้อนหรือที่เรียกว่าแม่ลายฟ้อนนั้น สามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภทคือ

A person who wanted to learn joeng must pass steps of trial by the teacher before being able to start learning with him. First of all, the person must bring a chicken with him and slit its throat. If the chicken died in a given circle, he would be eligible to learn; if it died outside the circle, he would not be allowed to learn because it was believed that the spiritual teacher (pi khru) did not allow him to learn. Some teachers might give each person a sword and lead them through grass land and watch individual behavior to prove their patience before deciding who would be allowed to learn. **“To start learning, a ceremony of respect called “tang khan khru” was needed.”** Each learner usually began with how to use his footsteps or footwork in stepping on given positions called “yam khum” which ranged from khum 3 to 32. Practicing yam khum means practicing to master the footwork by walking along marked positions to achieve efficiency in maneuvering, defending and attacking. Next the practitioners would be trained to use the hands in different forms called “mae sai fon” which could be divided into two categories :

1. ชื้อแม่ลายพอน แต่ละท่าไม่เกี่ยวเนื่องกัน สามารถนำแม่ลายใดมาพอนก่อนหลังก็ได้ แม่ลายพอนกลุ่มนี้ เช่น บิดบัวบาน เกี้ยวเกล้า ล้วงใต้เท้ายกแหก มัดแกบก້อง ลงวาง เสือลากหางเหล้นรอก เป็นต้น

2. แม่ลายพอน ที่บันทึกไว้เป็นท่าต่อเนื่องกันไป เช่น สางพอน หยุด ลางซ้าย เป็นต้น เมื่อเรียนการพอนเจิมมือเปล่าได้คล่องแคล่วแล้ว พ่อครูที่สอนก็อาจจะสอนเจิมอื่นๆต่อไป ยกตัวอย่างเช่น

ใช้ไม้ค้อน หรือไม้พลองประกอบการรำ เรียกว่า **พอนเจิมไม้ค้อน**

ใช้หอก ประกอบการรำ เรียกว่า **พอนเจิมหอก**

ใช้ดาบ ประกอบการรำ เรียกว่า **พอนเจิมดาบ**

ใช้ลา คือ ดาบวงพระจันทร์ประกอบการรำ เรียกว่า **พอนเจิมลา** รำรำด้วยมือเปล่า เรียกว่า **พอนเจิมมือ**

ต่อมา คำว่าเจิม ในการพอนประกอบอาวุธต่างๆ ได้กร่อนหายไป และเรียกการพอนเจิมประกอบอาวุธต่างๆ ตามชื่อของอาวุธ เช่น พอนไม้ค้อน พอนหอก พอนดาบ พอนลา และเรียก **“การรำรำในลีลาการต่อสู้ด้วยมือเปล่านี้ว่า พอนเจิม”**

การพอนเจิมประกอบอาวุธบางประเภทนั้น ในระยะหลังไม่ค่อยได้รับความนิยม เช่น พอนเจิมไม้ค้อน และพอนเจิมหอก แต่อาจพบอยู่บ้างในการพิธีพอนผี ส่วนการพอนเจิมลา นั้นไม่ปรากฏว่ามีการพอนให้เห็น ส่วนการพอนเจิมดาบ นั้นได้รับความนิยมมากทั้งในการแสดงประกอบการตีกลองอย่างในขบวนแห่ครุฑทวนเข้าวัด และเป็นที่ยินยอมมากในการแสดงเชิงศิลปะวัฒนธรรมบนเวที สำหรับการพอนเจิมมือ หรือพอนเจิมนั้น จะมีลูกเล่นได้มากกว่าการพอนประกอบอาวุธเพราะคล่องตัวมากกว่าที่จะต้องแสดงการรำอาวุธควบคู่กับการพอน

1. **Separate mae sai fon** refers to unrelated movement of the hands. Any of the movements could be used without regard of order. Examples of mae sai fon were “bid boa baan, kiao klao, luang tai thao yok laek, mud kaeb kong long wang, sua laak hang len rok, etc.”

2. **Mae sai fon** performed in a continuous series, e.g. “saang fon, yud, laang sai, etc.”

After being well trained with bare hands the practitioners would learn other kinds of joeng, e.g. the art of using swords, spears and poles.

When a pole (or “**mai khon**”) was used, it was called “**fon joeng mai khon**”.

When a spear (“**hork**”) was used, it was called “**fon joeng hok**”.

When a sword (“**daab**”) was used, it was called “**fon joeng daab**”.

When a crescent-shaped sword (called “**la**”) was used, it was called “**fon joeng la**”.

The word “joeng” itself gradually faded away, so the art of dancing with weapons were called “fon mai khon, fon hok, fon daab, fon la”, “**whereas dancing with bare hands was called fon joeng**”.

Fon joeng with some weapons was not quite popular in later periods such as fon joeng mai khon and fon joeng hok except in spirit worshipping ceremonies. Fon joeng la had not been performed any more, whereas fon joeng daab had been very popular, usually seen performing along with drums in religious ceremonies (e.g. in a procession towards a temple for food offering) and on-stage cultural performance. Fon joeng mue (fon joeng), in the meantime, could show a lot of more of styles since the performer need not hold any weapon in his hands.

ปัจจุบัน การฟ้อนเจิงจะฟ้อนเข้ากับวงกลองต่างๆ เช่น วงกลองปู้เจ้ วงกลองมองเซิง วงกลองสะบัดชัย หรือกลองปุงจา เป็นต้น เพราะกลองเหล่านี้มักจะให้จังหวะที่คึกคักเร้าใจ เหมาะแก่การแสดงออกซึ่งความแข็งแกร่ง และพลังของชายหนุ่ม แต่ผู้ฟ้อนบางคนก็นิยมฟ้อนเจิงเข้ากับวงดนตรีสากลซึ่ง โดยเลือกเพลงที่มีจังหวะช้า - เร็วในตัว เช่น มอญห้าเก้า มวย เป็นต้น เครื่องแต่งกายของการฟ้อนเจิงนั้น โดยมากผู้ฟ้อนที่ฟ้อนตามงานวัฒนธรรมต่างๆ มักจะสวมกางเกงสะดอ (คล้ายกางเกงเล)

สล่าเจิง (เซิง) ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งในล้านนา คือ **“พ่อครูปวน คำมาแดง”** เป็นปู่ครูที่ถ่ายทอดเจิงที่มีลีลางดงามและดุคั่นให้กับลูกศิษย์หลายต่อหลายคน ซึ่งล้วนแต่เป็นครูเจิงที่สร้างลูกศิษย์มากมายนับไม่ถ้วน **“ตลอดชีวิตของพ่อครูปวนไม่เคยต่อสู้แพ้ใครเลยแม้แต่ครั้งเดียว”** แต่เมื่อปี พ.ศ. 2500 เมื่ออายุได้ 80 ปี ท่านได้ขึ้นชมมวยในงานวัด คู่ต่อสู้เป็นหนุ่มฉกรรจ์อายุประมาณยี่สิบปีเศษ การชกในครั้งนั้น พ่อครูปวนเป็นฝ่ายแพ้ จึงทำให้ท่านตรอมใจตาย ซึ่งเป็นการแพ้ครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิตของพ่อครูเจิงท่านนี้

Presently, fon joeng is performed along with drum bands such as Pu Jay drum band, Mong Choeng drum band, Sabad Chai drum band, Pu Ja drum band, etc., because such drums give active and heartening beats or rhythms which are suitable for showing a young man's strength and physical fitness. However, some performers prefer performing along with "salor sueng" (a kind of musical instrument playing slow-and-quick tempo music, e.g. mon ha kao, muay, etc. As to costume, the performers usually wear loose pants called "karng keng sador (similar to "karng keng lay") when performing at cultural fairs.

One of the most famous pen sala joeng (choeng) in Lanna was "**Phor Khru Puan Khamma Daeng**", who had taught dozens of his students beautiful yet fierce forms of joeng who then produced their students for many generations. "**Through out his life he had never been beat by anyone;**" yet, in B.E. 2500, at the age of 80, he had a fight with a young man aged in his twenties at a temple fair and lost in the fight. The loss let him down such that he died later on.

สมัยอาณาจักรโยนกเชียงแสน พ.ศ. 1490
Yonok Chiangsaen Period B.E. 1490

สมัยอาณาจักรโยนกเชียงแสน

จากการสืบค้นความเป็นมาของมวยในอาณาจักรโยนกเชียงแสน ในราว พ.ศ. 1490 คนไทยตั้งอาณาจักรทางตอนเหนือมีหัวหน้าเรียกว่า ปู่เจ้าลาวจก ครองเมืองฝาง ปฐมกษัตริย์ในวงศ์ลาวจกราช เป็นบรรพชนของกษัตริย์ในราชวงศ์มังรายของอาณาจักรล้านนา เริ่มเรื่องอำนาจสามารถรุมพุ่งแย่งชิงอำนาจจากขอม จากนั้นคนไทยก็ขยายอำนาจลงมาทางตะวันตกเฉียงเหนือ สร้างอาณาจักรสุโขทัยแล้วอพยพลงมายังแม่น้ำเจ้าพระยา เกิดอาณาจักรอยุธยาในเวลาต่อมา

Yonok Chiangsaen Period

The history of Muay Thai during the period of Yonok Chiang Saen Kingdom has it that approximately in B.E. 1490 the Thai people established their kingdom in the northern part of Thailand under the leadership of Poo Chao Lao Chok ruling the town of Faang. He became the first king of Lawa Chakkarat Dynasty, the ancestors of the kings of Mang Rai Dynasty of Lanna Kingdom. These forefathers could defeat Kom people and invaded down northwest and established Sukhothai Kingdom. They later on moved down south to the Chao Phraya Basin and established Ayudhya Kingdom.

“สมัยพระเจ้ามังรายสร้างเมืองเชียงใหม่ ใน จารึกมโหบทัญญติกฎหมายเกี่ยวกับ คำว่า “มวย” เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก จึงเป็นข้อ สันนิษฐานของปฐมภูมิศิลปะมวยไทย มีมาแต่ครั้งนั้น”

ระหว่างก่อสร้างอาณาจักร คนสมัยนี้เป็นผู้ที่มีสัญชาติญานนักรบได้มีการฝึกต่อสู้ด้วยมือเปล่า จนกลายเป็นศิลปะป้องกันตัวซึ่งการรบในยุคโบราณเป็นการรบแบบประจัญบาน หรือที่เรียกว่าตะลุมบอน คือการต่อสู้ในระยะประชิดตัว ดังนั้นคนไทยจึงต้องคิดค้นวิธีการต่อสู้ โดยใช้อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายเป็นอาวุธ และพยายามปรับปรุงพัฒนากลยุทธ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การใช้อวัยวะส่วนต่างๆ เป็นอาวุธได้พยายามพัฒนาผสมผสานกับอาวุธดาบและดั่ง คนสมัยนี้จึงฝึกยุทธวิธี การถีบ การเตะ และการตีลังกา เข้าไปประหัตประหารศัตรูอย่างรวดเร็วน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง มีจารึกภาษาล้านนาหรือเรียกว่าภาษาไทยยวนที่คัดลอกกันต่อๆ มาโดยจารึกนี้บันทึกไว้ใไบลานเรียกว่า มังรายศาสตร์หรือกฎหมายมังราย เชื่อกันว่ามีบันทึกตั้งแต่ พ.ศ. 1839 ซึ่งตรงกับ “สมัยพระเจ้ามังรายสร้างเมืองเชียงใหม่ ในจารึกมโหบทัญญติกฎหมายเกี่ยวกับคำว่า “มวย” เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก จึงเป็นข้อสันนิษฐานของปฐมภูมิศิลปะมวยไทยมีมาแต่ครั้งนั้น” มังรายศาสตร์เป็นหนังสือไบลานที่เก่าแก่ที่สุด ต้นฉบับเดิมเขียนเป็นภาษาไทยเหนือ มังรายศาสตร์เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วินิจฉัยมังราย หมายความว่า เป็นคำพิพากษาของพระเจ้ามังราย

Records on tree leaves (called “bai laan”) in the Lanna or Thai Yuan language known as Mungraiyasastra or Mungrai Law (believed to written in B.E. 1839 in the reign of King Mungrai, who created the town of Chiangmai), mentioned the word “muay” for the first time.

The Thai people, who possessed warrior instinct, practiced fighting with bare hands and developed it into the art of self-defence which was useful for fighting at close quarters in those ancient times. Techniques of fighting by using body parts as weapons had been invented and improved for higher efficiency. The use of body parts in combination with swords and shields had also been applied. Strategies for kicking, foot-thrusting, and turn-over kicking to kill the enemy had been learned as well. “Records on tree leaves (called “bai laan”) in the Lanna or Thai Yuan language known as Mungraiyasastra or Mungrai Law (believed to written in B.E. 1839 in the reign of King Mungrai, who created the town of Chiangmai), mentioned the word “muay” for the first time.” So it is assumed that the art of Muay Thai had its origin from then on. Mungraiyasastra was the oldest text, and was otherwise called “Winitchai Mungrai”, meaning King Mungrai’s judgments.

สมัยอาณาจักรสุโขทัย พ.ศ. 1781-1951
Sukhothai Period B.E. 1781-1951

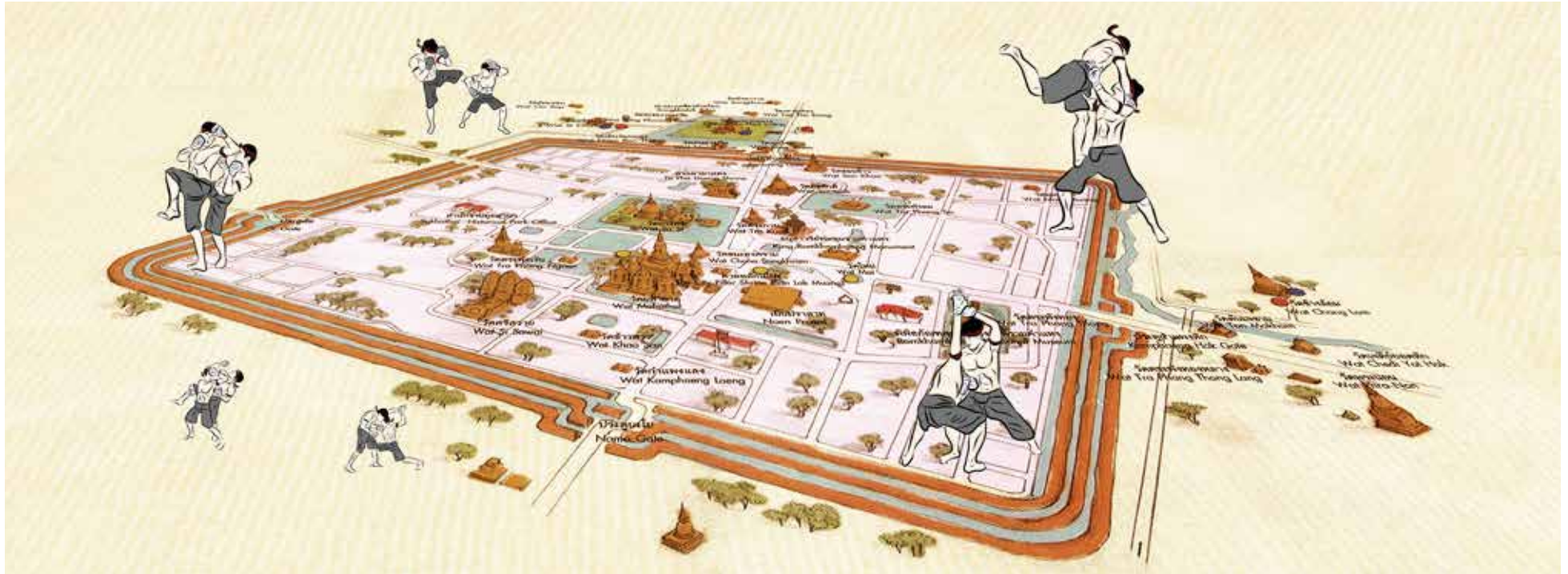

สมัยอาณาจักรสุโขทัย

จากการสืบค้นข้อมูลมวยสมัยกรุงสุโขทัยเริ่มประมาณ พ.ศ. 1781-1951 รวมระยะเวลา 140 ปี หลักฐานจากศิลาจารึกกล่าวไว้ชัดเจนว่า กรุงสุโขทัยทำสงครามกับประเทศอื่นรอบด้าน จึงมีการฝึกทหารให้มีความรู้ความชำนาญในรบด้วยอาวุธ ดาบ หอก โล่ รวมไปถึงการใช้วิถีวะของร่างกายเข้าช่วยในการรบระยะประชิดตัวด้วย เช่น ตีบ ตะ เข่า ศอก เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรบ

Sukhothai Period

The history of Muay Thai during Sukhothai Kingdom lasting 140 years (B.E. 1781-1951) had its relation to the kingdom's warring with its neighboring countries as mentioned in the engraved stones, making it necessary to train its soldiers in fighting with weapons such as swords, spears, shields, etc. and using body parts, e.g. feet, knees and elbows, as weapons to assist in fighting at close quarters to maximize efficiency.

อาณาจักรสุโขทัยต้องทำสงครามกับอาณาจักรข้างเคียงอยู่เสมอ การทำสงครามที่สำคัญ 3 ครั้ง คือ (1) **ศึกขุนสามชน** ระหว่าง พ.ศ. 1801-1803 ตรงกับรัชสมัยพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ (2) **ศึกสองกรุง** ประมาณ พ.ศ. 1914-1919 ตรงกับรัชสมัยพญาลิไท และ (3) **สงครามครั้งที่ 3** ซึ่งเป็นวาระสุดท้ายของอาณาจักรสุโขทัย ประมาณ พ.ศ. 1919-1920 ตรงกับรัชสมัยพญาไสยสีโยไท ปลายสมัยกรุงสุโขทัยเป็นช่วงที่กรุงศรีอยุธยาเริ่มเรืองอำนาจและเข้ามาครอบครองอาณาจักรสุโขทัย การทำสงครามแย่งชิงอำนาจในสมัยนั้นบางครั้งยืดเยื้อเป็นเวลานานถึง 6 ปี ทำให้สูญเสียไพร่พล ทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก สิ่งสำคัญที่สุดในช่วงเวลามีศึกสงครามคือ ความพยายามรักษาผืนแผ่นดินที่ตนอาศัยอยู่ให้มั่นคงที่สุด จึงจำเป็นต้องมีการรวบรวมไพร่พลเพื่อเป็นกำลังรบเพื่อกักตุนเสบียงอาหาร มีการฝึกหัดการต่อสู้ป้องกันตัวด้วยมือเปล่าและอาวุธชนิดต่างๆ เพื่อเป็นการเตรียมพร้อม

การรบในสมัยนี้เป็นการรบแบบประจัญบาน หรือที่เรียกว่าตะลุมบอน และรบแบบ ชุมโจมตี ซึ่งเป็นการรบในระยะประชิดตัวทั้งสิ้น การฝึกหัดศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแบบมวย จึงเป็นการฝึกที่มีความสำคัญมากสำหรับการรบในระยะประชิด ดังนั้นการที่กรุงสุโขทัยถูกเพื่อนบ้านรุกรานอยู่เสมอทำให้ชาวสุโขทัยต้องฝึกฝนมวย กระบี่กระบอง และอาวุธต่างๆ เพื่อต่อสู้กับผู้รุกรานและพยายามปรับปรุงเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น **“การรบในสมัยนั้นใช้มีด หอก ดาบ เป็นอาวุธ การต่อสู้จึงมีโอกาสที่จะเข้าประชิดตัว”** จึงฝึกหัดการเตะ การถีบเอาไว้เพื่อให้คู่ต่อสู้เสียหลักจะได้เลือกฟันเลือกแทงได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้เด็กผู้ชายสมัยสุโขทัยเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นมักจะฝึกหัดมวยกันทุกคน เป็นความเชื่อที่ว่า การฝึกมวยเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่จะมีลักษณะชายชาตรี

Sukhothai Kingdom often had to make war with its neighboring kingdom. Three major wars it made were (1) **Khun Sam Chon War** during B.E. 1801-1083 in the reign of King Phor Khun Sri Inthrahit, (2) **Song Krung War** during B.E. 1914-1919 in the reign of King Phraya Li Thai, and (3) **Third War, the last stand of Sukhothai Kingdom**, during B.E. 1919-1920 in the reign of King Phraya Sai Lue Thai. The late era of Sukhothai Kingdom was the time during which Ayudhya Kingdom was thriving as a strong power and thus began its campaign to take over Sukhothai Kingdom. Warring for power in those days sometimes lasted as long as six years, causing heavy losses of soldiers and properties. What was most important during the war was to the utmost effort, and this required recruitment of men and storage of food supplies for war. Those recruits would then be trained to fight with bare hands and with weapons to be ready for war.

Fighting in those days was done at close quarters or by ambush. Learning the art of Muay Thai for self-defence was very important for fighting at close quarters. Because of frequent invasion by its neighbors Sukhothai people needed to practice Muay Thai and how to use swords and other weapons for fighting their enemy and tried to improve their skills for higher efficiency. **“Knives, spears and swords were used as weapons, so fighting was at close quarters.”** Using feet for kicking and thrusting to render the opponent off balance would make it easier to strike or attack him. In addition, most Sukhothai male youths usually practiced Muay Thai, which was regarded as an essential part of full manhood.

หลังเสร็จสงครามแล้ว ชายหนุ่มในสมัยกรุงสุโขทัยมักจะฝึกมวยไทยกันทุกคน เพื่อเสริมลักษณะชายชาติวีรเพื่อศิลปะป้องกันตัว เพื่อเตรียมเข้ารับราชการทหารและถือเป็นประเพณีอันดีงาม ในสมัยนั้นจะฝึกมวยไทยตามสำนักที่มีชื่อเสียง เช่น สำนักสมอคอน แขวงเมืองลพบุรี นอกจากนี้ยังมีการฝึกมวยไทยตามลานวัดโดยพระภิกษุอีกด้วย **“วิธีฝึกหัดมวยไทยในสมัยกรุงสุโขทัย ครูมวยจะใช้กลอุบายให้ศิษย์ ตักน้ำ ต่ำข้าว ฝ่าฟัน ว่ายน้ำ ห้อยโหนเถาววัลย์ เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงและอดทนก่อนจึงเริ่มฝึกทักษะ”** โดยการผูกผ้าขาวม้าเป็นปมใหญ่ๆ ไว้กับกิ่งไม้ แล้วชกให้ถูกด้วยหมัด เท้า เข่า ศอก นอกจากนี้ยังมีการฝึกเตะกับต้นกล้วย ชกกับคู่ซ้อม ปล้ำกับคู่ซ้อม จบลลงด้วยการว่ายน้ำเพื่อทำความสะอาดร่างกายและผ่อนคลายกล้ามเนื้อก่อนนอน ครูมวยจะอบรมศีลธรรมจรรยา ทบทวนทักษะมวยไทยท่าต่างๆ จากการฝึกในวันนั้นผนวกกับทักษะท่าต่างๆ ที่ฝึกก่อนหน้านี้แล้ว

“วิธีฝึกหัดมวยไทยในสมัยกรุงสุโขทัย ครูมวยจะใช้กลอุบายให้ศิษย์ ตักน้ำ ต่ำข้าว ฝ่าฟัน ว่ายน้ำ ห้อยโหนเถาววัลย์ เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงและอดทนก่อนจึงเริ่มฝึกทักษะ”

“The trainers would start by telling those trainees to fetch water, husk paddy, chop firewood, swim, move about by hanging on vines, etc. to strengthen their body and be patient.”

After the war young Sukhothai men often practiced Muay Thai to enhance their manhood, improve their self-defence skill and get ready for serving the army, regarded as a good tradition. They went for training at famous boxing schools, e.g. Smorkhon Boxing School in Lopburi, etc., or on temple ground trained by monks. “The trainers would start by telling those trainees to fetch water, husk paddy, chop firewood, swim, move about by hanging on vines, etc. to strengthen their body and be patient.” Then the trainees would practice using their fists, feet, knees and elbows in hitting knots tied on a piece of cloth (pha khao ma) hanging down from tree branches. They would also practice kicking banana trunks and boxing and wrestling with their buddy. They would end the day with swimming to clean themselves and relax before going to sleep. The trainers

สมัยกรุงสุโขทัยมวยไทยถือว่าเป็นศาสตร์ชั้นสูงถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาของกษัตริย์ เพื่อฝึกให้เป็นนักรบที่มีความกล้าหาญ มีสมรรถภาพร่างกายดีเยี่ยม เป็นกษัตริย์ที่เก่งกล้าสามารถในการปกครองประเทศต่อไป ดังความปรากฏตามพงศาวดารว่า พ่อขุนศรีอินทราทิตย์เห็นว่ากรุงสุโขทัยจะเป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ครองความเป็นอิสระได้นานนั้น ขึ้นอยู่กับผู้นำซึ่งต้องมีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริงในด้านการต่อสู้ป้องกันตัว การทหาร และการปกครอง ด้วยเหตุนี้จึงได้ส่งเจ้าชายร่วง ซึ่งแปลว่ารุ่งเรือง โอรสองค์ที่ 2 ซึ่งขณะนั้นมีพระชนมายุได้ 13 พรรษา ให้ไปเล่าเรียนศิลปศาสตร์ที่สำนักสมอคอน แห่งเมืองลพบุรี “สำนักสมอคอนเป็นสำนักที่มีชื่อเสียงมากในขณะนั้น พระมหากษัตริย์และเจ้าเมืองนิยมส่งโอรสและบุตรหลานของตนมาอบรมศิลปศาสตร์ที่สำนักนี้ตั้งแต่เยาว์วัย” เจ้าชายร่วง

During Sukhothai period Muay Thai had been treated as high art which was included in the curriculum for the royal family members to be trained as brave warriors with top physical fitness and kings of capable rule. It was recorded that King Sri Inthrahit was of the opinion that for Sukhothai Kingdom to sustain its greatness and independence it needed a leader truly capable of fighting for self-defence, military affairs and administration. So he sent Prince Ruang (meaning thriving), his second son aged 13, to study at **“Smorkhon School, a very famous school in Lopburi, where kings and other rulers sent their children to study liberal arts since their childhood.”** Prince Ruang’s classmates included two princes, one from Ngoen Yang Town, the other from Phayao Town. They spent

จึงมีสหวิทยร่วมสำนักอาจารย์เดียวกัน 2 พระองค์ เป็นโอรสของเจ้าผู้ครองนครเงินยาง และ เจ้าผู้ครองนครพะเยา ทั้ง 3 พระองค์ได้ทรงศึกษาเป็นเวลา 3 ปี เพื่อฝึกให้เป็นกษัตริย์ที่เก่งกล้า จึงสำเร็จแล้วต่างก็แยกกันกลับไปบ้านเมืองของตน ทั้งยังมีสำนักที่ให้ความรู้ทางศิลปศาสตร์มากมาย ซึ่งจัดขึ้นโดยนักปราชญ์ หรือผู้เฒ่าที่มีความรู้และประสบการณ์ในวิชาการต่างๆ ฝึกสอนให้กับเด็กหนุ่มไทยอีกด้วย

“ในปี พ.ศ. 1818-1860 พ่อขุนรามคำแหงได้เขียนตำรับพิชัยสงคราม ข้อความบางตอนกล่าวถึงมวยไทยด้วย” นอกจากนี้พระเจ้าลิไทเมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ ทรงได้รับการศึกษาจากสำนักราชบัณฑิตในพระราชวังมีความรู้แตกฉานจนได้รับยกย่องว่าเป็นปราชญ์ ซึ่งสำนักราชบัณฑิตไม่ได้สอนวิชาการเพียงอย่างเดียว พระองค์ต้องฝึกภาคปฏิบัติควบคู่กันไปด้วย โดยเฉพาะการต่อสู้ป้องกันตัวด้วยมือเปล่าแบบมวยไทย และการใช้อาวุธ คือ ดาบ หอก มีด โล่ ธนู เป็นต้น

three years together to graduate before returning to their hometown. There were also many other schools established by learned men of much experience to teach the young men.

“During B.E. 1818-1860 King Ram Khamhaeng wrote his war strategy text some parts of which also mentioned Muay Thai.” King Li Thai, in his boyhood, got his education from the Palace’s Royal Academy which taught him not only necessary subjects but also real practice which included Muay Thai for self-defence with bare hands and the art of using such weapons as swords, spears, knives, shields and archery.

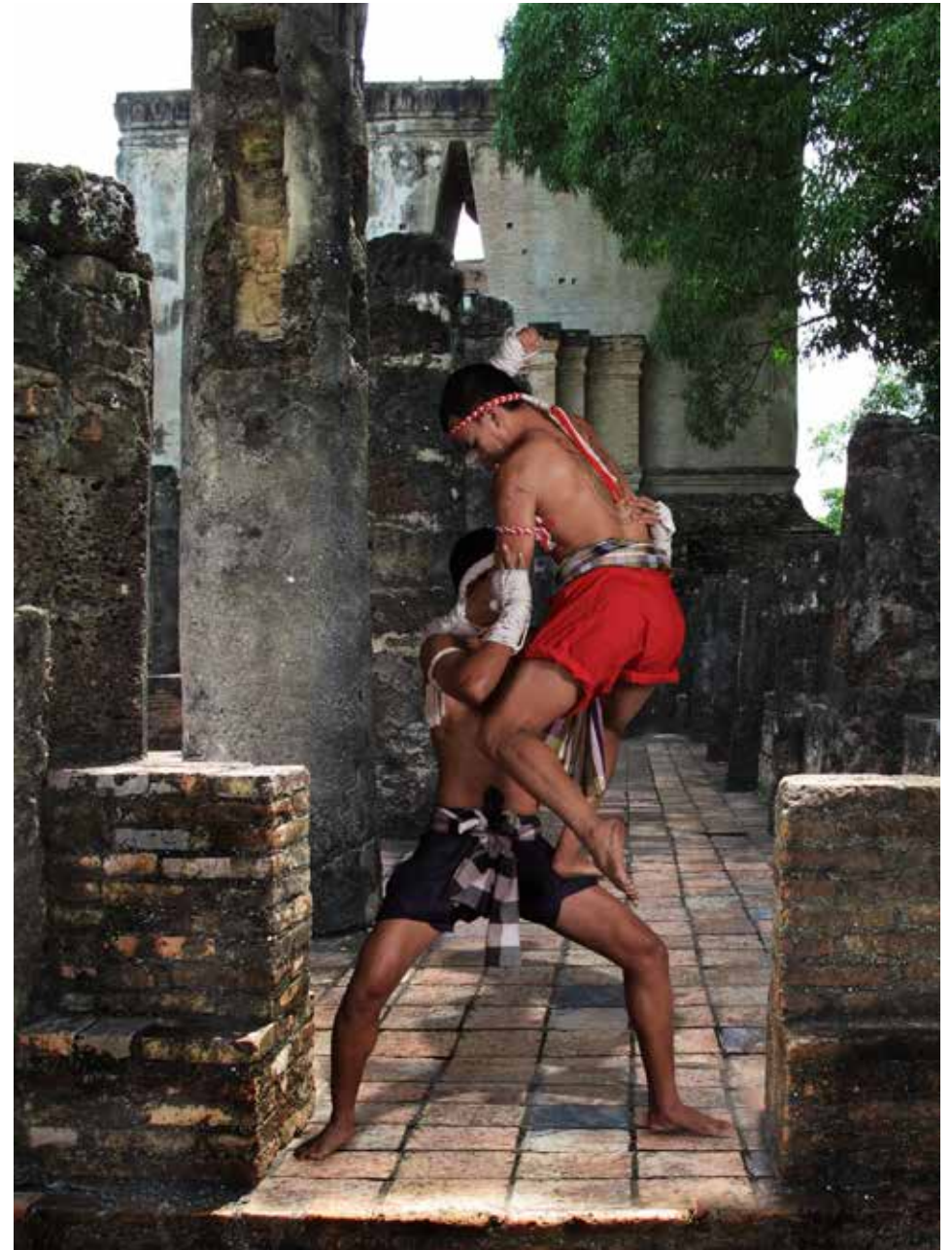

การรบสมัยนี้เป็นการรบแบบประจัญบาน หรือที่เรียกว่าตะลุมบอนและรบแบบซุ่มโจมตี ซึ่งเป็นการรบในระยะประชิดตัวทั้งสิ้น แม้ประวัติศาสตร์จะไม่ได้จารึกไว้ถึงมวยไทย โดยเฉพาะแต่ก็เชื่อได้แน่ว่าการฝึกหัดศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแบบมวยไทยเป็นการฝึกซึ่งมีความสำคัญมากสำหรับการรบในระยะประชิด เด็กผู้ชายสมัยกรุงสุโขทัย ตอนอย่างเข้าสู่วัยรุ่น มักจะฝึกหัดมวยไทยกันทุกคน การฝึกมวยไทยเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่จะมีลักษณะหรือผู้ที่มีฝีมือทางการต่อสู้ซึ่งประกอบด้วย

1. คุณวุฒิ 2. มารยาท 3. มนุษยธรรม
4. วีรกรรม 5. ความทรหดอดทน 6. อำนาจทางคาถาอาคม
7. พลังกาย 8. ศิลปะการต่อสู้มวยไทย และกระบี่กระบอง

As earlier mentioned, Muay Thai, though not directly recorded in terms of its relation to fighting at close quarters, it is quite probably that the practice of Muay Thai for self-defence was very necessary for such fighting. All Sukhothai juveniles practiced Muay Thai. It was treated as one of the integral parts of a recognized fighter as follows:

1. qualifications; 2. manners; 3. humanity;
4. heroic action; 5. great patience; 6. magical power;
7. physical strength; and 8. Muay Thai and fighting with weapons.

จุดมุ่งหมายของการฝึกมวยไทยอีกประการหนึ่งคือมวยไทยเป็นส่วนหนึ่งของศิลปศาสตร์ซึ่งเป็นความรู้ด้านต่างๆ สำหรับพระมหากษัตริย์และเจ้าเมืองผู้ครองนครต่างๆ ในสมัยก่อนพระมหากษัตริย์จำเป็นต้องเป็นนักรบเป็นนักรมวย เป็นนักรกีฬา มีความกล้าหาญองอาจ มีสมรรถภาพร่างกายแข็งแรงอดทนอย่างดียเยี่ยม และมีหน้าที่มากมายในฐานะเป็นผู้นำของประเทศ จำเป็นต้องศึกษาศาสตร์ศิลปะต่างๆ ดังเช่นพระมหากษัตริย์ไทยจักต้องศึกษาศาสตร์ศิลปะ 18 ประการดังนี้

1. สติ = ความรู้ทั่วไป
2. สมบัติ = กฎธรรมเนียมประเพณี
3. สีเขยา = เลขคำนวณ
4. โยคะ = เครื่องยนต์ กลไก
5. วิเสกกา = พยากรณ์
6. คันทัพภา = ดนตรี ร้องเพลง
7. คณิกา = สมรรถภาพทางร่างกาย
8. ธนุภทา = ความรู้เรื่องยิงธนู
9. ปุราณนา = เรื่องโบราณต่างๆ
10. มิตติ = แบบแผนต่างๆ
11. ติกิจฉนา = การแพทย์
12. ติกิจการ = ประมึปรา
13. โชติศาสตร = ดาราศาสตร์
14. มายา = ตำราพิชัยสงครามมวยไทย กระบี่กระบอง
15. ฉันทศาสตร = การประพันธ์
16. เกษ = การพูด
17. มัณฑา = การเสกเป่าเวทมนตร์ คาถา
18. ศรัทธา = ไวยากรณ์

“การฝึกหัดมวยไทยในสมัยกรุงสุโขทัย นอกจากจะฝึกหัดกันตามสำนักต่างๆ แล้วยังมีการฝึกหัดมวยไทยตามวัดต่างๆ ด้วย” เนื่องจากวัดเป็นสถานที่ให้ความรู้ฝึกหัดอบรมบ่มนิสัยทุกอย่างทั้งวิชาการและวิชาชีพต่างๆ เพราะประชาชนถือว่าวัดเป็นศูนย์กลางของปวงชน การเรียนการสอน ในวัดนั้นไม่เรียนเฉพาะหนังสืออย่างเดียว แต่เรียนวิชาชีพต่างๆ เช่น วิชาการแพทย์ ศิลปะ การฝีมือ การเรียนหนังสือ การฝึกหัดมารยาท รวมทั้งการฝึกมวยไทย เพราะประชาชนถือว่าวัดเป็นศูนย์กลางของปวงชน จากการศึกษาเรื่องโบราณศึกษาซึ่งเขียนโดยพระยาปริยัติธรรมธาดา ในหนังสือวชิรญาณพบว่า สมัยกรุงสุโขทัย วัด และรัฐดำเนินการฝึกอบรมสั่งสอนคน สำนักเรียนเล่าเรียนจึงแบ่งออกเป็น

Muay Thai was one indispensable part of the liberal arts for the kings and rulers who were required to be warriors, boxers and sportsmen possessing bravery, great physical strength and patience. They had so many tasks to do as leaders, so they had to study 18 subjects as follows:

1. Sati = general knowledge;
2. Sombat = customs and traditions;
3. Si Kha Yao = arithmetic;
4. Yoga = mechanics;
5. Vilesaka = forecasting;
6. Khanthappa = music, singing;
7. Khanika = physical fitness;
8. Thanu Phaytha = knowledge about archery;
9. Puranna = ancient stories, legends;
10. Miti = patterns;
11. Tikitcha = medicine;
12. Tikitkarn = mythology;
13. Chotisastra = astronomy;
14. Maya = war strategy text, Muay Thai, weaponry;
15. Chathasastra = prose and poetry;
16. Ket = speaking;
17. Manta = magic; and
18. Sattha = grammar.

“Muay Thai was also taught at temples which were the people’s learning centers for teaching” not only subjects but also vocations/professions, e.g. medicine, arts, handicraft, manners, Muay Thai, etc. Phraya Pariyattithammathada’s book, “Wachirayan”, says that during Sukhothai period, temples were the places for teaching or educating all sorts of people, ranging from children of ordinary people to those of officials and the royal family. The teachers consisted of both the monks and laymen well versed in specific fields. “The Royal Academy, in the meantime, taught children of officials and the royal family only.” King Li Thai, during his childhood, was an outstanding example who was praised as a learned person.

3 ลักษณะคือ วัดเป็นสำนักเรียนของคนหลายประเภทมีทั้งบุตรคนธรรมดาสามัญ บุตรข้าราชการ และบุตรเจ้าฟ้าพระมหากษัตริย์ การเรียนการสอนในวัดนั้นไม่เรียนเฉพาะหนังสืออย่างเดียว เรียนวิชาชีพระต่างๆ เช่น การแพทย์ การฝีมือ ศิลปะ รวมทั้งการฝึกหัด ศิลปะมวยไทย กระบี่กระบองด้วย ส่วนผู้สอนนั้นก็ทั้งพระภิกษุและชาวบ้านที่มีความรู้ความสามารถ **“อีกสถานที่หนึ่งที่สอนให้เฉพาะเจ้านายและบุตรข้าราชการเท่านั้นคือ สำนักราชบัณฑิต”** ดังปรากฏในพงศาวดารว่า พระเจ้าลิไทยเมื่อยังทรงพระเยาว์เคยศึกษามีความรู้แตกฉาน จนได้รับยกย่องว่าเป็นปราชญ์ที่สำนักราชบัณฑิต ซึ่งแหล่งการศึกษานี้มิได้สอนแต่เฉพาะวิชาการอย่างเดียว หากแต่จะต้องเรียนภาคปฏิบัติด้วย โดยเฉพาะวิชาการต่อสู้ป้องกันตัว มีการใช้อาวุธหอก ดาบ กระบี่กระบอง ดาบสองมือ มีด ขวาน ง้าว กริช ธนู หน้ำไม้ โล่ โคมร และมวยไทย ซึ่งเป็นศิลปะการต่อสู้ด้วยมือเปล่า

จากการศึกษาประวัติศาสตร์กฎหมายไทยพบว่า การชกมวยถือเป็นการแสดงศิลปะป้องกันตัวเป็นประเพณีที่ดั้งเดิมอย่างหนึ่ง ดังที่ กัธธ คำประเสริฐ กล่าวไว้ในคำบรรยายวิชาประวัติศาสตร์กฎหมายตอนหนึ่งว่า **“กฎหมายไทยได้มีมาตั้งแต่สมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราชแล้ว โดยแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะคือ”**

ศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหง (ศิลาจารึกหลักที่ 1) กฎหมายลักษณะโจรและกฎหมายพระเจ้ามั่งรายหรือมั่งรายศาสตร์ สำหรับ 2 ลักษณะแรกนั้นปรากฏมีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษร โดยจารึกในเสาหินและแผ่นศิลา ส่วนลักษณะที่ 3 มีลักษณะเป็นภาษาไทยญวน จารึกลงในใบลาน ในมั่งรายศาสตร์ มีเรื่องเกี่ยวกับมวยไทยคือในสาเหตุวิวาท ต่ำตี กำหนดไว้ 16 ประการ มีประการที่ 7 **“ต่อยกัน”** และประการที่ 15 **“เล่นการพนัน”** ในสมัยกรุงสุโขทัยถือว่าการชกมวยเวทีชั่วคราวตามงานวัด และงานเฉลิมฉลองต่างๆ เป็นลักษณะศิลปะป้องกันตัว เป็นประเพณีอันดั้งเดิมไม่ใช่การพนัน จึงไม่มีการเสียภาษีอากรแต่อย่างใด

“History of the Thai law (quoted in Kamthorn Khamprasert’s lecture) showed that the Thai law had its origin in the reign of King Ramkhamhaeng, and had three different forms:”

King Ramkhamhaeng’s engraved stone (Engraved Stone 1) dealt with theft and Mungraiyasastra (King Mungrai’s Law). These two laws were engrave on stone, whereas the third form of law was written in the Thai Yuan language on tree leaves (bai laan). In Mungraiyasastra mentioned Muay Thai in relation to **“quarrelling and gambling.”** Boxing at temple fairs and on other festive occasions was regarded as the art of self-defence and a good tradition, not gambling, so no taxes were to be paid

(คำจารึก, 2521 :1-27)

นอกจากมวยไทยจะฝึกหัดเพื่อเป็นการออกกำลังกายและเพื่อการเตรียมความพร้อมสำหรับการทำศึกสงครามแล้ว ยังมีการฝึกเพื่อประลองพลังกำลังและชั้นเชิงการต่อสู้ ในเทศกาลงานถือน้ำพิพัฒน์สัตยาและงานประเพณีต่างๆ สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินให้แก่ผู้ชมในสมัยนั้นได้เป็นอย่างดี ดังปรากฏในสมุดจดหมายเหตุซึ่งเดิมเก็บอยู่ ณ กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (ซึ่งได้มาจากราชเลขาธิการในพระบรมมหาราชวัง ก่อนเปลี่ยนการปกครอง) และในสมุดไทย ซึ่งเดิมเป็นของสมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาปวเรศวริยาลงกรณ์ มีข้อความตรงกันว่า

เมื่อศักราช 1195 ปีมเสงเบญจศก จะเสด็จขึ้นไปประภาสเมืองเหนือ นมัสการเจดีย์สุฐานต่างๆ

...ครั้น ณ วันหกค่ำกลับมาลงเรือ เจ็ดค่ำเวลาเที่ยงถึงท่าธานี เดินขึ้นไปเมืองสุโขทัยถึงเวลาเย็นอยู่ที่นั่นสองวัน เสด็จไปเที่ยวประภาส พบแท่นลีลาแห่งหนึ่งอยู่ริมเนินปราสาทก่อไว้เป็นแท่นหักพังลงมาตะแคงอยู่ที่เหล่านั้น ชาวเมืองเขาเคารพยำสำคัญเป็นสถานเจ้า เขามีมวยสมโภช ทุกปี

...รับสั่งให้ขอลองมา ก่อเป็นแท่นขึ้นไว้ใต้ต้นมะขามที่วัดสมอรายกับเสาลีลาที่जारึกเปน หนังสือเขมร ที่อยู่ในวัดพระศรีรัตนศาสดารามนั้น เอามาคราวเดียวกับแท่นลีลา

(กรมศิลปากร, 2531: 2)

จากการศึกษาประวัติศาสตร์กฎหมายไทยพบว่า การชกมวยถือเป็นการแสดงศิลปะป้องกันตัวเป็นประเพณีที่ต้งามอย่างหนึ่ง

ในสมัยกรุงสุโขทัย ยังไม่ปรากฏหลักฐานที่กล่าวถึงลักษณะวิธีใช้มวยไทยในการต่อสู้คงสันนิษฐานได้ว่าศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวด้วยการใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายนั้นคงมีแบบอย่างมาแต่เดิมและพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ **“เนื่องจากที่ตั้งอาณาจักรสุโขทัยของพวกไทยนั้น แต่เดิมมีชนพื้นเมืองเดิมคือพวกขอม ข่า ขมุ เขมร มอญ เม็ง และพวกลาว หรือที่เราเรียกว่า ลัวะ ละว้า อาศัยอยู่”** การรบพุ่งเข้าครอบครองพื้นที่ และความผสมกลมกลืนระหว่างชาติพันธุ์ต่างๆ ย่อมจะต้องได้เรียนรู้ประสบการณ์ศิลปะการต่อสู้ของกันและกัน และชนชาติไทยก็เป็นชนชาติที่เจริญรุ่งเรืองมีระบบระเบียบการเมืองการปกครองมานานหลายชั่วอายุคน ย่อมมีการพัฒนาศิลปะวิทยาการแขนงต่างๆ รวมทั้งศิลปะการต่อสู้ด้วยมือเปล่าและอาวุธยุทโธปกรณ์ต่างๆ ขึ้นเป็นลำดับ เนื่องจากเป็นส่วนสำคัญของการป้องกันประเทศในขณะนั้น

(Kamthorn Khamprasert, 1978: 1-27).

Besides being practiced for physical fitness and getting prepared for war, Muay Thai was also practiced for competition in festivals to entertain spectators as shown in the letter of the Department of Secretary General to the Cabinet and in Samut Thai as follows:

In B.E. 1195 (the King) was scheduled to travel to the northern part of the country to pay respect to those pagodas.

..... reached the capital city of Sukhothai in the evening and stayed there or two days. The King, on his way, found a broken stone lying on a hill side. It was respected by the people and was celebrated with boxing competition every year.

The Historical records showed that boxing was treated as the art of self-defence and a good tradition.

There had been no evidence describing how to use Muay Thai in fighting. Presumably, the art of self-defence by using different parts of the body followed already existing examples which were then gradually developed “because the location of Sukhothai Kingdom used to be inhabited by Khom, Kha, Khamu, Khmer, Mon, Meng and Lao (or Lua/Lawa) peoples.” Invasion and occupation of the area led to assimilation of those ethnic groups as well as their arts of fighting. The Thai people themselves have been a thriving nation with systematic government, so they must have undoubtedly developed different branches of science and art, including the art of fighting with bare hands and with weapons since it was an integral part of national defence.

สมัยอาณาจักรอยุธยา พ.ศ. 1890-2310
Ayudhya Period B.E. 1890-2310

สมัยอาณาจักรอยุธยา

กรุงศรีอยุธยาสถาปนาขึ้นเป็นราชธานีเมื่อ พ.ศ. 1893 และเจริญรุ่งเรืองมาจนถึง พ.ศ. 2310 รวมระยะเวลา 417 ปี มีพระมหากษัตริย์ปกครอง 33 พระองค์ ตลอดระยะเวลาดังกล่าวกรุงศรีอยุธยา ต้องทำศึกสงครามกับอาณาจักรข้างเคียง คือ สุโขทัย พม่า เขมร มอญ และจากการแย่งชิงอำนาจกันเอง โดยส่วนมากจะเป็นการรบระหว่างไทยกับพม่า นับได้ 39 ครั้ง

การศึกสงครามที่มากมาย พระมหากษัตริย์และราษฎรไทยจึงจำเป็นต้องฝึกหัดศิลปะป้องกันตัว และวิชาการทหารเพื่อป้องกันประเทศ “**ช่วงเวลา**ที่ฝึกหัดศิลปะป้องกันตัวและเตรียมกำลังรบมักจะเป็นช่วงฤดูฝน” เพราะในสมัยนั้น การยกทัพไปตีเมืองใดก็ตามมักจะรอให้เข้าฤดูแล้งก่อน เพื่อสะดวกในการเดินทางที่มีทั้งไพร่พล เสบียงอาหารและอาวุธยุทโธปกรณ์ หากเป็นฤดูฝนหรือฤดูน้ำหลากถนนหนทางจะถูกน้ำท่วม ยากต่อการเดินทางที่มีทหารจำนวนมากและจะทำให้ทหารได้รับความลำบากเกิดเจ็บป่วยล้มตายได้ ช่วงฤดูฝนจึงเป็นช่วงที่ต้องปลูกข้าวเพื่อเตรียมเป็นเสบียงอาหารและบำรุงไพร่พลให้สมบูรณ์ และฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ให้มีความชำนาญ มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ชนิดหนึ่งที่ทหารทุกคนจำเป็นต้องฝึกหัดควบคู่กันไปกับการใช้อาวุธที่มีอยู่ในสมัยนั้น

Ayudhya Period

Ayudhya, or Krungsri Ayudhya, was established as the capital city in B.E. 1893 and lasted until B.E. 2310, a total period of 417 years of its glory under the reigning of as many as 33 kings. Throughout its period, the kingdom had been engaged in as many as 39 wars against its neighboring kingdoms, i.e. Sukhothai, Burma, Khmer and Mon and internal competition for power among several groups.

Most frequent were its wars with Burma. The kings and the people, consequently, needed to practice the art of self-defence and military science for national defence. “**The period for training and preparation for war was usually the rainy season**” while the military campaign was usually done in the dry season for convenience of army mobility and food supplies and weaponry transportation. The rainy season was the period for growing rice and practicing the art of fighting including Muay Thai.

จากการศึกษาประวัติศาสตร์กฎหมายไทยพบว่า ในสมัยสมเด็จพระเอกาทศรถ มีกฎหมายเกี่ยวกับการชกมวยอยู่ข้อหนึ่งเรียกว่า “พระอัยการเบ็ดเสร็จ” ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในสมัยกรุงศรีอยุธยาและนำมาชำระในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พ.ศ. 2347 ตรงกับรัชกาลที่ 1 มีความว่า

117 มาตราหนึ่ง ชนชั้นสองเป็นเอกจิกเอกฉันทิมวยด้วยกันก็ดี แลปล้ำกันก็ดี แลผู้หนึ่งต้องเจ็บปวดก็ดี ขึ้นหักถึงแกมรณภาพก็ดี ท่านว่าหากมีโทษมิได้ อนึ่งมีผู้ยุยง ตบรางวัลก็ดี ให้ปล้ำตีนั้นผู้ยุยงหาโทษมิได้เพราะเหตุผู้ยุยงนั้นจะได้มีเจตนาที่ใครให้สิ้นชีวิตหากมิได้ แก่ใครจะดูเล่นเป็นยาสุภาพ เป็นกำมั่วผู้พึงมรณภาพเองแล (กฎหมายตราสามดวง 2521 : 438 – 439) กันไปเพราะเขาปล้ำกันมีเจ้าพระยา ข้าชนตีปล้ำกันและมีผู้ยุยงให้ทำดังนั้น หากฝ่ายหนึ่งตายลงให้ผู้ยุยงท่านเผาศพเพราะเหตุไปเคี้ยวเชืงให้ท่านต่อสู้กัน

In the reign of King Eka Thotsarot there was a law about boxing called “Phra Aiyakarn Betset,” the law used in Ayudhya period, (revised in B.E. 2347 in the reign of King Rama I), stating that:

Clause 117: Second class people who fight by boxing or wrestling which then results in injuries or death cannot be penalized (Tra Samduang Law 2521: 438-439).

นอกจากนี้ยังมีกฎหมายพระเจ้ามังรายหรือมังรายศาสตร์ ลักษณะวิชาวท พ.ศ. 2230 สมัยรัชกาลสมเด็จพระเพทราชา มีความว่า

คนทั้งหลายในโลกนี้จักวิวาทผิดกันด้วยเหตุ 16 ประการดังนี้

1. กู้ของท่าน 2. ยืมของท่าน 3. รวมทุนกันทำการค้ากำไร 4. รับจ้างทำงานไม่สำเร็จ ละทิ้งงานเสีย 5. ให้ของแล้วจะขอคืน 6. ปลอม (แปลก) ของซึ่งไม่มีวิญญาน 7. ต่อยกัน 8. ผัวเมียจะหย่ากัน 9. รักเมียท่านจับมือถือนม 10. แย่งทรัพย์และแย่งมรดก 11. ผากของกันไว้ 12. ของสูญหายไป 15. เล่นการพนัน 16. เหตุระหว่างคน คนตี พ่อ แม่ ลูก ผัวเมีย ข้าและเจ้า

กฎหมายลักษณะวิชาวทคำนี้ มีหลายมาตรา และที่เกี่ยวข้องกับมวยไทย ได้แก่ มาตราหนึ่ง คนสองคนตีกัน ปล้ำกัน ผู้หนึ่งตายก็ให้เลิกแล้วกันไปเพราะเขาปล้ำกัน ผิดเจ้าพระยา จำขุนตีปล้ำกัน และมีผู้ยุยงให้ทำดังนั้น หากฝ่ายหนึ่งตายลงให้ผู้ยุยงท่าน ผาดศพเสีย เพราะเหตุไปเคี่ยวเข็ญให้ท่านต่อสู้กัน

“จากกฎหมายดังกล่าวนี้ทำให้ทราบว่าคนไทยใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายสำหรับ ต่อยตี และปล้ำกัน เพื่อเป็นการทำร้ายศัตรู เป็นศิลปะป้องกันตัวและเป็นการละเล่น”
 การชกมวยมีมาตั้งแต่ก่อนสมัยสมเด็จพระเอกาทศรถแล้ว (ก่อน พ.ศ. 2146) จนถึงกับมีเหตุการณ์ ยุ่งยากเกิดขึ้นจึงทำให้ต้องตราเป็นกฎหมายเพื่อพิจารณาคดี

King Mung Rai Law or Mung Raiyasastra in the reign of King Phra Phetracha (B.E. 2230) stated that there were 16 causes of quarrelling consisting of the following:

1. Taking a loan, 2. Borrowing, 3. Joint venturing for profit making, 4. Filing in finishing a committed job and neglecting it, 5. Taking back what has been given, 6. Faking something, 7. fighting , 8. Divorcing, 9. Being involved in love affairs, 10. Snatching a person’s property and legacy, 11. Leaving one’s belongings with another person, 12. Losing one’s belongings,...15. Gambling, and 16. Hitting one’s parents, children, spouse and servants.

Clause 1 of the law stated that when two persons fight and one of them dies, then everything is over.

“Those laws pointed out that the Thai people used their body parts in fighting or boxing and wrestling in order to harm or injure their enemy.”
 Boxing had existed before the reign of King Eka Thotsarot (i.e. before B.E. 2146).

สมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช (พ.ศ. 2133-2147) พระองค์ทรงเลือกคนหนุ่ม รุ่งราวคราวเดียวกับพระองค์มาทรงฝึกหัดด้วยพระองค์เอง โดยฝึกให้มีความกล้าหาญ มีความเชื่อมั่นตนเอง ใช้อาวุธได้ทุกชนิดอย่างชำนาญ มีความสามารถในการศิลปะการต่อสู้ มวยไทยดีเยี่ยม และพระองค์ทรงตั้ง **“กองเสือป่าแมวมอง”** เป็นหน่วยรบแบบกองโจร ซึ่งทหารกองนี้เองมีบทบาทมากในการกอบกู้เอกราชจากพม่าในปี พ.ศ. 2127

สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2147-2233) ยุคนี้บ้านเมืองสงบร่มเย็น และเจริญรุ่งเรืองพระองค์จึงทรงให้การสนับสนุนและส่งเสริมการกีฬาอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมวยไทยซึ่งนิยมกันจนกลายเป็นอาชีพ และมีค่ายมวยต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย มวยไทยสมัยนี้ชกกันบนลานดิน โดยใช้เชือกเส้นเดียวกันบริเวณเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส นักมวย จะใช้ตัวยึดขลุ่ยหรือน้ำมันดินจนแข็งพันมือ เรียกว่า **“มวยคาดเชือก”** นิยมสวมมงคล ไว้ที่ศีรษะ และผูกประเจียดไว้ที่ต้นแขนตลอดการแข่งขัน การเปรียบคู่ชกยึดเอาความสมัครใจ ของทั้งสองฝ่าย ไม่คำนึงถึงขนาดรูปร่างหรืออายุโดยมีกติกาต่างๆ ว่าชกจนกว่า ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะยอมแพ้ ทั้งนี้ในงานเทศกาลต่างๆ จะต้องมีการแข่งขันมวยไทยด้วยเสมอ ถือได้ว่าการแข่งขันมวยไทยเป็นมหรสพที่สำคัญ มหรสพหนึ่งในงานเทศกาลเลยก็ว่าได้

สำนักดาบพุทโธสวรรค์ถือเป็นสำนักดาบที่มีชื่อเสียงยิ่งในสมัยกรุงศรีอยุธยา ใน การฝึกจะใช้อาวุธจำลองคือดาบหวาย ที่เรียกว่า **“กระบี่กระบอง”** พร้อมทั้งฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว ด้วยมือเปล่าที่เรียกว่า มวยไทย ควบคู่กันไปด้วยในสมัยนี้วัดก็ยังคงเป็นสถานที่สำคัญ ซึ่งประสิทธิ์ประสาทวิชาการต่อสู้ต่างๆ นานาให้กับบรรดาชายไทยทั้งวิชาสามัญและวิชา ปฏิบัติในเชิงอาวุธ ควบคู่กันไปกับมวยไทย

วิธีการชกมวยไทยนี้ยังมีปรากฏในจดหมายเหตุของเทเลอร์แรนดัล ซึ่งกล่าวไว้ว่า สมัยสมเด็จพระเจ้าเสือ (พ.ศ. 2240-2252) ทรงมีฝีมือการชกมวยไทยชำนาญมาก เคยใช้ ศิลปะมวยไทยไล่ชกเจ้าพระยาวิชาเยนทร์ซึ่งเป็นฝรั่ง (ชาวต่างชาติ) ที่สมเด็จพระนารายณ์ โปรดปรานมาก โดยใช้วิธีการเตะต่อยแล้วลงเข่า เจ้าพระยาวิชาเยนทร์ได้รับบาดเจ็บ บอบช้ำเป็นอันมาก

สมเด็จพระเจ้าเสือเมื่อครั้งยังไม่ได้ขึ้นครองราชสมบัติ เคยมีเรื่องชกต่อยกับฝรั่ง อยู่เสมอเพราะกลัวว่าฝรั่งจะมีอำนาจในการปกครองบ้านเมือง อันเนื่องมาจากที่สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงโปรดฝรั่งมาก

King Naresuan the Great (B.E. 2133-2147) chose young of his age to train them by himself in gaining bravery and self-confidence, using all kinds of weapons and being excellent in the art of Muay Thai. He also created **“Kong Sua Pa Maew Mong,”** a guerrilla warfare unit, which played a very important role in regaining the kingdom’s independence from Burma in B.E. 2127.

During the reign of King Narai the Great (B.E. 2147-2233) the kingdom was quite peaceful, so he fully supported and encouraged sports, particularly Muay Thai which was so popular that it became a profession. Many boxing camps sprang up. The boxers fought on the square ground fenced off with a single rope. Each boxer bound his hands with raw thread hardened by dipping into wet powder or oil called **“khad chuak”** and usually wore a headband called **“mongkhon”** and tied an armband called **“prachiat”** (made of fine gauze or unbleached cloth) on his upper arm (s) throughout the bout. The boxers were free to choose their opponent without regard to weight, size or age, and the fighting would until either side gave up the fight. Muay Thai had usually been an important part of those entertaining activities on festive occasions.

Putthaisawan Sword Fighting School was very famous in Ayudhya period for its teaching of cane swords (called **“krabi krabong”**) and fighting with bare hands called Muay Thai for self-defence. Temples were still places for teaching fighting arts along with Muay Thai.

Taylor Randal wrote in his letter that King Sua (B.E. 2440-2252) was very skillful at Muay Thai. He used to punch Chao Phraya Wichayen, a high-ranking Frenchman, King Narai’s very favourite person, by using his fists, feet and knees in hitting him until he was badly injured.

King Sua, prior to his accession to the throne, used to fight with **“farangs”** (Westerners) time and again because he was afraid that they would dominate the country’s government due to King Narai’s great admiration of them.

ขุนหลวงสรศักดิ์เกรงว่าบ้านเมืองจะตกอยู่ในอำนาจของฝรั่ง เพราะฝรั่งได้เข้ามากรุงศรีอยุธยามาก และมีฝรั่งหลายคนที่สมเด็จพระนารายณ์พระราชนายศ เป็นถึงเจ้าพระยา ซึ่งถือว่าเป็นผู้มีอำนาจวาสนา เกรงว่าจะคิดการณ์ไกลเป็นกบฏต่อพระราชบัลลังก์ จึงไม่ไว้วางใจฝรั่งต่างชาติเหล่านี้ มีครั้งหนึ่งที่ขุนหลวงสรศักดิ์ ได้มีเรื่องชกต่อยกับฝรั่งในบริเวณพระราชวังสมเด็จพระนารายณ์ จนฝรั่งได้รับบาดเจ็บ แล้วขุนหลวงสรศักดิ์ก็หลบหนีไป

สมเด็จพระเจ้าเสือ หรือขุนหลวงสรศักดิ์เป็นพระมหากษัตริย์ไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยาที่มีการกล่าวถึงกันมากในเรื่องของความสามารถเกี่ยวกับมวยไทย ความเสียสละ และความกตัญญูรู้คุณ ได้ฝึกหัดมวยไทยจนมีความชำนาญดั่งที่ ประยูร พิศุนาคะ (2514) กล่าวว่า สมเด็จพระเจ้าเสือในสมัยที่ยังทรงพระเยาว์ ได้ฝึกฝนวิชามวยไทยในพระราชสำนักและได้เร่ร่อนไปฝึกมวยไทยตามสำนักมวยต่างๆ อีกหลายสำนักจนมีฝีมือดีเยี่ยม แม้พระองค์ขึ้นครองราชสมบัติแล้ว พระองค์ยังทรงพอพระทัยในการทอดพระเนตร การชกมวยไทย และพระองค์ทรงฝึกซ้อมมวยไทยอยู่เป็นประจำมิได้ขาด

นอกจากนี้พระองค์ยังทรงส่งเสริมกีฬามวยไทย โดยทรงเป็นนักมวยเองและ **“ทรงชอบปลอมพระองค์ไปทำชกมวยในสถานที่ต่างๆ สร้างความปิติยินดีให้กับราษฎรที่ได้ชื่นชมพระบารมีและที่ได้ทราบข่าว เพราะประชาชนชาวไทยตามหัวเมืองต่างๆ ก็นิยมชกมวยไทยและส่งเสริมการชกมวยไทย”** ด้วยเห็นคุณค่าของการฝึกซ้อมมวยไทย ซึ่งเป็นศิลปะป้องกันตัว เป็นการบริหารร่างกายให้สง่างามสมเป็นลูกผู้ชาย เป็นการฝึกความแข็งแรงทรหดอดทน มีน้ำใจนักกีฬา สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองในวงสังคม ที่สำคัญที่สุดคือ ถ้ามีชั้นเชิงมวยไทยดีเยี่ยมเป็นที่ชื่นชอบของเจ้านายชั้นสูงแล้ว ก็จะได้รับคัดเลือกให้ไปอยู่ในพระราชวัง ทำหน้าที่เป็นผู้สอนมวยไทยให้ขุนนาง ทหาร และพระราชโอรส หรือเป็นราชองครักษ์

จะเห็นได้ว่าการชกต่อยและการชกมวยแทบจะมีลักษณะที่คล้ายกัน เพียงแต่การชกมวยนั้นจัดเป็นการละเล่นประเภทหนึ่งที่น่าเอาศิลปะการป้องกันตัวมาใช้ ส่วนการชกต่อยกันอาจเข้าข่ายของการวิวาทเป็นความกัน

King Sua (or Khum Luang Sorasak) was afraid the kingdom would fall under the power of the Europeans because of a large influx of them and King Narai promoted some of them to the rank of Chao Phraya who became very powerful. Khun Luang Sorasak was fearful of their high treason, so he distrusted them. He once fought with a European in the king's palace compound and hurt him before fleeing.

King Sua was mentioned a lot about his Muay Thai skill, devotion and gratitude. Prayoon Pitsanaka said that King Sua had practiced Muay Thai in his childhood and went from one boxing to another to practice it until he became so good at it. Even after his accession to the throne he still went to see boxing matches and constantly kept on practicing Muay Thai.

He also promoted Muay Thai and **“went from place to place in disguise to join in boxing, bring great pleasure to the people who heard the news because they also admired Muay Thai”** due to its benefit of being the art of self-defence, making the body look smart and manly, cultivating sportsmanship. What's more, if a person were very good at boxing style he would be likely to be chosen by a high-ranking official to serve in the royal palace as a trainer for the king's sons, the court staff and soldiers, or as a body guard.

Boxing is a kind of sport using the art of self-defence, unlike fighting which is likely to be caused by dispute or quarrel.

สมัยอยุธยาพระเจ้าแผ่นดินมีกองกำลังทหารกองหนึ่งสำหรับทำหน้าที่ถวายการอารักขาเรียกว่า **“กองThanai Luak”** ผู้เข้ารับราชการในกองนี้ได้รับคัดเลือกมาจากนักมวยฝีมือดี เป็นชายฉกรรจ์ที่มีรูปร่างลำสันแข็งแรง นอกจากนั้นบรรดาเจ้านายชั้นสูงก็มีThanai Luakไว้ประจำตัวเช่นเดียวกัน Thanai Luakมีบทบาทสำคัญและอยู่ใกล้ชิดพระยุคลบาทพระเจ้าแผ่นดิน ดังเช่นระหว่างที่สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงประชวรใกล้เสด็จสวรรคต มีข่าวว่าเจ้าพระยาวิชาเยนทร์ซึ่งเป็นฝรั่งจะคิดการกบฏ ขุนหลวงสรศักดิ์ได้ใช้Thanai Luakไปลวงเจ้าพระยาวิชาเยนทร์เข้ามาในพระราชวังโดยโกหกว่าพระเจ้าแผ่นดินรับสั่ง แล้วให้Thanai Luakคอยที่อยู่สองข้างทางพอเจ้าพระยาวิชาเยนทร์นั่งเสด็จคนหามเข้ามา Thanai Luakก็จัดการด้วยไม้พลอยแล้วฆ่าเสีย จะเห็นได้ว่าหน้าที่ของThanai Luakมีความสำคัญต่อพระมหากษัตริย์และความมั่นคงของพระราชบัลลังก์มาก Thanai Luakทำงานใกล้ชิดพระมหากษัตริย์มากที่สุด บางครั้งก็เป็นทหารรักษาพระองค์ บางครั้งก็ตรวจตราอยู่เวรยาม ซึ่งเรียกชื่อแตกต่างกันไปตามหน้าที่นั้น ถ้าอยู่เวรยามเรียกกองตระเวน ดังนั้นนอกจากจะคัดเลือกเอาผู้มีฝีมือมวยไทยอย่างดีเยี่ยม แข็งแรง ลำสันทรหด อุดม มีไหวพริบ สติปัญญาดีแล้ว จะต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต และจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์อย่างจริงใจด้วย

กองThanai Luakสมัยอยุธยาทำหน้าที่หลายอย่าง บางครั้งก็เรียกตำรวจหลวง นายตำรวจหรือกรมนักมวย ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยภายในพระราชวังดังที่ส.พลายน้อย กล่าวไว้ในเกร็ดโบราณคดีว่า **“กรมนักมวย หรือThanai Luakเป็นกรมกรมหนึ่งสำหรับกำกับนักมวย”** Thanai Luakหรือพวกนักมวยที่จัดขึ้นเป็นรักษาพระองค์นั้น เห็นจะมีมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาแล้ว พระมหากษัตริย์ทรงโปรดให้มีกรมมวยหลวงขึ้นตั้งแต่สมัยอยุธยาโดยให้คัดเลือกเอาชายฉกรรจ์ที่มีฝีมือการชกมวยไทยเข้ามาต่อสู้กันหน้าพระที่นั่งแล้วคัดเลือกเอาผู้มีฝีมือดีเลิศไว้เป็นผู้อารักขาเป็นทหารสนิทและทหารรักษาพระองค์ มีหน้าที่รักษาความปลอดภัยเวลาเสด็จประทับในพระราชวัง หรือเสด็จในงานต่างๆ

In the Ayudhya period the king had a band of soldiers who gave him protection called **“Kong Thanai Luak”**. It consisted of chosen skillful boxers with physical fitness. Other royal family members also had such soldiers. They played an important role in closely guarding the king. An example was when King Narai was seriously ill, Khun Luang Sorasa, hearing that Chao Phraya Wichayen was planning a plot to overthrow the king, sent his soldier to deceive him into believing that the king sent for him. As Chao Phraya Wichayen entered the palace, the soldiers lying in wait beat him to death. These soldiers, usually called “Thanai Luak”, were very important to the king’s safety and the security of his throne. They also kept watch (then called “Kong Trawane”). These soldiers needed to be honest and truly loyal to the king.

They were sometimes also called “Tamruat Luang, Thanai Tamruat, or Krom Nak Muay”. So Plainoi said **“Krom Nak Muay/Thanai Luak was a department for controlling the boxers.”**

“ สาเหตุที่กรมหมัดมวยมีความสำคัญมากในการทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยในพระราชวังและในการตามเสด็จนี้ก็เพราะสมัยนั้นบุคคลใดจะพกอาวุธเข้าไปในพระราชวังไม่ได้ นอกจากนี้จะได้รับอนุญาตเป็นพิเศษ ดังนั้น เวลาเกิดเรื่องราวหรือเกิดการต่อสู้กันในพระราชวังจึงมักจะใช้ฝีมือมวยไทยเข้าต่อสู้กัน ”

No one was allowed to carry any weapon in the palace except for some special cases. However, when there was a fight, the boxer-soldiers would be sent in to quell it by using Muay Thai. This was the reason why Krom Nak Muay was very important by that time.

สาเหตุที่กรมมวยมีความสำคัญมากในการทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยในพระราชวังและในการตามเสด็จนี้ก็เพราะสมัยนั้นบุคคลใดจะพกอาวุธเข้าไปในพระราชวังไม่ได้ นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นพิเศษ ดังนั้น เวลาเกิดเรื่องราวหรือเกิดการต่อสู้กันในพระราชวังจึงมักจะใช้ฝีมือมวยไทยเข้าต่อสู้กัน กรมมวยนั้นนอกจากจะทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยแล้วยังทำหน้าที่ฝึกสอนเยาวชนในพระราชวังด้วย กรมมวยนี้รุ่งเรืองมากในสมัยพระเจ้าเสือ แต่ในระยะหลังต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นกรมมวยหลวงหรือมวยหลวง ซึ่งมีมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์

กีฬามวยไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยาได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง มีการฝึกหัดมวยไทยในพระราชวัง ตามวัดและสำนักมวยประจำหมู่บ้านที่ครูมวยอาศัยอยู่ ครูมวยที่สอนในพระราชวังเป็นครูมวยที่ได้รับการคัดเลือกเข้ามาทำหน้าที่สอนมวยหรือเป็นทนายเลือก ส่วนครูมวยที่สอนตามวัดมักเป็นครูมวย หรือข้าราชการที่ออกบวชเมื่อมีอายุมาก หรือบวชเพื่อหนีภัยทางการเมือง ซึ่งล้วนแต่มีความรู้ความสามารถในศิลปศาสตร์หลายแขนง ลาลูแบร์ ซึ่งเดินทางเข้ามาประเทศไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยาได้กล่าวถึงความนิยมชมมวยในสมัยนั้นว่า “...ในสมัยอยุธยามีการชกมวย หมัด ศอก เข่า และเท้า ผู้คนนิยมกันมากจนบางคนก็ยึดเป็นอาชีพ...” แต่การชกมวยสมัยกรุงศรีอยุธยาไม่ได้จัดให้มีการชกกันเป็นประจำ จะมีการชกมวยก็เนื่องมาจากมีงานเฉลิมฉลอง งานประเพณี งานเทศกาลในวันสำคัญต่างๆ เท่านั้น และการชกมวยสมัยนั้นรางวัลที่ได้รับส่วนมากเป็นสิ่งของ ถึงแม้เป็นเงินทองก็คงไม่มากนัก ไม่มากพอที่จะเป็นอาชีพที่มั่นคงได้ และที่สำคัญคนไทยเชื่อว่ามวยไทยเป็นศิลปะป้องกันตัวขั้นสูงสามารถที่จะทำให้ร่างกายพิการและได้รับบาดเจ็บถึงตายได้ง่าย

การเปรียบมวยในการแข่งขันชกมวยได้มีการกล่าวไว้ในประวัติศาสตร์ไทยตอนหนึ่งว่า พระเจ้าเสือเสด็จทางชลมารคพร้อมเรือตามเสด็จอีกมากมาย ไปจอดที่ตำบลตลาดกรวดแล้วพระองค์พร้อมด้วยมหาดเล็กอีกสี่คน แต่งกายแบบชาวบ้านออกไปในงานมหรสพซึ่งมีคนไปเที่ยวงานอย่างเนืองแน่น มีการละเล่นมากมายหลายอย่างทั่วบริเวณ พระองค์เสด็จไปยังสนามมวยเพราะพระองค์ทรงสนพระทัยเกี่ยวกับการชกมวยมาก พระองค์

No one was allowed to carry any weapon in the palace except for some special cases. However, when there was a fight, the boxer-soldiers would be sent in to quell it by using Muay Thai. This was the reason why Krom Nak Muay was very important by that time. Apart from maintaining security, these soldiers also gave training to young people in the palace. Krom Nak Muay was later changed to Krom Muay Luang or Muay Luang and existed until Rattanakosin period.

Muay Thai had been very popular in Ayudhya period, so it was found commonly practiced in the palace, temples and at boxing schools. The teachers who taught Muay Thai in the palace were well selected and appointed as Thanai Luak, whereas those teaching in the temples were either laymen or retired officials who entered monkhood. La Loubaire said, “In Ayudhya period boxing is very popular. Boxers use fists, elbows, knees and feet. Some people take it as a profession ...”. Boxing would take place only on festive occasions. Awards usually came in the forms of things or just small sums of money not enough to support one’s living. Most Thai people believed that Muay Thai was the advanced art of self-defence which could cause disability, severe injuries or even death.

King Sua, on his trip by boat, stopped at Talat Kruad Subdistrict, and went to a festive fair with his four followers in disguise. The king walked straight to the boxing ring and told the ring master to make a match for him.

จึงให้นายสนามจัดหาคู่ชกให้ จะเอามวยเอกหรือระดับใดก็ได้ โดยทางสนามประกาศให้ประชาชนทราบว่าพระองค์เป็นนักมวยจากเมืองกรุง ประชาชนสนใจมากเพราะสมัยนั้นนักมวยกรุงศรีอยุธยาชื่อเสียงมาก นายสนามมวยได้จัดเอานักมวยฝีมือดีของเมืองวิเศษไชยชาญเท่าที่มีอยู่มาเป็นคู่ชก พระเจ้าเสือได้ชกกับนักมวยเอกถึงสามคน มีนายกลางหมัดตาย นายใหญ่ หมัดเหล็ก และนายเล็ก หมัดหนัก ซึ่งแต่ละคนมีฝีมือดีเยี่ยม การต่อสู้เป็นไปอย่างน่าดูด้วยฝีมือเก่งๆ กัน แต่ด้วยความฉลาดและความชำนาญในศิลปะมวยไทยที่พระองค์ได้ทรงฝึกหัดและศึกษาจากสำนักมวยหลายสำนัก จึงทำให้พระองค์สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ทั้งสามได้ โดยที่คู่ต่อสู้ต่างได้รับความบอบช้ำเป็นอันมาก

ในการชกครั้งนั้นสมเด็จพระเจ้าเสือได้รางวัลเป็นเงินหนึ่งบาท ส่วนผู้แพ้ได้สองสลึง พระองค์ทรงพอพระทัยกับการที่ได้ชกมวยในครั้งนั้นมาก

วิธีการชกมวยก็ไม่มีการกติกาก่ออะไรที่แน่นอน คงเปลี่ยนไปตามสถานการณ์และความสมัครใจของทั้งสองฝ่ายโดยชกจนกว่าจะชนะ บางทีคนเดียวอาจจะขึ้นชกหลายครั้งกับคู่ต่อสู้คนอื่น ๆ **“ลาลูแบร์ กล่าวถึงลักษณะการชกมวยไทยไว้ว่า มีการชกมวยกันกลางพื้นดิน ใช้เชือกกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส นักมวยไม่สวมนวมแต่ถักหมัดด้วยด้ายดิบ”** ผู้ชกมวยจะต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนมาก เพราะทุกคนที่ชกมวยต้องเจ็บตัวด้วยอาวุธหมัด คอก เข่า เท้า ของฝ่ายตรงข้ามจนกว่าจะมีฝ่ายใดชนะโดยเด็ดขาดเท่านั้น ซึ่งเป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดและเร้าใจผู้ชมเป็นอย่างยิ่ง

Then the king had a chance to fight three first-rate boxers from the town of Wiset Chaicharn, namely Mr.Klang Mudtai, Mr.Yai Mudlek and Mr.Lek Mudnuk. He could defeat all of them, each being badly hurt.

The king got one baht as the winning prize while the losers got 50 satangs (=0.5 baht).

There were no definite rules of boxing. The fight would not stop until either side clearly won. According to **“La Loubaire, boxers fought on the ground fenced off with a rope into a square ring. The boxers wear no gloves but bound his hands with raw thread.”** Each boxer must be very tough and patient enough to be hit by his opponent’s fists, elbows, knees and feet. Thai boxing is a fierce and exciting fight.

สมัยกรุงศรีอยุธยา ตอนปลาย

ความนิยมฝึกหัดวิชามวยไทยในหมู่ประชาชนชาวไทยสมัยกรุงศรีอยุธยา ตั้งแต่ตอนกลางและตอนปลายคงมีโดยทั่วไป จึงทำให้มีนักมวยฝีมือดีเกิดขึ้นมากมาย หลายคนถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในคราวกรุงศรีอยุธยาหลังจากพ่ายแพ้แก่พม่าเป็นครั้งที่ 2 เมื่อ พ.ศ. 2310 มีนักมวยที่มีชื่อเสียง 2 คน ปรากฏขึ้นเป็นที่ประจักษ์ในฝีมือและชื่อเสียง คือ

1. พระยาพิชัยดาบหัก (พ.ศ. 2284-2325) เดิมชื่อจ้อย เป็นคนเมืองพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์ มีความรู้ความสามารถเชิงกีฬามวยมาก ได้ฝึกมวยจากสำนักครูเที่ยงและใช้วิชาความรู้ชกมวยหาเลี้ยงตัวเองมาตลอด เด็กชายจ้อยมีนิสัยชอบชกมวยมาตั้งแต่เยาว์วัย บิดาได้พำรสอนเสมอถ้าจะชกมวยให้เก่งต้องขยันเรียนหนังสือด้วย เมื่ออายุได้ 14 ปี บิดานำไปฝากกับท่านพระครูวัดมหาธาตุ เมืองพิชัย จนเด็กชายจ้อยสามารถอ่านออกเขียนได้แตกฉานเพราะเป็นคนขยันและเอาใจใส่ในตำราเรียน คอยรับใช้อาจารย์ และซ้อมมวยไปด้วย ทั้งหมด เช่า สอก และสามารถเตะได้สูงถึง 4 สอก **“ในขณะที่เป็นเด็กวัดนั้นเขามักจะถูกกลั่นแกล้งจากเด็กที่โตกว่าเสมอแต่ในระยะหลังเขาก็สามารถปราบเด็กวัดได้ทุกคนด้วยชั้นเชิงมวย”**

ต่อมาเจ้าเมืองพิชัยได้นำบุตร (ชื่อเฉิด) มาฝากที่วัดเพื่อร่ำเรียนวิชา เฉิดกับพวกมักหาทางทะเลาะวิวาทกับจ้อยเสมอ จ้อยจึงตัดสินใจหนีออกจากวัดขึ้นไปทางเหนือโดยมิได้บอกพ่อแม่และอาจารย์ เดินตามลำน้ำนานไปเรื่อยๆ เมื่อเหนื่อยก็หยุดพักตามวัด และที่วัดบ้านแก่ง จ้อยได้พบกับครูฝึกมวยคนหนึ่งชื่อเที่ยง จึงฝากตัวเป็นศิษย์แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น นายทองดีพินขาว ครูเที่ยงรักนายทองดีมากและมักเรียกนายทองดีว่านายทองดีพินขาว (เนื่องจากท่านไม่เคี้ยวหมากพลูดังคนสมัยนั้น) ด้วยความสุภาพเรียบร้อย และขยันขันแข็งเอาใจใส่การฝึกมวยช่วยการงานบ้านครูเที่ยงด้วยดีเสมอมา ทำให้ลูกหลานครูเที่ยงอิจฉานนายทองดีมาก จนหาทางกลั่นแกล้งต่างๆ นานา นายทองดีพินขาว เห็นว่าอยู่บ้านแก่งต่อไปคงลำบาก ประกอบกับครูเที่ยงก็อายุทอดวิชามวยให้จบหมดสิ้นแล้วจึงตัดสินใจลาครูเที่ยงและเดินทางต่อไปยังเมืองตาก

Late Ayudhya Period

There was quite a number of famous boxers in this period, and many were taken to Burma as prisoners after the kingdom's second defeat by the Burmese army in B.E. 2310. Two famous boxers worth mentioning here were :

1. Phraya Phichai Daab Hak (B.E. 2284-2325) He was a citizen of Phichai, a town in Uttaradit Province. His normal name was Joi. He practiced Muay Thai at Khru thiang Boxing School and earned his living on it. He had been fond of Muay Thai since his childhood. At 14, his father sent him to live with "phrakhru" (a high-ranking monk) at Mahathat Temple (=Wat) in Phichai. He could read and write very well, and kept on practicing Muay Thai. **"He was always mistreated by older children, but he finally could defeat all of them with Muay Thai."**

Later on, Cherd, Phichai governor's son, joined classes. He and his friends often tried to pick a quarrel with Joi, so he decided to escape to the north without telling anyone. He met Khru Thiang, a trainer, he asked to practice Muay Thai with him and changed his name to Thongdee. Khru thiang loved him very much and often called him "Thongdee White Teeth". His politeness diligence and hard working caused jealousy among Khru Thiang's children and they thus kept finding fault with him. So, again, Thongdee decided to leave and go further north after bidding farewell to Khru Thiang.

เมื่อท่านเดินทางถึงเมืองตาก ขณะนั้นได้มีพิธีถือน้ำพิพัฒน์สัตยาที่วัดใหญ่เจ้าเมืองตาก สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี จัดให้มีมวยฉลองขึ้น นายทองดีฟันขาวดีใจมากได้มีโอกาสเข้าไปเปรียบมวยกับครูห้า ซึ่งเป็นครูมวยฝีมือดีของเจ้าเมืองตากและมีอิทธิพลมาก นายทองดีฟันขาวใช้ความว่องไวใช้หมัดศอกและเตะขากรรไกรจนครูห้าสลบไป เจ้าเมืองตากจึงถามว่าสามารถชกนักมวยอื่นอีกได้หรือไม่ นายทองดีฟันขาวตอบว่าสามารถชกได้อีก เจ้าเมืองตากจึงให้ชกกับครูหมึกครูมวยร่างสูงใหญ่ผิวดำ นายทองดีฟันขาวเตะซ้ายเตะขวาบริเวณขากรรไกรจนครูหมึกล้มลงสลบไป เจ้าเมืองตากพอใจมากให้เงินรางวัล 3 ตำลึง และชักชวนให้อยู่ด้วย นายทองดีฟันขาว จึงได้ถวายตัวเป็นทหารของเจ้าเมืองตาก (สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี) ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ได้รับใช้และเป็นทีโปรดปรานมาก ได้รับยศเป็น **“หลวงพิชัยอาสา”** เมื่อเจ้าเมืองตากได้รับพระราชทานโปรดเกล้าฯ ให้เป็นพระยาวชิรปราการครองเมืองกำแพงเพชร หลวงพิชัยอาสาได้ติดตามไปรับใช้อย่างใกล้ชิดและเป็นเวลาเดียวกับค่ายกักตมกรุงศรีอยุธยา พระยาวชิรปราการพร้อมด้วยหลวงพิชัยอาสาและทหารหาญได้เข้าปะทะต่อสู้จนชนะ ได้ขังม้าอาหารพอสมควรในเวลาต่อมาได้เข้าสู่รบกับทัพพม่าหลายคราวจนได้รับชัยชนะ **“เมื่อพระยาธิบุรุษ พระยาวชิรปราการ ปรากฏทรงกอบกู้เอกราชจากพม่าแล้ว ทรงสถาปนาเป็นขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองกรุงธนบุรี และได้โปรดเกล้าฯ ให้หลวงพิชัยอาสา เป็นเจ้าหมื่นไวยวรนาถทหารเอกราชของครุฑในพระองค์ และก็ได้ให้พระยาพิชัยไปครองเมืองพิชัยบ้านเมืองเดิมของตนเอง”** ในปี พ.ศ. 2314 พม่ายกทัพมาตีเมืองเชียงใหม่แล้วเลยมาตีเมืองพิชัย พระยาพิชัยนำทหารออกสู้รบ การรบถึงขั้นตะลุมบอนจนดาบหักทั้งสองข้างจึงได้นำมาว่า พระยาพิชัยดาบหัก

“ความสามารถของพระเจ้าตากสิน ที่น่าประทับใจ คือ ความเสียสละ และความรักเพื่อนทหารของพระองค์ พระองค์เสียสละแม้กระทั่งคนรักให้กับหลวงพิชัยอาสา” โดยกล่าวว่า หลวงพิชัยสู้ทหารกล้า นับเป็นผู้นำที่มีจิตใจเมตตา เสียสละที่เห็นทหารกล้ามีความสำคัญมากกว่าคนรักของพระองค์ ทรงมีน้ำพระทัยใหญ่หลวงที่เห็นความสุขของทหารกล้ามีค่ายิ่งกว่าคนรัก

ความสามารถของพระยาพิชัยดาบหัก คือ **“ความกตัญญูตเวทีย”** หลังจากพระองค์ได้เป็นเจ้าเมืองพิชัยแล้ว ก็กลับไปหาครูมวยทั้งสองท่าน คือ ครูเที่ยงและครูเมฆ ได้แต่งตั้งครูเมฆเป็นกำนันและครูเที่ยงเป็นผู้ใหญ่บ้าน ประพฤติปฏิบัติตนต่ออาจารย์เยี่ยงศิษย์ที่ดี แม้ว่าจะเป็นเจ้าเมืองแล้วก็ตาม

The time when Thongdee reached the town of Tak, a loyalty-swearing ceremong (“Thue Nam Pipatsattaya” Ceremony) was being held at Wat yai Chao Muang Tak. Boxing matches were arranged to celebrate the occasion. Thongdee had a chance to box with Khru Hao, a skillful boxer of Tak Governor (Chao Muang Tak). He could knock out Khru Hao by his quickness and kicked him on his jaw which sent him down to the floor. Tak Governor (King Taksin later on) asked if he could still fight and Thongdee said he could. So he was matched against Khru Muk, a big, dark-skinned trainer. Thongdee knocked him out by kicking his jaws until he fell to the floor. Tak Governor was so pleased and gave Thongdee three tamlung (former unit of Thai currency). The governor persuaded him to serve as his soldier. He agreed and then became the governor’s favourite and was promoted as **“Luang Phichai Arsa”**. When the governor was promoted as “Phraya Vachira Prakarn” governing Kamphangphet, Luang Phichai Arsa went along with him. It was the same period that the Burmese army surrounded Ayudhya. Phraya Vachira Prakarn and Luang Phichai Arsa led the soldiers to fight the enemy time and again, and could finally defeat them. They were warmly welcomed by the people and Phraya Vachira Prakarn was hailed as their leader. **“When he came to the throne becoming king of Krung Thonburi (Thonburi Kingdom), King Krung Thonburi, or, more popularly, King Taksin, promoted Luang Phichai Arsa as Chaomuen Vaiya voranart and sent hime to govern Phichai, his hometown.”** In B.E. 2314 the Burmese army invaded the city of Chiangmai and came down to seize the city of Phichai. Luang Phichai Arsa (Phraya Phichai) led his men to fight the enemy. The battle led to fighting at close quarters until Phraya Phichai’s both swords were broken. That is why he was otherwise called “Phraya Phichai Daab Hak (=broken sword)”.

“A good impression of King Taksin was his sacrifice and love for his soldiers. He sacrificed even his lover to Luang Phichai Arsa” on the ground that a brave soldier was more important, which well reflected his broad mind.

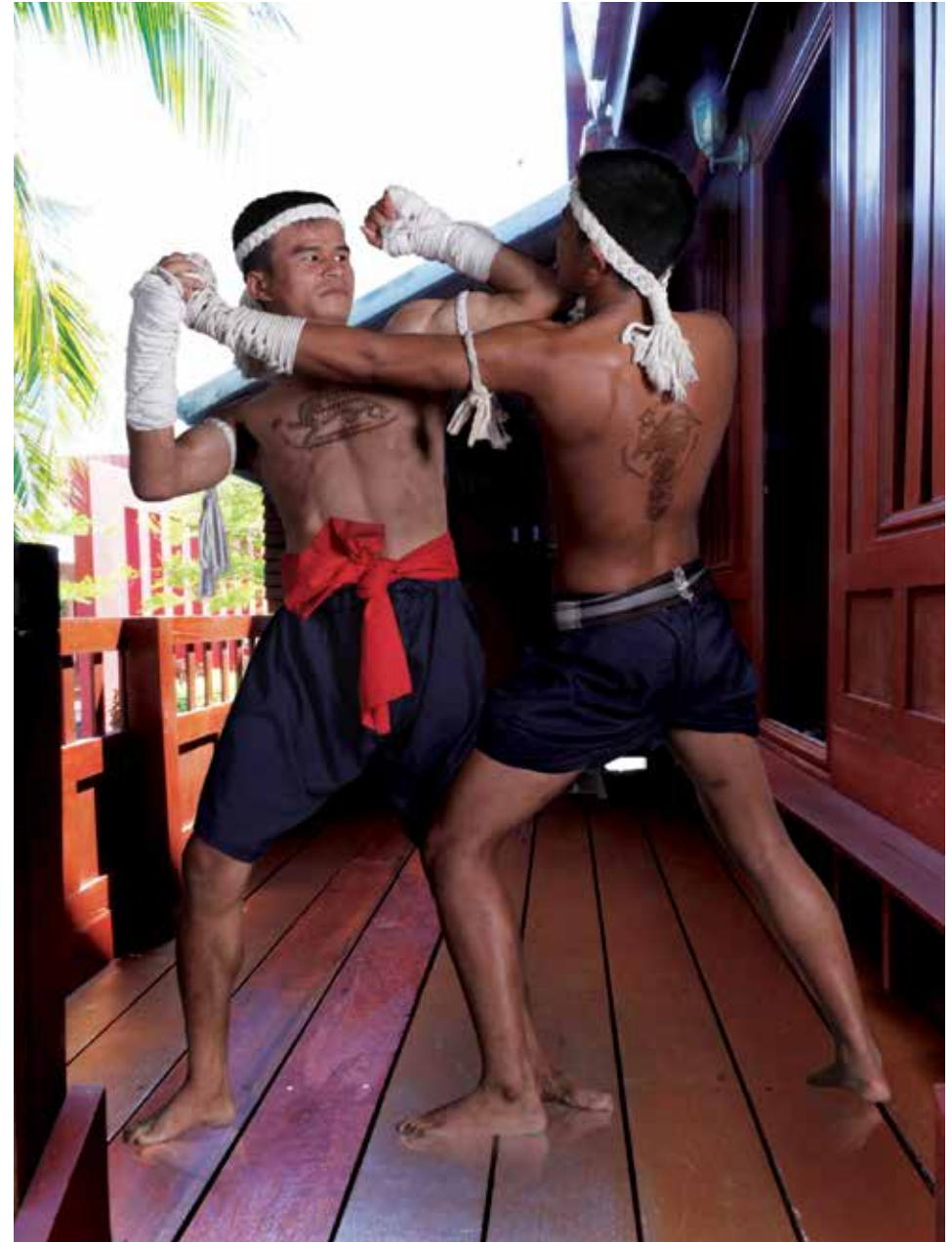

สุดท้ายสิ่งที่หน้ายกย่องของพระยาพิชัยดาบหัก คือ **“ความจงรักภักดีต่อพระเจ้าตากสิน”** หลังจากทราบข่าวว่าพระเจ้าตากสินสิ้นพระชนม์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก สถาปนารัฐรัตนโกสินทร์เป็นเมืองหลวงใหม่ของไทย เจ้าเมืองหัวเมืองต่าง ๆ จะต้องเข้าไปถือน้ำพิพัฒน์สัตยาต่อพระมหากษัตริย์ **“พระยาพิชัยตัดสินใจที่จะเป็น “ทหารเสือพระเจ้าตาก” แต่เพียงพระองค์เดียว จึงทิ้งลูกและภรรยาเดินออกจากเมืองพิชัยด้วยใจเด็ดเดี่ยว และหายไปจากเมืองพิชัยตั้งแต่วันนั้น”**

ซึ่งน่าเสียดายทหารกล้าคนนี้มีมาก แต่ด้วยความจงรักภักดีต่อพระเจ้าตากสินที่ได้ถือน้ำพิพัฒน์สัตยาร่วมกันมาแล้ว จึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงหรือแปรพักตร์ไปเป็นทหารเสือของผู้ใดได้อีกในชาตินี้ น่าชื่นชมความซื่อสัตย์ของบุคคลสำคัญของชาติไทยที่ช่วยกอบกู้อิสรภาพให้ชาติไทยเป็นเอกราชอยู่ได้จวบจนทุกวันนี้

Phraya Phichai had his great gratitude to Khru Thiang and Khru Mek. After his appointed as Governor of Phichai, he appointed Khru Mek as Kamnan (subdistrict head) and Khru Thiang as village head and treated them very well.

Another good impression of Phraya Phichai was his **“unfailing loyalty to King Taksin.”** After King Taksin’s death, King Rama I (Somdet Phra Buddhayodfa Chulaloke) became king and established Krung Rattakosin as the new capital of Siam. Traditionally, all the governors must join in the swearing ceremony to show their loyalty to the king. **“Phraya Phichai decided to be King Taksin’s soldier only, so he left his town and family and disappeared ever since. His heroic decision is highly praiseworthy.”**

2. นายขนมต้มเคยเป็นเชลยไทยที่ถูกกวาดต้อนไปครั้งกรุงศรีอยุธยาแตก ครั้งที่ 2 เมื่อปี พ.ศ.2310 นายขนมต้ม เกิดวันอังคาร เดือนยี่ ปีมะเมีย พ.ศ. 2293 ในสมัยพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ (ปัจจุบันคือ ตำบลบ้านกุ่ม อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) บิดาชื่อนายเกิด มารดาชื่อนางอี มีพี่น้อง 2 คนคือ

1. นางเอี้ย ถูกพม่าฆ่าตายเมื่อเล็กๆ
2. นายขนมต้ม

นายขนมต้มต้องอาศัยอยู่วัดตั้งแต่เด็กๆ ต่อมาเมื่ออายุได้ประมาณ 10 ขวบพ่อแม่ได้ถูกพม่าฆ่าตายทั้งคู่ เมื่อเริ่มโตเป็นหนุ่ม ได้ฝึกหัดมวยไทยจากผู้มีฝีมือด้านหมัดมวย และมีความสามารถด้านมวยมากขึ้นเป็นลำดับ ครั้งเมื่อกรุงศรีอยุธยาแตกในสมัยพระเจ้าเอกทัศ ผู้คนได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยศึกอย่างมากมาย ในระหว่างนั้นเองชื่อเสียงของนายขนมต้มได้เริ่มปรากฏเมื่อในปี พ.ศ. 2317 จึงปรากฏเรื่องราวของนักมวยไทยในพระราชพงศาวดารซึ่งบันทึกเหตุการณ์เมื่อครั้งพระเจ้าอังวะจัดพิธียกฉัตรยอดพระมหาเจดีย์เกศธาตุ แล้วให้มีงานเฉลิมฉลองจัดงานสมโภชมหาเจดีย์ มีขุนนางพม่ากราบทูลว่า ชาวไทยมีฝีมือด้านมวยไทยดีแทบทุกคน จึงตรัสสั่งให้จัดหา

2. Nai (Mr.) Khanom Tom He was born on Tuesday, January (2nd month according to the lunar year) B.E. 2293 in the reign of King Tai Sra at Baan Kum (now Baan Kum Subdistrict, Bangbarn District, Ayudhya). His parents were Mr.Kerd and Mrs.Ee. His sister, Mrs.Uei, was killed by Burmese soldiers in her childhood.

Nai Khanom Tom had to live at a temple since he was ten years old when his parents had been killed. He started practicing Muay Thai in his youth. After the fall of Ayudhya Kingdom in the reign of King Ekkatath he was one of those who were taken to Burma by the Burmese army. There, in B.E. 2317, King Angwa ordered celebration of Ket Taat, a great pagoda. Being informed that there were a lot of skillful Thai boxers, he ordered arrangement of boxing matches. Nai Khanom Tom, a strong, tough, dark-skinned guy, was fetched before the

นักมวยเพื่อชกกัน ในงานนี้ได้ นักมวยไทยมีฝีมือคนหนึ่งชื่อนายขนมต้มเป็นนักมวยมีชื่อเสียงมากตั้งแต่ครั้งกรุงเก่า ขุนนางพม่าได้นำตัวนายขนมต้ม ผู้มีรูปร่างล่ำสัน บึกบึน ผิวดำ มาถวายพระเจ้าอังวะ แล้วจัดให้นักมวยพม่าเข้าเปรียบเทียบกับนายขนมต้ม เมื่อได้คู่กันแล้วก็ให้ชกกันหน้าพระที่นั่ง และนายขนมต้มชกชนะพม่าถึงเก้าคนสิบคน พระเจ้าอังวะทอดพระเนตรแล้ว ตรัสสรรเสริญฝีมือมวยนายขนมต้มว่า “ไทยมีพิษอยู่ทั่วตัว แต่มือเปล่าไม่มีอาวุธเลยยังสู้ได้คนเดียวชนะถึงเก้าคนสิบคนฉะนี้เพราะเจ้านายไม่ดีจึงเสียบ้านเมืองแก่ข้าศึก ถ้าเจ้านายดีแล้วไหนเลยจะเสียกรุงศรีอยุธยา” พระเจ้าอังวะ จึงทรงมอบเงินและภรรยาให้ 2 คน เป็นรางวัล กาลเวลาต่อมา นายขนมต้มก็ได้้นำเอาสองศรีภรรยาเข้ามาตั้งรกรากในไทยจนถึงสิ้นปลายของชีวิต

นายขนมต้มจึงเป็นนักมวยเอกคนแรกของไทยที่ได้ไปประกาศฝีมือมวยไทยในต่างแดน และยังเปรียบเสมือนกับเป็นบิดามวยไทยมาจนเท่าทุกวันนี้ อนึ่ง ในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลายมวยไทยชกกันด้วยการคาดเชือก เรียกว่ามวยคาดเชือก

king. Nai Khanom Tom then could beat 9-10 Burmese boxers. King Angwa said in appreciation of the Thai boxer that “The Thai people can be dangerous from top to toe. Even one man with bare hands can beat nine to ten men. They have got a bad ruler; otherwise, they would not have lost their kingdom”. The king then gave him money and two women as an award. Nai Khanom Tom was the first Thai boxer to show his Thai boxing skill abroad. It may be said that he was one of forefathers of Muay Thai.

“ นายขนมต้มคือ “บิดาของมวยไทย” สำหรับชาวพระนครศรีอยุธยาได้
สำนึกในบุญคุณของนายขนมต้มและถือเป็นเกียรติศักดิ์คนดีศรีอยุธยา จึงได้
พร้อมใจกันสร้าง “อนุสาวรีย์นายขนมต้ม” ไว้ที่บริเวณสนามกีฬาากลางจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา ”

The Thai people hailed him as “Father of Muay Thai”. Statue of Nai Khanom Tom
was built at Ayudhya Provincial Stadium in commemoration of his greatness for
Thai descendants to follow his example.

ซึ่งใช้เชือกหรือผ้าพันมือ บางครั้งการชกอาจถึงตาย เพราะเชือกที่ใช้คาดมือถึงข้อศอก นั้นบางครั้งใช้น้ำมันชุบเศษแก้วหรือทรายละเอียด ชกถูกตรงไหนจะบาดเจ็บและได้เลือด ตรงนั้น นับว่าการชกมวยคาดเชือกนั้นอันตรายมาก ทั้งนี้ยังนิยมสวมมงคลไว้ที่ศีรษะ และผูกประเจียดไว้ที่ต้นแขนตลอดการแข่งขัน การเปรียบคู่ชกนั้นต้องทำด้วยความสมัครใจ ทั้งสองฝ่าย ไม่คำนึงถึงขนาดร่างกาย อายุ **“กติกการชกง่ายๆ คือ ชกจนกว่าฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายใดจะยอมแพ้”** ในงานเทศกาลต่างๆ ต้องมีการจัดแข่งขันมวยไทยด้วยเสมอ มีการพนันกันระหว่างนักมวยที่เก่งจากหมู่บ้านหนึ่งกับนักมวยที่เก่งจากอีกหมู่บ้านหนึ่ง ตั้งแต่สมัยอยุธยาลงมาปรากฏว่ามีกรมหมื่นมวยที่เรียก ทนายเลือก มีหน้าที่ แวดล้อมองค์พระมหากษัตริย์คอยป้องกันอันตรายในระยะประชิดพระองค์ โดยไม่ใช้อาวุธอื่นใดนอกจากมือเปล่า กรมนี้อยู่ต่อมาจนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ กษัตริย์บางองค์ ทรงเป็นนักมวยฝีมือ เช่น สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระเจ้าเสือ พระเจ้ากรุงธนบุรี เป็นต้น

วันที่นายขนมต้มชกกับพม่าวันนั้นเป็นวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ. 2313 ต่อมาจึงได้ถือเอาวันดังกล่าวของทุกปีเป็นวันนักมวยไทย และ คนไทยถือว่า **“นายขนมต้มคือ บิดาของมวยไทย”** สำหรับชาวพระนครศรีอยุธยาได้สำนึกในบุญคุณของนายขนมต้มและถือเป็นการเกียรติศักดิ์ศรีอยุธยา จึงได้พร้อมใจกันสร้าง **“อนุสาวรีย์นายขนมต้ม”** ไว้ที่บริเวณสนามกีฬาากลางจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อเป็นอนุสรณ์เตือนใจและให้ลูกหลานไทยยึดถือเป็นแบบอย่างสืบไป

“There was just a simple rule : keep on boxing until either opponent surrendered.”

As earlier mentioned, Krom Nak Muay, or Thanai Luak, served as the king’s bodyguards to protect him without any weapons except bare hands. Krom Nak Muay lasted until Rattakosin period. Some of the kings, such as King Naresuan, King Sua and King Taksin, were skillful boxers.

The date when Nai Khanom Tom fought the Burmese boxers was March 17, B.E. 2313. So it was later observed as Thai Boxer’s Day. **“The Thai people hailed him as “Father of Muay Thai”. Statue of Nai Khanom Tom was built at Ayudhya Provincial Stadium in commemoration of his greatness for Thai descendants to follow his example.”**

สมัยกรุงธนบุรี พ.ศ. 2310-2325

Thonburi Period B.E. 2310-2325

Thonburi Period

Thonburi Kingdom (B.E. 2310-2325) was established by King Taksin, who, after the fall of Ayudhya Kingdom, recruited men dispersed in the forest and various communities to form an army and fight back the enemy. He could finally defeat the enemy and founded Thonburi Kingdom in 2310.

Throughout the Thonburi period, the king had been very often engaged in wars against both external and internal enemies. Most Thai people hence had to be alert for fighting incidents which might occur any time. Also, as a large number of capable and knowledgeable men died in the war, there was a great need to recruit those experienced persons to give knowledge and trainings on religion, politics, administration, war-fare strategy, Muay Thai, weaponry, etc.

สมัยกรุงธนบุรี

สมัยกรุงธนบุรี ระหว่าง พ.ศ. 2310-2325 หลังจากที่กรุงศรีอยุธยาเสียเอกราชให้แก่พม่า ขณะนั้นสภาพบ้านเมืองวัดวาอารามถูกทำลาย สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชได้พยายามรวบรวมไพร่พลที่หนีกระจัดกระจายอยู่ตามป่า ตามชุมชนต่างๆ เพื่อกอบกู้เอกราชจนสามารถตั้งกรุงธนบุรีเป็นราชธานีได้เมื่อจุลศักราช 1130 ปีชวด สัมฤกษ์ศก

ตลอดเวลาดังกล่าวประเทศชาติไม่ได้ว่างเว้นจากการทำสงคราม ทั้งจากศัตรูภายนอกประเทศและจากการตั้งตัวเป็นใหญ่ของชุมชนต่างๆ ทำให้คนไทยในสมัยนั้นต้องอยู่ในสภาพเตรียมตัวพร้อมรับกับสถานการณ์จากการสู้รบที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา อีกทั้งคนที่มีฝีมือและพระสงฆ์ที่มีวิชาความรู้ในศิลปศาสตร์แขนงต่างๆ ล้มตายกันเป็นจำนวนมาก จึงต้องเสาะแสวงหาผู้รู้ผู้ชำนาญการต่างๆ เข้ามาในกรุงธนบุรี เพื่อฝึกฝนวิชาความรู้ต่างๆ ทั้งด้านการศาสนา การเมือง การปกครอง ยุทธวิธี การรบ การฝึกหัดมวยไทย กระบี่กระบอง ดาบ ฯลฯ เพื่อเตรียมความพร้อมในการทำศึกสงคราม

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่สนใจมวยไทยเป็นพิเศษ ทรงมีความสามารถในศิลปะมวยไทยและกระบี่กระบองเป็นอย่างดี เมื่ออายุ 6 ขวบได้เข้าศึกษาที่วัดโกษาวาสน์ (วัดคลัง) และทรงฝึกหัดมวยไทยจากทนายเลือกในพระราชวังและสำนักมวยอื่นๆ อีกหลายสำนักและเสด็จทอดพระเนตรการชกมวยอยู่เสมอ **“สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลายและสมัยกรุงธนบุรีจึงมีนักมวยที่มีความสามารถเกิดขึ้นมากมาย ได้แก่ ครูเมฆ บ้านท่าเสา ครูเที่ยง บ้านแก่ง นายทองดีฟันขาว (นายจ้อย) หรือหมื่นไวยวรนาถ หรือพระยาสิทธิราชเดโช หรือพระยาพิชัยดาบหัก ครูห้าว แขวงเมืองตาก ครูนิล เมืองทุ่งยั้ง นายถึก ศิษย์ครูนิล เป็นต้น”**

จุดมุ่งหมายในการฝึกหัดมวยไทยในสมัยนั้นจึงคล้ายกับสมัยกรุงศรีอยุธยา คือฝึกเพื่อการทหาร การป้องกันประเทศชาติเมื่อเกิดสงครามรักษาความสงบภายในประเทศ ถวายการอารักขาแต่พระมหากษัตริย์ และฝึกหัดมวยไทยเพื่อเป็นศิลปะป้องกันตัวสำหรับลูกผู้ชายในการป้องกันตัว ครอบครั้ว และชุมชน เพราะเป็นช่วงที่มีโจรผู้ร้ายชุกชุม การฝึกมวยไทยสมัยนี้เพื่อการสงครามและการฝึกทหารอย่างแท้จริง มีนักมวยฝีมือดีเกิดขึ้นมากมาย ส่วนนักมวยที่เป็นนายทหารเลือกของพระเจ้าตากสิน ได้แก่ หลวงพรหมเสนา หลวงราชเสนหา ขุนอภัยภักดี นายหมึก พระยาพิชัยดาบหัก

King Taksin was particularly interested in Muay Thai and was very good at Muay Thai and weaponry himself. At six, he was educated at Wat Kosawart (Wat Klang) and learnt Muay Thai from Thanai Luak in the palace and from many other boxing schools. He always spared his time to watch boxing matches. **“There were quite a number of boxers in late Ayudhya and Thonburi periods, e.g. Khru Mek Baan Tha Sao, Khru Thiang Baan Keng, Nai Thongdee Fun Khao (Nai Joi) or Phraya Phichai Daab Hak, Khru Hao Khwang Muang Tak, Khru Nin Muang Thung Yang, Nai Thuek Sit Khru Nin, etc.”**

The practicing of Muay Thai, like Ayudhya period, was for the military purpose, i.e. for territorial defence, for keeping internal peace, protecting the king and for self-defence because of wide-spread burglary and robbery. The boxers who were King Taksin’s Thanai Luak included Luang Phrom Sena, Luang Raj Saneha, Khun Apai Pakdi, Nai Muek and Nai Thongdee (Phraya Phichai Daab Hak). Boxers from different places/boxing schools would be matched in boxing contests. There were no definite rules, and no point count. The fight would go on until either opponent gave up.

“ การฝึกมวยไทยสมัยนี้เพื่อการสงครามและการฝึกทหาร
อย่างแท้จริง มีนักมวยฝีมือดีเกิดขึ้นมากมาย ส่วนนักมวย
ที่เป็นนายทหารเลือกของพระเจ้าตากสิน ได้แก่ หลวงพรหมเสนา
หลวงราชเสน่หา ขุนอภัยภักดี นายหมึก พระยาพิชัยดาบหัก ”

The practicing of Muay Thai, like Ayudhya period, was for the military purpose, i.e. for territorial defence, for keeping internal peace, protecting the king and for self-defence because of wide-spread burglary and robbery. The boxers who were King Taksin's Thanai Luak included Luang Phrom Sena, Luang Raj Saneha, Khun Apai Pakdi, Nai Muek and Phraya Phichai Daab Hak.

การจัดชกมวยในสมัยกรุงธนบุรีนิยมจัดชกมวยต่างถิ่นหรือลูกศิษย์ต่างครูชกกัน กติกาการแข่งขันยังไม่ปรากฏชัดเจน ทราบเพียงแต่ว่าเป็นการชกแบบไม่มีคะแนน จนกว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะยอมแพ้ไป สังเวียนเป็นลานดิน ส่วนมากเป็นบริเวณวัด นักมวยยังชกแบบคาดเชือกสวมมงคล และผูกประเจียดที่ต้นแขนขณะทำการแข่งขัน

สมัยกรุงธนบุรีต่อเนื่องถึงกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ชนชาวสยามเป็นปึกแผ่นรวบรวมดินแดนได้มากแล้ว แต่ยังไม่ว่างเว้นจากศึกสงครามใหญ่น้อย ทำให้ต้องเร่งการฝึกปรือกลมวย เพลงดาบอยู่เสมอ จึงนับได้ว่าเป็นศิลปะประจำชาติที่สำคัญ ซึ่งคนไทยโดยทั่วไปให้ความสนใจและให้ความสำคัญ **“แม้แต่ในพระมหाराชาวงศ์ยังมีการเรียนการสอนกระบี่กระบอง วิชามวย และพิชัยสงคราม อันเป็นหลักสูตรสำคัญ”** โดยเฉพาะมวยไทยที่มีรูปแบบการใช้อวัยวะเป็นอาวุธ ทั้ง หมัด เท้า เข่า ศอก คล้ายคลึงกันทั่วประเทศ อย่างไรก็ตามก็ตามด้วยปัญญา และภูมิปัญญาอันมากมายของคนไทย วิชามวยก็ได้แตกแขนงออกไปอย่างเด่นชัดทั้งท่าร่ายไหว้ครู รูปแบบลีลาท่าอย่าง ท่าครู แม่ไม้ ลูกไม้ อีกทั้ง

As Thonburi Kingdom still had been engaged in wars, practicing Muay Thai and the use of weaponry became national fighting arts which the Thai people regarded as important and paid so much attention to it that “**even the royal court members were taught the art of fighting, Muay Thai and war strategy which were regarded as essential curricula.**” The art of Muay Thai had been developed and thus differed in styles and tactics from one region to another, mainly consisting of Muay Tha Sao, Muay Chaiya, Muay Korat and Muay Lopburi.

ความชำนาญเรื่องการจักสาน ร้อยรัด ถักทอ ทำให้การคาดเชือก ถักหมัด มีรูปแบบเฉพาะตัวอีกมากมาย ดังนั้น จึงได้มีรูปแบบการฝึกมวยแต่ละที่แตกต่างกันออกไปตามภูมิภาค ความเป็นมา และความสามารถหลักใหญ่แบ่งได้ตามภูมิภาค คือ มวยท่าเสา มวยไชยา มวยโคราช มวยลพบุรี เป็นต้น

“สำนักฝึกมวยสมัยกรุงธนบุรีมีลักษณะคล้ายๆ กับในสมัยกรุงศรีอยุธยา คือมีสำนักมวยในพระราชวังสำหรับฝึกหัดมวยไทยให้ทหารและขุนนาง และมีสำนักมวยตามหมู่บ้านต่างๆ ทั่วไป” การฝึกหัดก็นิยมฝึกหัดกันในบริเวณวัด เพราะบริเวณวัดกว้างขวางเหมาะสมอย่างยิ่งในการฝึกหัดมวย และอีกอย่างหนึ่งคนเก่งไม่ว่าจะเป็นนักรบและนักมวยเมื่อแก่เฒ่าลงมักจะใช้ชีวิตในบั้นปลายออกบวชเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัด ลูกศิษย์เมื่อได้ข่าวว่ามีฝีมือดีก็จะติดตามไปขอมอบตัวเป็นลูกศิษย์เพื่อฝึกหัดมวยด้วย

การทำสงครามในสมัยกรุงธนบุรีนี้ เป็นการรบที่ไทยมีกำลังพลน้อยจึงต้องอาศัยอาวุธยุทธโศปกรณ์ที่ทันสมัยและการรบที่รวดเร็วไม่ให้อาศัยตั้งตัวได้ทัน จึงนิยมเดินทัพทางเรือมากกว่า ทัพบกเป็นทัพหนุน และนิยมใช้ยุทธวิธีหลอกล่อให้ข้าศึก

“In Thonburi period, like Ayudhya period, the boxing school in the palace was for training the soldiers and the court members while boxing schools in villages, mostly using extensive temple grounds, were for laymen.”

Those retired warriors and boxers usually spent their old age life as monks, and young men would then request these monks to teach them Muay Thai.

Due to limited military force, the warfare during Thonburi period had to resort to modern weapons and quick manoeuvres to attack the enemy unawares. Moving by boat made it faster and ambushing was often used to defeat the enemy. Foreign trade helped in importing guns. The traders from Trengganu

หลงกลตกอยู่ในวงล้อมที่ซุ่มโจมตี ทั้งนี้การค้ากับต่างประเทศช่วยให้ได้อาวุธปืนไว้ใช้ในสงครามจำนวนมาก เช่น กรณีพ่อค้าจากเมืองตรังกานูและเมืองยักกะตรานำปืนคาบศิลาเข้ามาถวายถึง 1,200 กระบอก การรบแบบซุ่มโจมตีโดยใช้ปืนที่ทันสมัยล้อมยิงเข้าศึกจึงเป็นการได้เปรียบคู่ต่อสู้ การรบในลักษณะดังกล่าวและ **“ความก้าวหน้าของอาวุธยุทโธปกรณ์จึงทำให้การรบในระยะประชิดตัวลดลำดับลง ซึ่งจะส่งผลให้ความสำคัญของมวยไทยในการรับใช้ชาติในสมัยต่อๆ มาลดลงเช่นกัน”**

ในยามสงบโอกาสที่จะได้ชกมวยมักจะเป็นในงานเฉลิมฉลองต่างๆ เช่น งานประเพณีบวชนาค เทศกาลสงกรานต์ วันสมโภชเจดีย์ วันถือน้ำพิพัฒน์สัตยา และการชกมวยหน้าพระที่นั่ง หากพระมหากษัตริย์เสด็จทอดพระเนตร ทนายเล็อกจะจัดให้มีการคัดเลือกนักมวยมาเปรียบมวยเพื่อหาคู่ชก โดยใช้วิธีคล้ายกับสมัยกรุงศรีอยุธยาเพราะถือว่าฝีมือสำคัญกว่ารูปร่าง และมักจะนิยมจัดนักมวยต่างถิ่น หรือลูกศิษย์ต่างครูชกมวยกัน ส่วนกติกาการแข่งขันยังไม่ปรากฏชัดเจน คงใช้วิธีการเดียวกับสมัยอยุธยา คือชกไม่มีกำหนดยก ไม่มีการให้คะแนน มีการพักระหว่างยกคือเมื่อชกไปหนึ่งยก (ใช้กะลาเจาะรูวางบนน้ำเป็นการจับเวลา เมื่อกะลามีน้ำไหลเข้าเต็มก็จะจมลงถือว่าหมดยก) จะหยุดพักโดยให้คู่ที่ 2 ขึ้นชกยกที่หนึ่ง หลังจากนั้นจึงให้คู่ที่ 3-4-5 ชกต่อจนหมดคู่ แล้วจึงย้อนกลับมา

and Yakktra offered 1,200 guns to the king. **“Advanced weapons thus made fighting at close quarters less necessary, and led to diminishing role of Muay Thai as part of fighting.”**

In time of peace Muay Thai boxing matches would be organized on festive occasions, e.g. Songkran Festival, pagoda celebrations, etc. No definite rules existed; neither did point count. Unlike the present, there would be a break after the first round (timed by floating half a coconut shell with a hole at the bottom which would finally sink when fully filled with water). Then the second, third, fourth and fifth matches of boxers would fight and the first match would

ให้คู่ที่หนึ่งชกยกที่สองต่อไป ตามลำดับคู่แรกจนครบคู่สุดท้าย นักมวยต้องชกกันจนกว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะยอมแพ้ไปเอง หากคู่ใดชกกันจนแพ้ชนะแล้วก็ให้ข้ามคู่กันไป การพักระหว่างยกจึงใช้เวลายาวนานพอสมควร ต่างกับปัจจุบันที่ชกทีละคู่ กำหนดเวลาชกและพักไว้แน่นอน “สังเวียนสมัยก่อนจะเป็นลานดิน ส่วนมากเป็นบริเวณวัด” รางวัลสำหรับนักมวยเท่าที่ปรากฏคือนายทองดีฟันขาว ต่อมาได้เป็นพระยาพิชัยดาบหัก ได้เงินรางวัล 5 ตำลึง และไม่มี การเก็บภาษีอากรมหรสพแต่อย่างใด

start its second round and so on. So a break between each round took quite a long time. In addition, the fight would go on until either opponent gave in. Presently, the time for each boxing round and break will be definite. The boxing ring was on the ground, mostly in the temple area. Nai Thongdee was given five tamlung as a reward and promoted as Phraya Phichai later on. No taxes were collected from boxing.

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 1 พ.ศ. 2325-2352
Rattanakosin Period King Rama I, B.E. 2325-2352

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรีได้สถาปนากรุงรัตนโกสินทร์เป็นราชธานี ในปี พ.ศ. 2325 หลักฐานที่เก่าแก่ที่สุดในสมัยนี้ได้แก่กฎหมายตราสามดวงซึ่งมีมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา และชำระเมื่อ พ.ศ. 2347 ซึ่งได้กล่าวถึงการตีมวยและปล้ำกันไว้ใ้ในพระอัยการเบ็ดเสร็จอันเป็นสาเหตุแห่งการทะเลาะวิวาทกัน การนิยมชกมวยไทยคงมีอยู่ทั่วไปจึงทำให้ชาวต่างชาติสนใจเข้ามาทำชกพนัน ดังปรากฏในประวัติศาสตร์ตอนหนึ่งว่า

ก รุงรัตนโกสินทร์นิยมชกมวยไทยตามงานวันสำคัญต่างๆ เช่น งานปิดทองพระงานถือน้ำพิพัฒน์สัตยา งานประจำปี และงานรับเสด็จเจ้านาย ทำให้ชาวต่างประเทศที่ได้เห็นการต่อสู้แบบศิลปะมวยไทยและคิดว่าคนไทยดูเหมือนจะเป็นนักมวยไปหมด ทำให้ชาวฝรั่งเศสอยากที่จะประลองฝีมือดู ในปี พ.ศ. 2331 ฝรั่งเศสเข้ามาทำพนักชกมวยนั้น ตามพงศาวดารกล่าวว่า เป็นชาวฝรั่งเศส มีอาชีพเป็นนายกำปั้น 2 คน ซึ่งเป็นพี่น้องกัน คนที่จะชกคนแรกเป็นน้อง ซึ่งมีฝีมือดีและผ่านการชกมาหลายที่หลายเมือง จนสุดท้ายมาขอทำชกกับนักมวยชาวกรุงรัตนโกสินทร์

King Buddha Yodfa Chulaloke

King Buddha Yodfa Chulaloke (King Rama I), the founder of Chakri Dynasty, established Krung Rattanakosin as new capital city of Siam in B.E. 2325. Muay Thai and wrestling had been mentioned in what was called “Tra Sam Duang Law”. Muay Thai was quite popular and even foreigners were interested in contending with Thai boxers. Part of the history had it that:

Rattanakosin people usually had Muay Thai at festive fairs, e.g. Buddha image gold leaf pasting, loyalty-swearing ceremony, annual fair, etc. Foreigners witnessing the art of Muay Thai then felt like contending with the Thai boxers. In B.E. 2331, two French merchant brothers. The first one to fight was the younger brother, a good boxer who had many bouts in many places.

เมื่อมาถึงพระนคร นายกำปั่นให้ล่ามกราบเรียนพระยาพระคลังว่าจะขอชกมวยพม่ากับคนไทย พระยาพระคลังจึงกราบทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และทรงดำรัสปรึกษากับกรมพระราชวังบวรฯ ซึ่งเป็นผู้มีฝีมือมวยไทยและควบคุมกรมทนายเลือกอยู่ในขณะนั้น เห็นว่าการชกทำพม้ามวยของชาวฝรั่งเศสครั้งนี้ เป็นการต่อสู้เพื่อรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของคนไทยจึงได้ตกลงพนันกันเป็นเงิน 50 ชั่ง กรมพระราชวังบวรฯ จึงจัดการคัดเลือกนักมวยชื่อ **“หมื่นผลาญ”** เป็นทนายเลือกวงหน้า แล้วจัดสนามมวยปลูกพลับพลาขึ้นที่สนามหลังวัดพระแก้ว **เมื่อถึงเวลาชกก็ตรัสให้แต่งตัวหมื่นผลาญชโลมน้ำมัน ว่านยา และให้ขึ้นขี่คอนคนเดินมายังมาสนามมวย**

เมื่อเริ่มชก ชาวฝรั่งเศสได้เปรียบทางด้านร่างกายที่สูงใหญ่กว่าพยายามเข้ามาปล้ำและจะจับหักกระดูก แต่หมื่นผลาญใช้วิธีชกพลงถอยพลงป้องกันแล้วก็เตะ ถีบ ต่อย แล้ววิ่งถอยออกมา ฝรั่งเศสโดนหมัดโดนเตะหลายครั้งแต่ไม่ยอมล้ม การต่อสู้ดำเนินไปในรูปเดิมคือ หมื่นผลาญเป็นฝ่ายใช้อาวุธยาว เตะหนี ถีบหนี ต่อยหนี ส่วนฝรั่งก็เดินหน้า

Upon arrival, they asked their interpreter to tell Phraya Phraklang that they wanted to contend with Thai boxers. The king, having been informed, discussed the matter with Krom Praratchawang Borvorn Satharmongkhon, who controlled Krom Thanai Luak. He was of the opinion that the challenge should be accepted in order to maintain the Thai people’s honour and dignity. So he put a bet of 50 chang (old unit of Thai currency) on the fight. **“Muen Phlan”** a Thanai Luak of Krom Praratchawang Borvorn’s Palace, was chosen for the fight. A boxing ring was raised on the ground behind Emerald Buddha Temple. Muen Phlan , **“having been dressed and rubbed with oil and herbal liquids, was then carried on someone’s shoulders to the boxing ring.”**

เข้ามาหมายจะจับหักกระดูกท่าเดียว ยิ่งการชกเนิ่นนานไปฝรั่งก็ยิ่งเสียเปรียบ เพราะทำอะไรหมิ่นผลาญไม่ได้ ฝ่ายพี่ชายชาวฝรั่งเศสเห็นว่าถ้าหมิ่นผลาญเอาแต่ถอยเตะ ถอยต่อ ถอยถีบ น้องชายของตนคงแยแน่ เลยกระโดดเข้าไปปลักหมิ่นผลาญไม่ให้ถอยหนี **“การกระทำดังกล่าวเป็นเหมือนช่วยกันชก จึงทำให้เกิดมวยหมู่ตะลุมบอนกันขึ้นระหว่างฝรั่งกับพวกทนายเลือกซึ่งล้วนแต่เป็นผู้มีฝีมือทางด้านมวยไทย จึงพากันต่อยเตะจนฝรั่งบาดเจ็บสาหัส”** พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึงสั่งให้หยุดการชกและพระราชทานหมอยาหมอนวด ให้ไปรักษาพยาบาล แล้วฝรั่งทั้งสองก็ได้ออกเรือกลับไปโดยยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ ด้วยเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นการที่หมิ่นผลาญกำลังคู่ชกชั้นเชิงของคู่ต่อสู้ คิดว่าจะเผด็จศึกเอาตอนหลังเมื่อฝรั่งหมดแรง

หลักฐานที่สำคัญอีกรูปแบบหนึ่งคือวรรณคดี ซึ่งผู้แต่งมีวิถีชีวิตอยู่ในสมัยใดก็จะบันทึกเรื่องราวที่ได้พบเห็นถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้รับรู้และสัมผัสกับภาพ น้ำเสียง ความคิด และองค์ประกอบอื่นๆ จากตัวหนังสือที่สร้างสรรค์ไว้ ดังที่สุนทรภู่ได้แต่งนิราศพระบาทคราวตามเสด็จพระองค์เจ้าปฐมวงศ์ซึ่งผนวชอยู่วัดระฆังโฆสิตาราม ที่จะขึ้นไปนมัสการ

When the fight started, the French boxer tried to seize Muen Phlan and his bone, but Muen Phlan used the tactic of kicking, thrushing, punching and then backing off. The longer the bout was, the more disadvantage on the French boxer's side. So his brother jumped in and pushed Muen Phlan to prevent him from backing off. **“This led to a dog fight between the two French boxers and Muen Phlan and those Thanai Luak who came to help him. The French boxers were badly hurt.”** The king then stopped the fight and sent them for medical treatment. The fact was that Muen Phlan was studying the French boxer style before trying to defeat him later on.

Literature was also important evidence which described the life style, way of thinking, etc. of the respective period. Soonthorn Poo, for example, wrote “Nirat Phra Baat” mentioned Muay Thai and the boxer's dressing as follows :

พระพุทธรูปจำลองในเดือน 3 ปลาย พ.ศ. 2350 และได้กล่าวถึงการชกมวย วิธีการชก และการแต่งกายของนักมวยไว้ดังนี้

ละครหยุดดูตลอดด้วยมวยปล้ำ
มงคลใส่สวมหัวไม่กลัวกัน
ตีเข้าปับรับโปกสองมือปิด
กระหวัดหวัดหวิวผวาเสียงฮาฮือ
ใครมีชัยได้เงินบำเหน็จมาก
แสนสนุกสุขล้ำล้ำมั่งคั่ง

ยืนประจำหมายสู้เป็นคู่ชก
ตั้งประจันจตจับกระหับมีเอ
ประจบติดเตะผางหมัดขว้างหิว
คนคู่อ้อเออเอาสนั่นอิง
จมูกปากบอบบวมอสิ่งฉิ่ง
พระผู้ถึงนฤพานด้วยการเพียร
“นिराศพระบาท”

จากบทกลอนดังกล่าวทำให้เราทราบว่า การชกมวยในสมัยก่อนจะสวมมงคลไว้ที่ศีรษะ ในขณะที่ชกมวย นักมวยใช้วิธีการชกทั้งหมด ขว้างหมัด เข่า เตะ และกลวิธีการรับเพื่อปกปิดร่างกาย สภาพคนดูสนุกสนานพร้อมกับเสียงเชียร์สนั่นรอบสนาม นักมวยเจ็บตัวกันทั้งสองฝ่าย ใครชนะก็ได้รางวัลมากกว่าคนชกแพ้ การชกมวยในสมัยนี้มักจะเรียกชื่ออย่างเดิมที่เคยเรียกมาครั้งกรุงศรีอยุธยา คือ มวย มวยปล้ำ ตีมวย ต่อยมวย เป็นต้น

The boxers are in their position, getting ready to fight. Each wears “Mongkhone” on his head.

The boxers use knees and feet in hitting and kicking amidst the spectators’ loud cheers and excitement.

The winners will get a lot of money, whereas some boxers got swelling mouth and nose.

“Nirat Phra Baat”

Soonthorn Poo’s poetry in “Nirat Phra Baat” lets us know that those boxers wore a Mongkhon (head band) while boxing. They used fists, knees and feet in attacking and defending tactics in protecting their body.

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 2 พ.ศ. 2352-2367
Rattanakosin Period King Rama II, B.E. 2352-2367

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ทรงครองราชย์ พ.ศ. 2352 ซึ่งเป็นยุคทองของวรรณคดีไทย ในรัชสมัยนี้ปรากฏมีการบันทึกถึงเรื่องมวยไว้ในวรรณคดีหลายเรื่อง บางเรื่องก็เป็นพระราชนิพนธ์ในพระองค์เอง เช่น

บัดนั้น
เห็นหะทั้งสองข้างต่างมีฤทธิ์
บ้างแหงหน้าอ้าปากตะลึงตะไล
เปียดเสียดเยียดยัดคังคูมวย

มีทั้งโขนละครมอญรำ
ตีประโคมฆ้องกลองให้ก้องดัง

ประชาชนคนดูอัคนิษฐ์
ให้คิดพิศวงงงงวย
แลดูภูวไนยเอาใจช่วย
แซ่ซ้องร้องอำนวยอวยชัย
“สังข์ทอง”

มวยปล้ำค้ำลงจงมีหนัง
ให้หีบตั้งใส่ศพให้ครบครัน
“ขุนช้างขุนแผน”

King Phra Buddha Lertla Naphalai

King Phra Buddha Lertla Naphalai (King Rama II) came to the throne in 2352. It was the golden age of literature. During his reign Muay Thai was mentioned in many literary works, some of which were written by the king himself. Following are examples :

There the people watched them flying here and there with wonder,
standing agape.

They crowded around as if they were watching a boxing match
“Sang Thong”

There are many kinds of entertainment, including drama, dancing,
wrestling/boxing

“Khun Chang Khun Phan”

ให้เปรียบคู่ผู้หญิงชกมวยปล้ำ
 กางเกงลายสายถักเสื่อก็กักกัน
 เข้าทุบทอยต่อตะกายป่ายปုပ်ปับ
 กางเกงแยกแตกควากเป็นปากกา
 ต่างเหนียวหอบหมอบทรุดให้หยุดอยู่
 ต่างประหม่าหน้าตื่นยี่นแก๊งก๊ง
 แล้วลุกขึ้นยี่นประจัญชยันชยับ
 ต่างกอดเกี่ยวเกลียวกลมลัมคะมา
 ขึ้นอยู่บนคนคว่าขยำหยิก
 กอดประกับกลับไพล่พลิกไปมา

แล้วมีมวยหมัดรับกันกับโกก
 บับเขาฮาปาเขาเฮเซคะนอง

ข้างหนึ่งดำข้างหนึ่งขาวสาวขยัน
 ต่างตั้งมั่นหม่นหม่มคนเฮฮา
 เสียงตบตบเตะผางถูกหว่างขา
 ผู้ชายฮาเฮลั่นสนั่นดัง
 จูงมือคู่ปล้ำเข้ามาหน้าที่นั่ง
 เขาทุบหลังให้บังคมประพรมน้ำ
 เข้ายุดจับขาแข่งแย่งขยำ
 คนหนึ่งคว่าคนหนึ่งหงายผู้ชายฮา
 คนล่างพลิกผลักแพลงไขว้แข่งขา
 คนดูฮาเฮสนั่นครื้นครื้นไป

“สิงห์ไกรภพ”

แขยะบับชยับโปกปะเตะถอง
 ดำมั่นแรงแดงเป็นรองตกรางวัล

“ลักษณะวงศ์”

Women are matched to wrestle.

They fight fiercely, trying to beat and defeat the opponent until they were exhausted

“Singha Kraiphop”

There are boxing matches.

The boxers fight by kicking and hitting with elbows.

“Laksanawong”

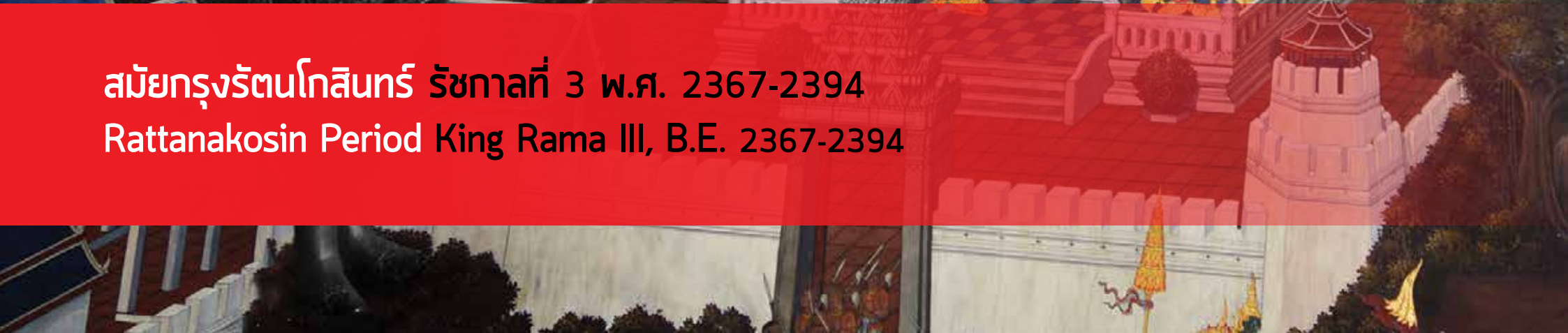
ว
รรณกรรมที่แต่งขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 2 สามารถแสดง
ภาพลักษณ์ของกีฬามวยไว้ได้ชัดเจนว่าเป็นการ
แข่งขันที่มีคนนิยมดูกันมากที่สุดในสมัยนั้น และเป็นการบันเทิง
ชนิดหนึ่ง “ในงานเทศกาลประเพณี เช่น งานสงกรานต์
ลอยกระทง เข้าพรรษา เทศกาลกฐิน งานบวช แต่งงาน หรือ
การฉลองสมโภชต่างๆ มักจะมีพิธีทางศาสนาและการบันเทิงควบคู่
กันไป ซึ่งนอกจากจะเป็นการเปิดโอกาสให้ชาวบ้านได้ร่วมแรง
ร่วมใจในการพระศาสนาแล้วยังจะได้รับความสนุกสนานบันเทิงใจ
ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมประเพณีของสังคมสืบต่อกันไป
การบันเทิงที่เป็นกีฬา เช่น วิ่งวัว มวยปล้ำ การแข่งเรือในหน้า
น้ำหลาก เล่นว่าวในฤดูหนาว ที่ต้องอาศัยความแข็งแรง
ความสามัคคีและความพร้อมเพรียงกันด้วย” ข้อน่าสังเกตอีกประการ
หนึ่งคือ ในสมัยนี้มีการกล่าวถึงการชกมวยปล้ำผู้หญิงหน้า
พระที่นั่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การชกมวยไม่ใช่จะมีแต่ในหมู่ชาย
เท่านั้น ผู้หญิงก็มีสิทธิ์ที่จะเรียนรู้ศิลปะการต่อสู้แขนงนี้ได้เช่นกัน
สันนิษฐานว่าคงจะฝึกหัดกันมานานแล้วเพราะไทยเราต้องทำศึก
สงครามกับพม่าและหัวเมืองต่างๆ ตลอดเวลา แต่การที่ผู้หญิง
มาชกมวยพนันกันคงจะเริ่มมีในระยะหลัง คงเป็นเพราะสภาพ
บ้านเมืองยังขัดสนเนื่องจากผลกระทบจากภาวะสงคราม
การชกมวยจึงเป็นหนทางหนึ่งที่จะได้เงินรางวัลมาใช้จ่ายเท่านั้น
คงไม่มีโอกาสที่จะก้าวหน้าเช่นผู้ชายที่มีฝีมือและได้คัดเลือกเป็น
นายเล็หรือเป็นครูมวย การชกมวยก็คงเป็นทั้งมวยปล้ำและ
ใช้หมัดมวยควบคู่กันไป ยังไม่มีกติกาอะไรมากมาย ปล่อยให้ปล้ำ
ให้ชกกันจนเหนื่อยก็หยุดพักแล้วชกกันต่อจนฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดยอม
แพ้ไปในที่สุด

The literary works during the reign of King Rama II clearly reflected the fact that Muay Thai was the most popular competition and was regarded as a kind of entertainment. “In festive events such as Songkran, Loy Krathong, Buddhist Lent, Kathin and wedding, there will usually be religious ceremonies and entertainment. This will be an opportunity for the people to participate in religious activities and enjoy their life while maintaining cultural heritage from generation to generation. Entertainment like cow racing, wrestling, boat racing and kite flying, all need united strength and oneness”. It was also noteworthy that there was female wrestling, proving that women also had the right to practice this branch of fighting art. Presumably, females had long practiced it because Siam had long been engaged in war with Burma and other. However, female boxing for betting took place some time later, probably as a means of earning prize money for spending due to scarcity in time of war. It would be a very rare chance to be promoted like male boxers who would be selected as Thanai Luak or trainers. Boxing in those days was somehow mixed with wrestling without definite rules. The fight would end only when either opponent surrendered.

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 3 พ.ศ. 2367-2394
Rattanakosin Period King Rama III, B.E. 2367-2394

พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงครองราชย์ พ.ศ. 2367 ในสมัยนี้ปรากฏคำกลอนที่กล่าวถึงการชกมวยผู้หญิงในนิทานคำกลอนเรื่องพระอภัยมณีของสุนทรภู่ดังนี้

แล้วพระองค์ทรงสั่งให้ตั้งแต่ง ศพตำแหน่งน้องพระมเหสี
มีโขนหนังตั้งสมโภชโปรดเต็มที แล้วให้มีมวยหญิงทั้งทั้งทาน
“พระอภัยมณี”

ในสมัยนี้ปรากฏหลักฐานสำคัญที่เป็นเรื่องของมวยไทยโดยตรง ได้แก่ “ตำรา มวยไทยโบราณที่เขียนขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 3 เป็นภาพเขียนท่ามวย ลงในสมุดข่อย มีภาษาไทยเขียนบอกว่าแม่ไม้ ลูกไม้ และไม้แก้ว มีจำนวนภาพทั้งหมด 46 ภาพ” ประกอบด้วยภาพการตั้งท่าชกมวย 2 ภาพ ภาพชุดแม่ไม้มวยไทย 23 ภาพ มี 12 ท่า ภาพชุดลูกไม้มวยไทย 21 ภาพ มี 12 ท่า ตำรามวยไทยโบราณฉบับนี้ พระปลัดเต็ง วัดชนะสงครามได้นำมามอบให้หอสมุดแห่งชาติ เมื่อวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2474 ปัจจุบันทางหอสมุดแห่งชาติได้เก็บรวบรวมตำรามวยไทยโบราณเล่มนี้ไว้ที่หมวดตำราภาพ เลขที่ 11/ก มัดที่ 3 ตู้ที่ 117

จากหลักฐานภาพเขียนท่ามวยไทยโบราณ ทำให้ทราบว่า ครูมวยที่เขียนภาพเรียกท่ามวยนั้นว่าไม้ และลูกไม้ น่าจะหมายถึงแม่ไม้ลูกไม้ซึ่งมีอยู่อย่างละ 12 ท่า อันเป็นส่วนสำคัญให้เห็นพัฒนาการของมวยไทย ซึ่งต่อมามีครูมวยที่มีความสามารถค้นคิดท่ามวยแยกย่อยออกไปอีก และเรียกชื่อต่างกันไปเพื่อประโยชน์ในการจดจำและแยกประเภทท่ามวยนั้นๆ เช่น กลมวย เชิงมวย ไม้เกร็ด เป็นต้น

King Phra Nangklao Chaoyuhua

In the reign of King Phra Nangklao Chaoyuhua (King Rama III), who came to the throne in B.E. 2367, female boxing was mentioned in Soonthorn Poo’s literary work, “Phra Apaimance”, as follows :

Then he organize funeral ceremony of his wife’s sister
With performing art (Khone) and female boxing celebrating the funeral
Together with alms giving.

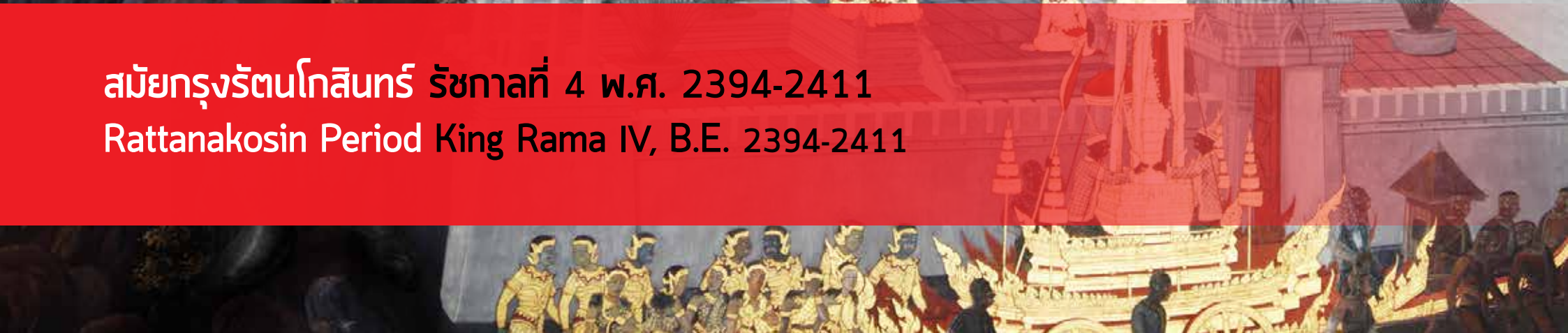
“Phra Apaimanee”

During this third reign a text on Muay Thai was written on old-styled writing material called “Samut Khoi”, showing pictures of boxing forms described as “Mae Mai”, “Luk Mai” and “Mai Kae”, 46 pictures in all. Of these, two were the pictures of boxing guards, 23 were the series of Mae Mai, consisting of 12 forms and 21 were the series of Luk Mai, also consisting of 12 forms. Phra Palad Teng, a monk of Wat Chanasongkhram, gave the text to the National Library on April 4, B.E. 2474. The text is presently kept at Picture Text Section, No. 11/Kor, Box 117.

The text revealed that the trainer who drew the pictures called the boxing guards “Mai” and “Luk Mai”, probably referring to “Mae Mai” and “Luk Mai”, each consisting of 12 forms which later had been further developed into smaller units/form as “kon muay”, “choeng muay” and “mai kred”.

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 4 พ.ศ. 2394-2411
Rattanakosin Period King Rama IV, B.E. 2394-2411

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงครองราชย์ พ.ศ. 2394 พระองค์ทรงโปรดกีฬากระบี่กระบอง และมวยไทยมาก ได้ทรงโปรดให้พระเจ้าลูกยาเธอหลายพระองค์ฝึกกระบี่กระบองและมวยไทยจนชำนาญ และในสมัยที่พระองค์ยังทรงพระเยาว์ทรงแต่งองค์อย่าง कुमारเล่นกระบี่กระบอง และชกมวยในงานสมโภชหน้าพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ใ สมัยนี้เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของการนำอารยธรรมตะวันตกเข้ามา มีบทบาทในประเทศไทยหลายด้าน เนื่องจากมีพวกมิชชันนารีเข้ามาสอนศาสนา และนำความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ การแพทย์ เข้ามาเผยแพร่ ตั้งแต่ในสมัยรัชกาลก่อน ซึ่งรัชกาลที่ 4 ทรงสนพระทัยในวิทยาการของตะวันตกมาก จึงได้เริ่มให้มีการฝึกหัดทหารแบบยุโรปแต่เป็นเพียงทหารรักษาพระองค์ ทหารที่รบเพื่อการป้องกันประเทศยังเป็นตามรูปแบบเดิมอยู่ การศึกษาเจริญก้าวหน้ามากในสมัยนี้ทรงโปรดให้ตั้งโรงเรียนในหลายๆ ระดับ และหลายสาขาการศึกษา

King Chomklao Chaoyuhua or King Mongkut

King Chomklao Chaoyuhua or King Mongkut (King Rama IV) came to the throne in B.E. 2394. He was very fond of Muay Thai and weaponry, and also had his sons practice Muay Thai and the use of weaponry. During childhood he himself practiced Muay Thai and the use of weaponry during the celebrations on the foreground of the church of the Emerald Buddha Temple.

There had been an influx of Western civilization into the kingdom because those missionaries brought with them Christianity, English, medicine, etc. King Mongkut was very much interested in Western technology. He started European military training for his royal guards, whereas the remaining military forces still had the traditional training. He also had schools of various disciplines established.

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 5 พ.ศ. 2411-2453
Rattanakosin Period King Rama V, B.E. 2394-2411

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงครองราชย์ พ.ศ. 2411 “พระองค์ศึกษาศิลปะมวยไทยมาจากสำนักมวยหลวง ซึ่งมีปรมาจารย์หลวงพลายนุโยค” (เสรี อางสาละ, 2520: 131) ครูมวยหลวงเป็นผู้ฝึกสอน ทำให้พระองค์ทรงโปรดกีฬามวยไทยมาก

ในสมัยนี้การฝึกหัดมวยได้แพร่หลายไปตามหัวเมืองต่างๆ ทั้งภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ของประเทศ เพราะได้จัดให้มีการแข่งขันชกมวยหน้าพระที่นั่งในงานศพของกรมขุนมรุพงษ์ศิริพัฒน์ ณ ด้านใต้ของทุ่งพระสุเมรุ (ท้องสนามหลวง) นักมวยที่เจ้าเมืองนำมาแข่งขันล้วนแต่คัดเลือกคนที่มีฝีมือดี การแข่งขันครั้งนี้ได้นักมวยที่สามารถชกชนะคู่ต่อสู้หลายคนและได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ได้แก่

King Chulalongkorn

King Chulalongkorn (King Rama V) came to the throne in B.E. 2411. He learnt the art of Muay Thai from the royal boxing school under the supervision of Luang Phon Yothanuyoke (Seree Artsalee, 2520 : 131). He was very fond of Muay Thai.

Muay Thai had been practiced in the Northern, Northeastern and Southern regions of the country. A boxing contest was held at the funeral of Krom Khun Maruphong Siriphat on the south of Phra Sumeru Ground (Sanam Luang). Many good boxers had been selected for the fight some of whom were later promoted as follows :

“หมื่นมือแมนหมัด” เป็นนักมวยจากลพบุรี

“หมื่นขจัดเชิงชก” เป็นชาวโคราช ชื่อนายแดง ไทยประเสริฐ ลูกศิษย์คุณพระเหมสมหาร เจ้าเมืองโคราช มีชื่อในเรื่องการใช้หมัดเหวี่ยงควาย

“หมื่นมวยมีชื่อ” เป็นนักมวยจากไชยา ชื่อปล่อง จำนงทอง ลูกศิษย์พระยาวิชัยวุฒิวิเศษฤทธิ์ (ข้า ศรียาภัย) เจ้าเมืองไชยา

หลังจากการแข่งขันมวยครั้งนี้ทำให้ชาวไทยทั่วทุกจังหวัดสนใจฝึกซ้อมมวยไทยกันอย่างจริงจัง แต่ไม่ปรากฏว่ามีการแข่งขันมวยครั้งสำคัญเช่นนี้อีกเลยตลอดรัชกาล

สำหรับในพระราชวังทรงโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งกรมมหาดเล็กขึ้นเพื่อทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยในพระราชวัง และถวายอารักขาแด่พระมหากษัตริย์ กรมมหาดเล็กเกิดขึ้นหลังจากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติแล้วไม่นาน ต่อมาในปี พ.ศ. 2414 ได้โปรดให้คัดเลือกบุตรหลานผู้มีตระกูลสูงมาฝึกหัดจัดเป็นกรมทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ และโปรดให้ศึกษาหาความรู้ในราชสำนัก และสำนักราชการด้วย ปี พ.ศ. 2423 จึงได้โปรดให้พระองค์เจ้าดิศวรกุมารราชองครักษ์ เป็นผู้บังคับการกรมทหารมหาดเล็ก แต่ทหารมหาดเล็กรุ่นนั้นมีสกุลเป็นมหาดเล็กเวร และสกุลคหบดีชั้นพลเรือนด้วย ต่อมาในปี พ.ศ. 2424 ได้ย้ายมาอยู่ที่พระตำหนักสวนกุหลาบ

“Muen Muman Mud,” a boxer from Lopburi;

“Muen Cha-ngud Choengchok,” a boxer from Korat named Nai Dang Thiprasert, a student of Khunphra Hemsamaharn, Governor of Korat;

“Muen Muay Mechu,” a boxer from Chaiya named Plong Chamnongthong, a student of Phraya Waiyawuth Wisetrit (Kham Sriyaphai), Governor of Chaiya;

After this boxing event the Thai people in every province began actively practicing Muay Thai. However, there was no more such boxing competition until the end of the king's reign.

Soon after his accession to the throne King Rama V established Department of Mahaadlek (Royal Guards) to keep security in the grand palace as well as guard the king. Later in B.E. 2414 the king ordered selection of children of noble families to be trained and serve in the department, and to acquire knowledge about the royal court and civil service affairs. In B.E. 2423 the king designated Prince Disuan Kumarn the commander of Department of Mahaadlek. The department was then moved to Suan Kularb Palace in B.E. 2424. In 2425 the king established Mahaadlek School, starting with about 10 students, all coming

และได้โปรดให้จัดตั้งโรงเรียนนายทหารมหาดเล็กขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2425 มีนักเรียนประมาณ 10 คน เป็นหม่อมเจ้าและหม่อมราชวงศ์ทั้งสิ้น ในปี พ.ศ. 2427 โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบจึงเปลี่ยนเป็นโรงเรียนพลเรือน สำหรับนักเรียนที่ประสงค์จะเข้ารับราชการเป็นนายทหารมหาดเล็กนั้น เมื่อเรียนวิชาความรู้เบื้องต้นในโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบแล้วให้แยกไปฝึกหัดวิชาการทหาร ซึ่งมีวิชามวยไทยอยู่ด้วย

ส่วนกรมทนายเลือกที่มีมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยานั้นก็ยังคงไว้ตั้งพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแถลงพระบรมราชาธิบาย แก่ไขการปกครองแผ่นดินความตอนหนึ่งดังนี้

“กรมทนายเลือกเป็นกรมที่คัดเลือกแต่คนที่ลำสัน มันคงมีฝีมือชกมวยดี ให้เดินแห่ตามเสด็จในที่ใกล้ๆ ได้ป้องกันอันตรายอันไม่พอที่จะต้องถึงใช้อาวุธ เช่น จับคนบ้า เป็นต้น ซึ่งเกิดกรมทนายเลือกขึ้นนี้ ด้วยพระเจ้าแผ่นดินโปรดทรงมวย เลือหาคนที่ฝีมือดีไว้เป็นเพื่อนพระองค์ สำหรับเสด็จปลอมแปลงไปในที่แห่งใด ที่ไม่ควรจะใช้ป้องกันด้วยอาวุธ แต่เมื่อแห่เสด็จโดยปกติก็ให้ถือหอกเหมือนกรมพระตำรวจ มีเวรประจำการเหมือนกรมพลพัน และไม่มีหน้าที่ชำระความศาลรับสั่งทั้งสองกรม เพราะฉะนั้นกรมเหล่านี้เป็นกรมที่ใกล้เคียงเป็นกำลังของพระเจ้าแผ่นดิน จึงมิให้ผู้ใดบังคับบัญชาได้”

from royal families. Those students who wished to serve as royal guards were to go for military training which included Muay Thai.

As to Krom Thanai Luak the king still kept it based on the following reason:

“Krom Thanai Luak is composed of strong and sturdy men with good boxing skill who keep guard of the king in cases where there is no need to use weapons, for example seizing a mad man and so on. This department was established because the king was fond of Muay Thai, men of good boxing skill were selected to accompany him whenever he went somewhere in disguise without carrying any weapons. However, on formal occasions, these men were to carry weapons with them like the police department. They also needed to keep regular sentry like Krom Polapan. Therefore, these departments are similar and are the king's forces ; they are under nobody else's command.”

ทหารรักษาพระองค์ในกรมทนายเลือกยังคงทำหน้าที่ตามเสด็จ ฝึกหัดมวยไทยให้กับพระราชโอรส ทหาร และข้าราชการในพระราชวัง รวมทั้งควบคุมการชกมวยและจัดการชกมวยถวายให้พระมหากษัตริย์ทอดพระเนตร

พ.ศ. 2430 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศตั้งกรมศึกษาธิการ การจัดการระบบการศึกษาไทยจึงเป็นขั้นตอนมากขึ้น โดยการเรียนการสอนของพลเรือนแยกออกจากทหาร วิชามวยไทยเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรการศึกษา โดยเฉพาะในโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา และในโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ซึ่งทางโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าถือว่าวิชามวยไทยเป็นวิชาที่สำคัญมากในหลักสูตร ทำการฝึกหัดมวยไทยสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ปี พ.ศ. 2437 ร้อยเอกขุนเงินกระบวนหัด ทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนวิชามวยไทยในโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

นับได้ว่าการพลศึกษาได้เริ่มเกิดขึ้นในรัชกาลนี้ และใน พ.ศ. 2440 กระทรวงธรรมการได้จัดการแข่งขันกรีฑา ณ ท้องสนามหลวงเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2440 พระองค์เสด็จทรงทอดพระเนตรการแข่งขันครั้งนี้ จึงจัดเป็นงานประจำปีเรื่อยมา

The royal guards in Krom Thanai Luak still kept protecting the king, teaching Muay Thai to the king's sons and the soldiers and civil servants in the grand palace. They also controlled boxing and arranged boxing matches to entertain the king.

In 2430 the Department of Education was established. Civil education and military education were then separated from each other. Muay Thai was one subject in the curricula for both physical education teacher training schools and the Military Cadet Academy which treated it as a very important subject and the students thus were required to have two hours' training a week.

In 2440 the Ministry of Education organized athletic games at Sanam Luang on January 11. The king attended the event and it was held on an annual basis.

In the reign of King Chulalongkorn the Ministry of Finance started taxation on Muay Thai competition as a form of entertainment, 15% of the entrance fee but 10% if organized by the Ministry of Education and tax exemption if organized for public benefits.

ในสมัยนี้กระทรวงการคลังได้ออกกฎกระทรวง แล้วมีการปรับปรุงใน พ.ศ. 2499 และ พ.ศ. 2502 โดยถือว่าการแข่งขันชกมวยเป็นมหรสพอย่างหนึ่งที่ต้องเสียภาษีอากร การแข่งขันชกมวย มวยปล้ำ หรือการแสดงกีฬาพื้นเมือง เก็บอากรร้อยละ 15 ของค่าดู หากเป็นกีฬาซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจัด เก็บอากรร้อยละ 10 ของค่าดู แต่จะได้รับการ ยกเว้นอากรถ้าเป็นการจัดเพื่อบำรุงสาธารณสุขประโยชน์ จัดในเขตวัด หรือใกล้วัด ซึ่งเป็น เทศกาลประจำปี หรือกีฬาสำหรับสถานศึกษา เป็นต้น

การชกมวยในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น มักจัดขึ้นเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน หรือ **“ตามกฎหมายว่าจัดเพื่อเล่นเป็นมาสุกภาพเหมือนกับสมัยอยุธยา ทั้งยังคงใช้ กฎหมายตราสามดวงซึ่งเป็นกฎหมายที่รวบรวมมาจากสมัยอยุธยา”** แม้ต่อมาในสมัย รัชกาลที่ 5 ได้มีกฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีอากรต่างๆ มากมาย แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามี การเก็บภาษีอากรการจัดการแข่งขันชกมวย เพราะการแข่งขันชกมวยในสมัยนั้นส่วนมากจะจัด แข่งขันตามเวทีชั่วคราว จัดเป็นประเพณี จัดเป็นการกุศล นักมวยที่ชกได้เงินไม่มากมายนัก จึงยังไม่มีใครได้เสียภาษีอากรเกี่ยวกับการจัดแข่งขันชกมวยแต่อย่างใด

Boxing in early Rattanakosin period was usually organized for the purpose of entertainment or **“,according to the law, it is organized for health’s sake like Ayudhya period and still uses Tra Sam Duang Law compiled from Ayudhya period.”** It is noteworthy that despite various taxation laws issued during King Chulalongkorn’s reign there had been no taxation on boxing competition because most boxing events were for charity or traditional purposes and the boxers received small sums of money.

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 6 พ.ศ. 2453-2468
Rattanakosin Period King Rama VI, B.E. 2453-2468

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงครองราชย์ พ.ศ. 2453 ต่อมาในปี พ.ศ. 2457-2461 ไทยได้ส่งทหารเข้าร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 1 ทำให้บรรดาทหารไทยได้มีโอกาสแสดงความสามารถในเชิงมวยไทยให้ทหารและประชาชนชาวยุโรปชมสร้างความชื่นชอบและประทับใจให้กับผู้ชมเป็นอย่างมาก ผู้ที่จัดการควบคุมทหารไปรบและแสดงการชกมวยไทยในครั้งนั้นคือ พลโทพระยาเทพหัสดินทรและท่านผู้นี้ได้สนใจกีฬามวยไทยมาก เมื่อตอนหลังได้เป็นผู้สร้างสนามมวยขึ้นที่บริเวณศาลหลักเมือง

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 “ประมาณ พ.ศ. 2463 ได้มีสนามมวยถาวรเกิดขึ้นคือ สนามมวยสวนกุหลาบ” จัดให้มีการแข่งขันชกมวยไทยเป็นประจำ สนามมวยสวนกุหลาบเมื่อแรกเริ่มนั้นให้นักมวยชกกันบนพื้นดิน ผู้ดูนั่งและยืนอยู่รอบบริเวณสังเวียนซึ่งกว้างกว่า 20 เมตร มีการขีดเส้นกำหนดให้คนนั่งห้ามล้ำเข้าไปในเขตสังเวียน นักมวยคาดเชือกที่มีมือด้วยด้ายดิบ สวมมงคล แม้ขณะชกก็ยังสวมอยู่ มีผ้าประเจียดมัดไว้ที่ต้นแขนซ้ายและขวา สวมกางเกงขาสั้นมีผ้าพาดทับอย่างแน่นหนาตรงบริเวณอวัยวะสำคัญปกคลุมมาจนถึงด้านบนตรงเอวไม่สวมเสื้อและปลายเท้าเปลือยเปล่ากรรมการแต่งกายด้วยผ้าม่วงนุ่งโจงกระเบน สวมถุงเท้าขาว เสื้อราชประแตน

King Phra Mongkut Klao Chaoyuhua

King Phra Mongkut Klao Chaoyuhua (King Rama VI) came to the throne in 2453. During 2457-2461 Siam sent its troops to join in World War I. It was a good opportunity for them to show their capability of the art of Muay Thai to European people and soldiers, leading to their great admiration and impression. The military force was under the control of Lt.Gen. Phraya Thephatsadin, who was very much interested in Muay Thai himself. He later on built boxing ring near the city pillar area.

After World War I, “approximately in 2463, Suan Kularb Boxing Stadium was built as a permanent stadium” for organizing boxing matches regularly. At first, the boxers fought on the ground whereas the spectators sat or stood behind the line around the ring which measured 20 meters in wide and length. The boxers had their hands bound with raw thread, wore a mongkhon (head band) and prachiat (sacred piece of cloth) around upper arms. The wore shorts with a piece of cloth thickly protecting their genital organs, with bare upper part of the body and feet. The referee wore a violet piece of cloth call “chong kraben”, white socks and a white shirt called “rajpratan”.

“พ.ศ. 2464 ได้มีการจัดการแข่งขันมวยไทยอย่างเป็นทางการ ที่สนามมวยสวนกุหลาบ (บริเวณโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย)” นักมวยคู่แรกที่ชกกันคือ “หมื่นมือแมนหมัด” ซึ่งเป็นนักมวยฝีมือดีในสมัยรัชกาลที่ 5 ขณะขึ้นชกมีอายุประมาณ 50 ปีชกกับนักมวยรุ่นหนุ่ม “ชื่อนายผ่องปราบสบก” อายุประมาณ 22 ปี เป็นนักมวยมาจากโคราช การชกครั้งนี้เป็นการชกแก้แค้นแทนบิดาของนายผ่อง ซึ่งเคยชกพ่ายแพ้หมื่นมือแมนหมัดเมื่อครั้งงานพระเมรุกรมขุนมรุพงษ์ศิริพัฒน์ นายผ่องจึงตั้งใจชกเพื่อล้างแค้นประกอบกับหมื่นมือแมนหมัดมีอายุมากแล้วจึงพ่ายแพ้ในเวลาไม่เกิน 2 นาที นายผ่องได้รับรางวัลหัวเสือและสร้อยเงินจากการที่ผู้ชมดีใจวิ่งเข้าไปห้อมล้อมนักมวยทั้งสองทำให้เกิดความวุ่นวายไม่เป็นระเบียบ คณะกรรมการจัดมวยจึงได้สร้างสนามมวยใหม่โดยจัดยกพื้นสนามมวยขึ้นสูงประมาณ 4 ฟุต ปลูกด้วยเสื่อจันทบูรณ มีเชือกกันเวทีสองเส้น เสาเชือกทาสีขาวเว้นช่องประตูไว้ตรงกันข้ามให้นักมวยขึ้นลง 2 ช่อง และมีบันไดก้าวขึ้นลง กรรมการตัดสินล้วนแต่งตัวเต็มยศแบบเสื้อป่า

ประชาชนให้ความสนใจกับการจัดการแข่งขันชกมวยในครั้งแรกนี้มากและได้เรียกร้องให้มีการจัดต่อไป พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงโปรดฯ ให้พระยานนทิสเนนเรนทรภักดี แม่กองเสื้อป่า จัดการแข่งขันชกมวยขึ้น ณ สนามหน้าสามัคยาจารย์สมาคม

“In 2464 a formal Muay Thai contest was organized at Suan Kularb Boxing Ring (in Suan Kularb School’s compound).” The first match was the fight between Muen Mue Manmud, aged 50 a famous boxer since the reign of King Rama V and “Nai Pong Prabsabot,” aged 22, a boxer from Korat, who wants to take revenge on Muen Mue Manmud or his father’s defeat by Muen Mue Manmud. Because of his old age, Nai Pong could defeat him in less than two minutes and took his prize. The spectators crowded round the boxers leading to confusion and disorder. The organizing committee decided to build a new boxing ring by having the ring floor raised about four feet high. The ring was enclosed with two ropes, leaving two opposite entrances for the boxers to come in the ring poles were painted white. The referees were all fully dressed in “Suapa” uniform.

The people were very interested in this first boxing contest and thus demanded for further contest. King Rama VI had Phraya Nonthisen Narenthornpakdi

ในบริเวณโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มีตึกเรียนปลูกเป็น 2 ชั้น รอบสนามทำให้สามารถขึ้นดูบนตึกเรียนได้ การจัดการแข่งขันชกมวยครั้งนี้เป็นการจัดเพื่อเก็บเงินซื้อปืนให้กองเสือป่า โดยให้สมุหเทศาภิบาลและข้าหลวงจัดหานักมวยฝีมือดีจากต่างจังหวัดเข้ามาชกกัน โดยที่นักมวยทุกคนจะได้เบี้ยเลี้ยงวันละ 1 บาท ซึ่งสมัยนั้นถือว่ามียาราคามาก

นักมวยฝีมือดีจากต่างจังหวัดได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ และพักตามบ้านของผู้อุปการะและตามสโมสร บางคนก็สมัครใจพักอยู่ที่ห้องของสโมสรเสือป่าบริเวณที่เรียกกันว่าสวนดุสิตซึ่งมีต้นไม้มรึ้นมาก นักมวยทุกคนได้รับความสะดวกสบายดี มีการเปรียบคู่ชกและถ่ายรูปรูปโฆษณาที่บริเวณสนามเสือป่าริมลานพระบรมรูปทรงม้า ในปี พ.ศ. 2464 นี้เองข้าหลวงเมืองโคราชได้คัดเลือกนักมวยฝีมือดีเข้ามาทำการชก คือ **“นายทับ จำเภา และนายยัง หาญทะเล ทั้งสองคนได้พักอยู่ที่วังเปรมประชากรโดยมีกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ซึ่งเป็นผู้มีฝีมือมวยไทยเยี่ยมยอดมากคนหนึ่งเป็นผู้ควบคุมการฝึกซ้อม”** มีพระชลัมภพิสัยเสนาเป็นผู้ช่วย มีการฝึกซ้อมคู่โดยการคาดเชือกและมีปีกกล่องบรรเลงคล้ายกับการชกจริง หลังชกและขณะที่ชกจะแก้ไขข้อบกพร่องของนักมวยไปด้วย มีการออกกำลังกายโดยการว่ายน้ำจากสะพานหน้าวังเปรมประชากรไปถึงคลองสามเสนแล้วจึงค่อยว่ายน้ำกลับ

organize next boxing competition on the ground in front of Samakkayacharn Association, Suan Kularb School, which was surrounded with two-storey buildings where spectators could watch the event from. This contest was held to raise funds for buying guns for Suapa Corps. The boxers were brought from the provinces, each of whom would get one per day as per diem, quite a high amount by that time.

Every boxer was warmly welcomed. The governor of Korat selected **Nai (Mr.) Tub Chamkoh and Mr.Young Harnthalay. Prince Krom Luang Chumphorn Khet Udomsak, who was also a very good boxer, supervised the training,** with Phra Chalum Phisaisenee as his assistant. The training was performed like the real boxing and each boxer's defects or weak points would be corrected. The boxers would also swim from Premprachakorn Palace Pier to Samsen Canal and swim back as a form of exercise.

“ นายทับ จำเภา และนายยัง หาญทะเล ทั้งสองคนได้พักอยู่ที่
วังเปรมประชากรโดยมีกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ซึ่งเป็นผู้ที่มี
ฝีมือมวยไทยเยี่ยมยอดมากคนหนึ่งเป็นผู้ควบคุมการฝึกซ้อม ”

Nai (Mr.) Tub Chamkoh and Mr.Young Harnthalay. Prince Krom
Luang Chumphorn Khet Udomsak, who was also a very good boxer,
supervised the training,

นักมวยที่พักอยู่ในวังเปรมประชากรได้รับการฝึกซ้อมอย่างเข้มข้น การกินอยู่หลับนอน สมบูรณ์สุขภาพทางกายและทางจิตดี ทำให้นักมวยทุกคนพร้อมที่จะชกมวยได้ตลอดเวลา ดังนั้นการเปรียบมวยในสมัยนั้นจึงไม่ถือเอาน้ำหนักของนักมวยเป็นสิ่งที่สำคัญ การหาคู่ชก เมื่อยื่นเทียบกันพิจารณาเห็นสมควรและสมัครใจกันทั้งสองฝ่ายแล้วสามารถตกลงกันได้เลย ซึ่งนายทับ จำเภาะ ได้คู่ชกเป็นนักมวยฝีมือดีจากมหาสารคามและนายทับ จำเภาะ เป็นฝ่ายชนะ

ต่อมาสนามมวยสวนกุหลาบได้คัดเลือกนักมวยฝีมือดีอีกคนหนึ่งมาชกกับนายทับ จำเภาะ คือ นายประสิทธิ์ บุญยารมณฺ์ ซึ่งเป็นครูพลศึกษาเคยซ้อมอยู่กับนายทิม อดิเปรมานนท์ หรือคนทั่วไปเรียก **“ครูทิม”** ซึ่งเป็นครูพลศึกษาที่มีฝีมือมวยไทยเป็นเลิศคนหนึ่ง การฝึกซ้อมอยู่ในความควบคุมของพระยาภักตินรเศรษฐ์ พระยาโอวาทวรภิจ และพระยาฤทธิไกรเกรียงหาญ ตอนแรกทางสนามมวยจะจัดให้นายทับ จำเภาะ ชกกับนายบังสะเลบศรไชว้ ซึ่งเป็นนักมวยที่แข็งแรง บึกบึน รูปร่างใหญ่โต อยู่ในความควบคุมของหม่อมราชวงศ์มานพา แต่นายทับ จำเภาะไม่ยอมชกด้วย จึงจัดให้ชกกับนายประสิทธิ์ บุญยารมณฺ์แทน **“ต่อมานายทับ จำเภาะ ได้ทราบว่าจะตนเองจะได้ชกกับนักมวยฝีมือดีอย่างนายประสิทธิ์ บุญยารมณฺ์ ก็คิดมากจนล้มป่วยเพราะมีจิตใจไม่สู้ เกรงกลัวคู่ต่อสู้จนเสด็จกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ต้องพาไปทำพิธีปลุกเสกจากพระครูวิมลคุณากร (หลวงพ่อสุก) วัดมะขามเต่า จังหวัดชัยนาท ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของเสด็จกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์”**

มวยคู่นี้เป็นมวยที่ประชาชนสนใจมากในยุคนั้น ผู้ชมได้เข้าชมจนแน่นสนามมวยสวนกุหลาบ พระยานนทิสเรนทรนทรภักดี แม่กองเสื่อป่าเป็นผู้เป่าปี่ มีลูกน้องในคณะตีกลองแขกและฉิ่งให้จังหวะ ซึ่งสามารถกระตุ้นอารมณ์ได้เป็นอย่างดี การชกกันเป็นไปในแบบระมัดระวังมากเพราะต่างก็มิได้ตายด้วยกันทั้งสองฝ่าย แต่นายทับใช้ชั้นเชิงหลอกต่อยผิต นายประสิทธิ์ จึงวิ่งเข้าต่อยแต่เป็นจังหวะที่นายทับเตะตามอย่างรุนแรง และนายทับได้เตะติดต่อกันหลายครั้งจนนายประสิทธิ์ล้มลงด้วยความเจ็บปวดและยอมแพ้ไป

การพ่ายแพ้ของนายประสิทธิ์ บุญยารมณฺ์ นักมวยเมืองกรุงต่อนายทับ จำเภาะ นักมวยโคราชในครั้งนั้นทำให้ชาวกรุงเรียกร่องที่จะเฟ้นหานักมวยฝีมือดีขึ้นต่อสู้กับนายทับ จำเภาะ เป็นคนต่อไป เช่น นายสุวรรณ นิวาสะวัด ศิษย์เอกของหลวง

Matching of boxers by that time had nothing to do with weight but it just depended on both sides' content. Mr.Tub Chamkoh was matched against a boxer from Mahasarakham whom he defeated.

Mr.Tub was later matched against Mr.Prasit Bunyarom, a physical education teacher who used to have his training with Mr.Tim Atipremmanon, alias **“Khru Tim”**, an excellent boxer. His training was under the supervision of Phraya Pakdinoraseth, Phraya Qwatworakit and Phraya Ritthikrai Kriangharn. At first Mr.Tub was expected to box with Mr.Bangsaleb Sornkwai, a big, sturdy boxer, but Mr.Tub would not fight him. **“So he was to box with Mr.Prasit Bunyawarom whom he was so afraid of that he fell sick. Prince Krom Luang Chumphorn had to bring him to meet Phra Khru Wimol Khunakorn (Luang Phor Sook) of Wat Makhamthao in Chainat to perform a ritual to bring back his spirits.”**

The people were very interested in this match so Suan Kularb Boxing Stadium was so crowded with spectators. Phraya Nonthisen Surenthornpakdee and his men play musical instruments accompanying the fight. The boxers were very careful. Mr.Tub used his tactics so that Mr.Prasit rushed to punch him, and that was the moment Mr.Tub attacked him with a violent kick. Mr.Prasit was kicked several times until he fell to the floor, badly hurt, and surrendered.

The people then called for other boxers to fight with Mr.Tub, including Mr.Suwan Niwasawat, Mr.In Sakdet, Khru Tim Atipremmanon and soon, **“ but none of them had a chance because Mr.Tub returned to Korat, his hometown and gave up boxing for good.”**

พิพัฒน์พลกาย (กระจ่าง วิโรจน์เพชร) นายอินทร์ ศักดิ์เดช มวยไชยา ลูกศิษย์เอกของ “หมื่นมวยมีชื่อ” นายพูน ศักดา มวยดีจากโคราช ครูทิม อติเปรมมานนท์ นายสิน ดิลกวิลาศ (น้ำชายของสมาน ดิลกวิลาศ) ชาวพระนคร **“แต่ก็ไม่มีผู้ใดได้ชกกับนายทับ เพราะนายทับได้กลับไปโคราชบ้านเกิดเมืองนอน และไม่ยอมกลับมาชกมวยอีกเลย”**

ส่วนนายยัง หาญทะเล นักมวยฝีมือดีที่เดินทางมาจากโคราชพร้อมนายทับ จำเกาะ ยังหาคู่ชกที่เหมาะสมไม่ได้ พระยานนทิสุนทรภักดี ซึ่งเป็นผู้บริหารสนามมวยสวนกุหลาบจึงปรึกษาหารือคณะกรรมการเพื่อหาคู่ชกให้ในที่สุดก็จัดให้ชกกับมวยจีนชื่อ **“จี๊ฉ่าง”** ซึ่งนายเคียงเหลียน สี่บุญเรือง และนายฮุนกิมฮวด แห่งสโมสรสามัคคีจีนสยามเป็นผู้สั่งมาจากฮ่องกง แต่บางเสียงก็ว่าเป็นจีนกวางตุ้ง ซึ่งเป็นอาจารย์สอนมวยจีนอยู่ย่านสำเพ็ง ทำการฝึกซ้อมที่ค่ายมวยแถววัดแก้วแจ่มฟ้า (วัดแก้วฟ้าล่าง) ถนนสี่พระยา ส่วนนายยัง หาญทะเล ก็ทำการฝึกซ้อมอยู่ที่วังเปรมประชากร โดยการควบคุมของเสด็จในกรมฯ ทำ **“พิธี ‘ชูปัตว์’ หรือพิธี ‘ออตมสูตร’** ซึ่งจะต้องพาไปรดน้ำมนต์ และมีการลงคาถาอาคมรับมอบเครื่องรางของขลังต่างๆ ซึ่งจะทำให้หมื่นมวยมีจิตใจกล้าหาญพร้อมที่จะต่อสู้กับศัตรูได้เสมอ” หลังจากที่นายยัง หาญทะเลได้ผ่านพิธีชูปัตว์แล้วก็มีจิตใจกล้าหาญพร้อมที่จะต่อสู้กับมวยจีน

As to Mr.Young Harnthalay, a boxer who came along with Mr.Tub, still had nobody to fight him. Phraya Nonthisen then consulted the organizing committee and finally agreed to match him with a Chinese boxer named “**Ji Shang**” from Hong Kong who was teaching Chinese boxing in Sampeng. “**Mr.Young himself had undergone a sacred ceremony called “Attamasutra” and was now in high spirits and ready to fight.**”

มวยคู่นี้สามารถดึงดูดความสนใจของประชาชนได้มากเป็นประวัติการณ์ เพราะทั้งชาวจีนและชาวไทยต่างพากันเข้าชมจนบัตรหมด ที่นั่งเต็มก่อนการชกหลายชั่วโมง นายยัง หาญทะเล แต่งกายตามแบบของมวยไทยในสมัยรัชกาลนั้น มีผ้าขนหนูสีเทาชุบน้ำพาดบ่า เคี้ยวหมาก ซึ่งถือว่าเป็นเครื่องรางของขลังอย่างหนึ่งที่ได้มาจากครูบาอาจารย์ของนักมวย ขนาบข้างด้วยพี่เลี้ยงพระชลัมภ์พิสัยเสนี มีวงปี่กลองของหมื่นสมัคร เสียงประจิตบรรเลงอยู่ข้างล่างของเวที เมื่อถึงเวลาชกกรรมการได้เรียกนักมวยและพี่เลี้ยงของนักมวยทั้งสองฝ่ายมาชี้แจงกติกาการชก เมื่อตกลงกันแล้วผู้ตัดสินก็กล่าวสรุปผลมีความสำคัญว่า **“การแข่งขันเพื่อการแพ้ชนะมีกำหนด 11 ยก คนทำคู่ต่อสู้ล้มให้ไปคอยอยู่ที่มุมกลอง จึงไม่ใช้มุมของฝ่ายใด ต้องแยกกันเมื่อได้ยินเสียงบอกแยก ห้ามซ้ำ ใช้ลูกติดพันได้ คนใดไม่เชื่อฟังถือว่าผิดประเพณี ใช้เสียงกลองเป็นสัญญาณ”** ซึ่งกติกาเหล่านี้เป็นกติกาการแข่งขันชกมวยของสนามมวยสวนกุหลาบปี พ.ศ. 2464 **“ผลปรากฏว่านายยังชกชนะจีฉ่าง ซึ่งถูกกรรมการนับ 10 แล้วยังไม่สามารถลุกขึ้นได้เป็นฝ่ายแพ้ไป”**

This match attracted a great number of both Thai and Chinese spectators. All the tickets had been sold out hours before the start of the fight. The referee then told the two boxers the rules of boxing that, **“ The fight will lasts 11 rounds. When a boxer falls, the other boxer must go back to the neutral corner (drum corner). They must separate when told to do so. Either who disobeys will be treated as violating the rule. Drumming sound will be used in signalling.”** Such rules were used by Suan Kularb Stadium in 2464. **“Mr. Young won by K.O. when Ji Shang was counted to ten and still could not rise to his feet.”**

“ สมัยนี้เป็นยุคหัวเลี้ยวหัวต่อของกีฬามวยไทยอีกอย่างหนึ่งก็คือ มีการเปลี่ยนแปลงจากการคาดเชือกมาเป็นแบบสวมนวม สาเหตุเพราะในสมัยสนามมวยหลักเมืองท่าช้างนี้ มีนักมวยชกกันตายต่อสายตาผู้ชมรอบสนามมวยเป็นที่น่าเวทนายิ่งนัก ”

It was this period that Muay Thai changed from fighting with rope-bound hands (Khad chuak) to fighting with gloved hands owing to the fact that a boxer was punched to death, causing an awful sight to the spectators.

ต่อมาประมาณ พ.ศ. 2466-2472 สนามมวยหลักเมืองท่าช้าง ได้จัดการแข่งขันชกมวยขึ้นโดยมีพลโทพระยาเทพหัสดินทร์เป็นนายสนาม ทำหน้าที่บริหารและจัดการแข่งขันมวยไทย สนามมวยนี้ตั้งอยู่บริเวณที่เป็นโรงละครแห่งชาติปัจจุบัน ได้ปรับปรุงสภาพของเวทีมวยให้ดีกว่าเดิมคือทำเวทีมวยให้แน่นหนาถาวรกว่าสมัยสนามมวยสวนกุหลาบ มีเชือกกั้นเวทีมวยเส้นใหญ่ขึ้น เสาค้ำเชือกแข็งแรงมั่นคงยิ่งขึ้น ทางขึ้นลงของนักมวยไม่มี เพราะนักมวยที่ขึ้นชกกันในสมัยสวนกุหลาบมีหลายครั้งที่นักมวยตกเวทีตรงช่องขึ้นลงนี้

“สมัยนี้เป็นยุคหัวเลี้ยวหัวต่อของกีฬามวยไทยอีกอย่างหนึ่งก็คือ มีการเปลี่ยนแปลงจากการคาดเชือกมาเป็นแบบสวมนวม สาเหตุเพราะในสมัยสนามมวยหลักเมืองท่าช้างนี้มีนักมวยชกกันตายต่อสายตาผู้ชมรอบสนามมวยเป็นที่น่าเวทนายิ่งนัก” นักมวยคนนั้นก็คือ นายแพ เลี้ยงประเสริฐ นักมวยฝีมือดีจากท่าเสา จังหวัดอุตรดิตถ์ ได้ต่อยนายเจีย แยกเขมร ด้วยหมัดคาดเชือกจนตาย หลังจากที่เกิดเหตุการณ์อันน่าสลดใจนี้ทางคณะกรรมการหลายฝ่ายรวมทั้งทางการตำรวจได้ตกลงให้การชกมวยไทยทั่วประเทศมีการสวมนวมชก และให้สวมถุงเท้าแทนรองเท้า โดยนักมวยคู่แรกที่สวมนวมชกกันที่สนาม

During 2466-2472 Lakmuang Tha Chang Boxing Stadium, located at what is now the National Theater, organized boxing matches under the management of Lt. Gen. Phraya Thephassadin. It was more strongly built than Suan Kularb Boxing Stadium, with stronger ropes enclosing round the ring without any entrance space to prevent the boxers from falling from the ring.

“It was this period that Muay Thai changed from fighting with rope-bound hands (Khad chuak) to fighting with gloved hands owing to the fact that a boxer was punched to death, causing an awful sight to the spectators.” It was Mr. Phae Liangprasert, a boxer from Uttaradit, who punched Mr. Jia Khackkamen to death. So it was agreed organizing committees and the police that Muay Thai use gloves in boxing instead of khad chuak from then on. The boxers were also to wear socks instead of shoes. The first match at Tha Chang Stadium was

มวยหลักเมืองท่าช้าง คือ นายคำเหมย เมืองยศ นักมวยฝีมือดีจากลานนาไทย (เขลางค์นคร) ซึ่งครั้งนั้นเข้ามาซ้อมอยู่ที่ค่ายวิสิทธิ์ของครูгимเส็ง ชกกับนายนพ ชมศรีเมฆ นับว่าเป็นนักมวยคู่ประวัติศาสตร์ในวงการกีฬามวยไทยคู่หนึ่ง แต่การชกปรากฏว่านักมวยทั้งสองที่สวมถุงเท้าชกมักจะหกล้ม หรือไม่ก็เสียจังหวะขณะที่เตะจนทำให้การชกมวยไทยไม่สะดวกเท่าที่ควร นักมวยไม่กล้าเตะ คนดูก็ไม่พอใจ ต่อมาจึงให้เลิกสวมถุงเท้าแต่ยังคงใช้นวมแทนหมัดคาดเชือกอยู่

การฝึกหัดมวยไทยในสมัยนั้นมีการนำเอาวิธีการทางพลศึกษามาใช้ในการฝึกหัดด้วย เช่น การบริหารร่างกาย การเพาะกล้ามเนื้อให้แข็งแรงมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการเลือกรับประทานอาหารที่มีคุณค่า ทั้งนี้ก็เพราะมีครูมวยที่ได้ศึกษาวิชาพลศึกษามาทำการฝึกสอนมวยไทยหลายคน **“การที่การฝึกหัดมวยไทยได้รับอิทธิพลมาจากการพลศึกษาตัวเอง จึงทำให้การฝึกหัดมวยไทยเป็นระบบมากขึ้น”** และเนื่องจากนักการศึกษาได้มีโอกาสไปศึกษาต่างประเทศและได้นำเอาแนวความคิด วิธีการ และอุปกรณ์การฝึกต่างๆ เข้ามาใช้ในประเทศไทย เช่น การฝึกหัดในโรงยิมส์ หรือค่ายซ้อมที่มีอุปกรณ์การฝึกซ้อมครบครัน

the fight between Mr.Khammoei Muangyot from Khelang Nakhon and Mr.Nop Chomsrimek. The boxers often slipped and fell because of the socks, especially when try to kick. They then became awkward and thus caused the spectators' displeasure. Boxers were later banned from wearing socks.

Physical education was also applied to the training in those days, e.g. exercising, muscular strengthening and good nutrition. It was the influence of physical education that had turned Muay Thai into a more systematic training. The boxers could do their training in a gymnasium or training camps fully

Physical education was also applied to the training in those days, e.g. exercising, muscular strengthening and good nutrition. **“It was the influence of physical education that had turned Muay Thai into a more systematic training.”** The boxers could do their training in a gymnasium or training camps fully equipped with training facilities.

มีกระสอบทรายสำหรับฝึกหัดเตะต่อย มีเป้าล่อแบบสั้นและยาว มีนวมซ้อมและนวมชกจริง ส่วนการฝึกสมรรถภาพทางกายก็มีการฝึกยกบาร์เบล ดัมเบล เล่นบาร์เดี่ยว บาร์คู่ กระโดดเชือก ชกกลม ฯลฯ

“สำหรับมวยไทยในปัจจุบันนี้ มีการกำหนดกฎกติกาต่างๆ ไว้อย่างชัดเจน นักมวยต้องสวมนวม และแต่งกายแบบนักกีฬามวย คือ สวมกางเกงขาสั้น สวมกระชับ ส่วนผู้ใดจะสวมปลอกรัดข้อเท้า และจะมีเครื่องรางของขลังผูกไว้ที่แขนท่อนบนก็ได้” ในการแข่งขันมีผู้ตัดสินสี่คนบนเวที 1 คน มีผู้ตัดสินให้คะแนนอยู่ข้างเวที 2 คน มีผู้จับเวลา 1 คน และมีแพทย์ประจำเวที 1 คน จำนวนยกในการแข่งขันทั้งหมดมี 5 ยก ยกละ 3 นาที พักระหว่างยก 2 นาที การแข่งขันแบ่งเป็นรุ่นตามน้ำหนักตัวของนักมวยเหมือนกับหลักเกณฑ์ของมวยสากล ผู้ตัดสินมีอำนาจหน้าที่ตามกติกากการแข่งขัน อวัยวะที่ใช้ในการต่อสู้แข่งขันได้คือ หมัด เท้า เข่า และศอกเข้าชก เตะ ถีบ ทูป ถอง ตี ฯลฯ ได้ทุกส่วนของร่างกาย โดยไม่จำกัดที่ชก

“At present, there are definite boxing rules. Each boxer must wear gloves, shorts with a thick covering (called “krajub”) to protect his genital organs. Any boxer may wear ankle covering and tie talismans around his upper arms.” There will be one referee on the ring, two judges on the ring side, one timer and one doctor. There are five rounds of boxing each of which lasts three minutes and two minutes break for each round. The boxing contest is classified according to the boxer’s weight similar to international boxing standard.

ก่อนการแข่งขันนักมวยทั้งสองจะทำการไหว้ครูและรำยา คือ กราบสามครั้ง เพื่อระลึกถึง บิดา มารดา ครูอาจารย์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่เคารพนับถือ ตลอดจนขอ คุณพระศรีรัตนตรัย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้มาช่วยคุ้มครอง และขอให้ได้ชัยชนะด้วยความปลอดภัยในที่สุด แล้วจึงรำยาไปรอบ ๆ เวทีตามแบบฉบับของครูที่ได้สอนไว้ให้โดยตลอด นักมวยทุกคนจะสวม “มงคล” ที่ศีรษะ “มงคลนี้ทำด้วยด้ายดิบหลายเส้นรวมกันแล้วพัน หุ้มด้วยผ้าโตขนาดนิ้วมือ ทำเป็นรูปวงเพื่อสวมศีรษะ การสวมมงคลไว้ก่อนแข่งขันนี้เป็น ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย ถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่ครูอาจารย์ได้ทำพิธีปลุกเสก และให้ความเป็นสิริมงคลไว้แก่ตน” ฉะนั้นนักมวยจะสวมมงคลไว้ตลอดเวลาที่ทำการไหว้ ครูและรำยา และจะถอดออกจากศีรษะได้เมื่อจะเริ่มการแข่งขัน ในระหว่างการไหว้ครู และรำยานั้นจะมีดนตรีบรรเลงประกอบตามทำนองของดนตรีไทยเป็นจังหวะช้าๆ เครื่องดนตรีเหล่านั้นได้แก่ ปี่ชวา กลองแขก 2 และฉิ่ง 1 เมื่อถอดมงคลแล้วกรรมการผู้ ชีขาดจะให้ให้นักมวยทั้งสองมาจับมือกัน ซึ่งเป็นการแสดงถึงการมีน้ำใจเป็นนักกีฬาพร้อม กันนั้นก็จะตักเตือนกติกาสำคัญๆ อันเกี่ยวกับการแข่งขันให้นักมวยทั้งสองได้ทราบ

Before boxing each boxer will pay respect and gratitude to his teacher and parents as well as the holy spirits (called “Wai Khru”), praying for their protection and assistance in getting his victory and perform his specific dance accompanied by music played by Thai musical instruments. Mongkhon or the head band will be removed just before the fight started. Then the boxers would “shake hands” to show their sportsmanship. The referee will inform them of important rules. Soon after the fight has started the musical instruments will be played in a way that motivates the boxers’ spirits and eagerness to fight. The “Wai Khru” ceremony and the accompanying music have been observed and regarded as a good tradition and art.

ครั้งเมื่อการต่อสู้ได้เริ่มขึ้นอย่างจริงจังแล้วดนตรีจะบรรเลงในทำนองเร่งเร้าให้นักมวยทั้งสองเกิดความรู้สึกอีกหิมและมุ่งเข้าต่อสู้กันอย่างดุเดือด การร้ายรำและการต่อสู้โดยมีดนตรีประกอบนั้น นอกจากจะถือว่าเป็นศิลปะแล้ว ยังเป็นประเพณีอันดีงามของชาวไทยมาแต่โบราณกาล จนไม่อาจจะทิ้งให้สูญหายไปเสียได้

ปัจจุบัน การแข่งขันมวยไทยเป็นกีฬาอาชีพโดยสิ้นเชิง เฉพาะในกรุงเทพฯ มีการแข่งขันเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละ 2 รอบก็มี สำหรับการควบคุมการแข่งขันชกมวยอาชีพขึ้นอยู่กับกฎข้อบังคับของกระทรวงมหาดไทย ที่มีใช้อาชีพก็มีเพียงการฝึกสอนในสถาบันการพลศึกษาเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ศิลปะมวยไทยสูญหายไปและเพื่อรักษาไว้ซึ่งศิลปะการต่อสู้ประจำชาติ

ชาวต่างประเทศที่มีโอกาสได้มาท่องเที่ยวในประเทศไทย มักจะไม่ยอมพลาดโอกาสที่จะไปชมการแข่งขันมวยไทย เพราะมวยไทยมีวิธีชกแปลก และยิ่งกว่านั้นนักมวยไทยยังได้เคยเดินทางไปแสดงในต่างประเทศมาแล้วหลายครั้งจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายทั่วไป **“มีศิลปะการต่อสู้ของชาติต่างๆ ได้ขอเข้ามาต่อสู้กับมวยไทย เช่น ยูโด คาราเต้ เทควันโด มวยสากล มวยปล้ำ มวย Kick Boxing ฯลฯ ซึ่งทำให้ชาวต่างชาติเห็นว่าการต่อสู้แบบมวยไทยเป็นวิธีการต่อสู้ที่มีพิษสงรอบด้าน จึงสนใจเรียนมวยไทยกันมาก”** อีกทั้งมีคนไทยที่มีความรู้ด้านมวยไทยเป็นอย่างดี” ซึ่งอาจเป็นครูสอนมวยไทยมาก่อน หรือบางคนเป็นนักมวยที่มีฝีมือและมีชื่อเสียงมาก่อนไปอาศัยในต่างประเทศ ได้เปิดสอนมวยไทยในประเทศที่ตนเองไปอาศัยอยู่ ก็ได้รับการสนใจเป็นอันมากจากชาวต่างชาติ ปัจจุบันมวยไทยอาชีพได้เผยแพร่จนเป็นที่รู้จักทั่วกัน จนมีการจัดการแข่งขันมวยไทยในต่างประเทศบ่อย ๆ เช่น อังกฤษ อเมริกา แคนาดา เนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น ฯลฯ เป็นการแข่งขันทมวยไทยระหว่างนักมวยไทยกับมวยต่างชาติที่นิยมฝึกมวยไทย หรือการแข่งขันระหว่างนักมวยไทยด้วยกันเองในต่างแดน จากความสนใจของชาวต่างชาติที่ฝึกมวยไทยนี้เอง จึงมีนักมวยต่างชาติเข้าใจและมีฝีมือในการต่อสู้แบบมวยไทยเป็นอย่างดีมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน

Nowadays, Muay Thai is treated as a career sport. In Bangkok alone Muay Thai competition is held almost every day, sometimes twice a day. It is under the Ministry of Interior's regulation. Physical education institutions teach Muay Thai to maintain and conserve this national fighting art.

Foreign tourists travelling to Thailand often will not miss an opportunity to see Muay Thai contest because of its spectacular style of boxing. Muay Thai boxers used to perform the art of Muay Thai abroad which has made it popular among those countries. **“Various nations' fighting arts, e.g. judo, karate, tae-kwon-do, international boxing, wrestling, kick boxing, etc. all have tried fighting with Muay Thai, and learnt that Muay Thai is a method of fighting which is full of dangerous attacks from top to toe. So they are very interested in learning Muay Thai.”** Thai people with good Muay Thai skill opened Muay Thai schools abroad teaching the art of Muay Thai until it has become quite popular among foreigners. There have often been Muay Thai contests in many countries such as the United Kingdom, the United States, Canada, the Netherlands, Japan and so on. Due to its international popularity, there is an increasing number of skillful foreign Muay Thai boxers.

“ มีศิลปะการต่อสู้ของชาติต่างๆ ได้ขอเข้ามาต่อสู้กับมวยไทย เช่น ยูโด คาราเต้ เทควันโด มวยสากล มวยปล้ำ มวย Kick Boxing ฯลฯ ซึ่งทำให้ชาวต่างชาติเห็นว่าการต่อสู้แบบมวยไทยเป็นวิธีการต่อสู้ที่มีพิษสงรอบด้าน จึงสนใจเรียนมวยไทยกันมาก ”

Various nations' fighting arts, e.g. judo, karate, tae-kwon-do, international boxing, wrestling, kick boxing, etc. all have tried fighting with Muay Thai, and learnt that Muay Thai is a method of fighting which is full of dangerous attacks from top to toe. So they are very interested in learning Muay Thai.

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 7 พ.ศ. 2468-2477
Rattanakosin Period King Rama VII, B.E. 2468-2477

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2468-2477)

ระหว่างปี พ.ศ. 2466-2472 พลโทพระยาเทพหัสดินได้สร้าง “สนามมวยหลักเมืองท่าช้าง” ขึ้น บริเวณโรงละครแห่งชาติปัจจุบัน เวทีมีเชือกกันเส้นใหญ่ขึ้น เชือกแต่ละเส้นซึ่งตั้งเป็นเส้นเดียวไม่เปิดช่องตรงมุมสำหรับขึ้นลง เหมือนกับยุคเก่า เพื่อป้องกันนักมวยตกเวทีตรงช่องนี้และจัดการแข่งขันเป็นประจำทุกปี

“ปีพ.ศ. 2472 รัฐบาลมีคำสั่งให้การแข่งขันชกมวยไทยทั่วประเทศสวมนวมชกได้”

ตัวอย่างการสวมนวมจากนักมวยฟิลิปปินส์ที่เข้ามาชกมวยสากลในประเทศไทย ทั้งนี้สาเหตุเนื่องจาก นายแพ เลี้ยงประเสริฐ นักมวยฝีมือดีจากบ้านท่าเสา จังหวัดอุตรดิตถ์ ได้ต่อย นายเจีย แซกเขมร ตายด้วยหมัดคาดเชือก

ในวันเสาร์ที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2472 เจ้าคุณธราธิบดีได้เริ่มจัดการแข่งขันชกมวยไทยขึ้นที่สวนสนุกภายในบริเวณสวนลุมพินีร่วมกับมหรสพอื่นๆ โดยคัดเอานักมวยฝีมือดีชกกันทุกวันเสาร์เนื่องจากเจ้าคุณเป็นคนทันสมัยจึงเวทีมวยแบบมาตรฐานสากลคือ มีเชือก 3 เส้น ใช้ผ้าใบปูพื้น มีมุมแดง น้ำเงิน มีผู้ตัดสินให้คะแนน 2 คน มีผู้ชี้ขาดการแข่งขันบนเวที 1 คน ให้สัญญาณด้วยระฆังเป็นครั้งแรก และในวันเสาร์ที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2472 ในรายการต้อนรับวันปีใหม่ คู่เอกระหว่างสมาน ดิลกวิลาศ กับ เดช ภูภิญโญ มวยประกอบรายการได้แก่ นายแอม่วงดี กับสุวรรณ นิวาสะวัตร์ ซึ่งนายแอม่วงดีได้นำเอาระฆังเหล็กมาใช้ป้องกันอวัยวะสำคัญทำให้นักมวยคนอื่นๆ หันมาใช้กระຈับเหล็กตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

King Rama VII (King Prachathipok),

King Rama VII (King Prachathipok), B.E. 2468-2477

During B.E. 2466-2472 Lt. Gen. Phraya Thephassadin built “Lakmuang Tha Chang Boxing Stadium” in the area where it is the National Theater now. The ring was enclosed with bigger ropes without any opening for boxers’ entrance to prevent them from falling from the ring. Boxing contests were organized every year.

“In B.E. 2472 the government issued its order that Muay Thai boxers all over the country wear gloves” owing to the fact that Nai Pae Liangprasert, a boxer from Baan Tha Sao, Uttaradit had punched Nai Jia Khaekkhamen to death with his khad chuak fists.

On Saturday, November 9, B.E. 2472 Chaokhun Khathathornbodee began Muay Thai boxing contest in Lumpini Park along with other entertainments every Saturday. The ring was of international standard, enclosed with three ropes, its floor being covered with canvas. There were red and blue corners, two judges and one referee. Bell signaling was used for the first time. On Saturday, December 30, 2472 the leading match was the fight between Samarn Dilokwilart and Det Phupinyo, and the other match was the fight between Ae Muangdee and Suwan Niwasawat. Ae Muangdee used steel “krajub” to protect his genital organs. Then the other boxers followed his example from then on

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 8 พ.ศ. 2477-2489
Rattanakosin Period King Rama VIII, B.E.2477-2489

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล (พ.ศ. 2477-2489)

ระหว่างปี พ.ศ. 2478-2484 คหบดีผู้มีชื่อเสียงในสมัยนั้นได้สร้างเวทีมวยขึ้นบริเวณที่ดินของเจ้าเซต ชื่อ **“สนามมวยสวนเจ้าเซต”** ปัจจุบันคือที่ตั้งกรมรักษาดินแดน การดำเนินการจัดการแข่งขันเป็นไปด้วยดี เนื่องจากทหารเข้ามาควบคุม เพื่อนำรายได้ไปบำรุงกิจการทหาร จัดการแข่งขันกันติดต่อกันหลายปี จึงเลิกไปเพราะเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 กองทัพญี่ปุ่นบุกเข้าประเทศไทย เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2484

ระหว่างปี พ.ศ. 2485-2487 สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังจะสงบแต่ยังคงมีเครื่องบินข้าศึกบินลาดตระเวนอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน จำเป็นต้องจัดการแข่งขันชกมวยไทยตามโรงภาพยนตร์ต่างๆ ในเวลากลางวัน เช่น สนามมวยพัฒนาการ สนามมวยท่าพระจันทร์ สนามมวยวงเวียนใหญ่ เนื่องจากประชาชนยังคงให้ความสนใจมวยไทยอยู่

วันที่ 23 ธันวาคม พ.ศ. 2488 **“สนามมวยเวทีราชดำเนิน”** ได้เปิดสนามทำการแข่งขันครั้งแรก มีนายปราโมทย์ พึ่งสุนทร เป็นนายสนามมวยคนแรก พระยาจินดารักษ์ เป็นกรรมการบริหารเวที ครูชิต อัมพลสิน เป็นโปรโมเตอร์ จัดชกเป็นประจำในวันอาทิตย์

King Rama VIII (King Anandha Mahidol)

King Rama VIII (King Anandha Mahidol), B.E. 2477-2489.

During B.E. 2478-2484 a new boxing ring was built by a rich and famous man in the area where it is now Territorial Defence Department. It was named **“Suan Chaochet Boxing Stadium”** in honour of the land owner. The boxing contest went on smoothly for several years under the military control, with the earnings being used to support military affairs. The business ended due to the invasion of Thailand by the Japanese army on December 8, 2484 in World War II.

“During 2485-2487” World War II was almost over but, with enemy planes flying to and fro night and day, boxing contests had to be held at cinema theaters during the day because the people still wanted to watch Muay Thai matches.

December 23, 2488 **“Rajdamnoen Boxing Stadium”** inaugurated its first boxing contest. Mr.Pramote Phuengsoonthorn was its first manager, whereas

เวลา 16.00-17.00 น. ใช้กติกาของกรมพลศึกษา ปี พ.ศ. 2480 ชก 5 ยก ยกละ 3 นาที พักระหว่างยก 2 นาที ในระยะแรก ชั่งน้ำหนักตัวนักมวยด้วยมาตราส่วนเป็นสโตนเหมือนน้ำหนักม้า อีก 2 ปีต่อมา จึงเปลี่ยนเป็นกิโลกรัม ปี พ.ศ. 2491 เปลี่ยนน้ำหนักนักมวยเป็นปอนด์ เพื่อให้เป็นระบบสากลมากขึ้น และเรียกชื่อรุ่นตามน้ำหนัก เช่น น้ำหนักไม่เกิน 112 ปอนด์ รุ่นฟลายเวท น้ำหนักไม่เกิน 118 ปอนด์ รุ่นแบนตั้มเวท เป็นต้น และปี พ.ศ. 2494 สนามมวยเวทีราชดำเนินได้เริ่มก่อสร้างหลังคาอย่างถาวร

วันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2496 พันตำรวจเอกพิชัย กุลลวงนิช ผู้ช่วยมวยนายสนามมวยเวทีราชดำเนินได้ออกระเบียบให้นักมวยสวมกางเกงให้ตรงมุมตนเอง ที่เลี้ยงต้องแต่งกายสุภาพ

วันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2496 “**สนามมวยเวทีลุมพินี**” ได้เปิดการแข่งขันมวยไทยขึ้นเป็นครั้งแรก มี เสธ เอิบ แสงฤทธิ์ เป็นนายสนาม นายเขต ศรียาภัย เป็นผู้จัดการ

“ปี พ.ศ. 2498 บริษัทเวทีราชดำเนิน จำกัด ได้จัดทำกติกามวยไทยอาชีพฉบับแรกขึ้น โดยได้ปรับปรุงจากกติกามวยไทย ฉบับปี พ.ศ. 2480 ของกรมพลศึกษา”

Phraya Chindarak was the managing director and Khru Chit Amphonsin was the promoter. The contest was held regularly on Sunday at 16.00-17.00 hrs., using the rules of the Department of Education B.E. 2480. Each fight consisted of five rounds each of which lasted three minutes with two minutes break for each round. Each boxer would, at first, weigh on “stone” scale; two years later the kilogram scale was used instead. Then, in B.E. 2491 the pound scale was introduced to match the international standard. Boxers would be classified according to their weight, e.g. a weight not exceeding 112 pounds (lbs.) would be classified as flyweight; a weight not exceeding 118 lbs. as bantamweight, etc. In B.E. 2497 the stadium had its permanent roof.

On September 3, B.E. 2496 Pol. Col. Phichai Kullawanich, Rajdomnoen Stadium assistant manager, set it as a regulation that the boxer must wear his trunk matching his corner’s colour and that the boxer’s assistants must be politely dressed.

On December 8, B.E. 2496 “**Lumpini Boxing**” Stadium inaugurated its boxing contest. Mr.Erb Sangrit was its ring master and Mr.Khet Sriyaphai its manager.

“In B.E. 2498 Rajdamnoen Boxing Stadium Co., Ltd. published the first professional Muay Thai boxing rules. It was a manual based on revision of the Department of Physical Education 2480 edition.”

“ ปี พ.ศ. 2498 บริษัทเวทีราชดำเนิน จำกัด ได้จัดทำ
กติกามวยไทยอาชีพฉบับแรกขึ้น โดยได้ปรับปรุงจาก
กติกามวยไทย ฉบับปี พ.ศ. 2480 ของกรมพลศึกษา ”

In B.E. 2498 Rajdamnoen Boxing Stadium Co., Ltd. published the first professional Muay Thai boxing rules. It was a manual based on revision of the Department of Physical Education 2480 edition.

พ.ศ. 2502 นายโนกุจิ นักธุรกิจชาวญี่ปุ่นนำนักมวยชาวญี่ปุ่นมาชกกับนักมวยไทย ได้ถ่ายภาพยนตร์มวยไทยไว้แล้วนำไปศึกษา เปลี่ยนชื่อเป็นคิกบ็อกซิ่ง นายไคโต เคนกุจิ “ผู้นำด้านศิลปะการต่อสู้ชาวญี่ปุ่นได้เข้าชมมวย ณ เวทีราชดำเนิน เกิดความประทับใจ นำวิชามวยไทยไปฝึกสอนกันอย่างจริงจังในโรงเรียนประถมศึกษาของญี่ปุ่น”

พ.ศ. 2503 บริษัทเวทีราชดำเนิน จำกัด ได้เพิ่มข้อบังคับกติกามวยไทยอาชีพอีกว่า นักมวยไทยต้องมีอายุในวันแข่งขันไม่ต่ำกว่า 18 ปี และอายุไม่เกิน 38 ปีบริบูรณ์

พ.ศ. 2504 เวทีราชดำเนินได้จัดการแข่งขันมวยชิงถ้วยพระราชทานขึ้นเป็นครั้งแรก มีนักมวยซึ่งได้รับถ้วยพระราชทาน ตามลำดับดังนี้

In B.E. 2502 Mr.Nokuji, a Japanese businessman, brought Japanese boxers to fight with Thai boxers, did the filming of the event, and called it kick boxing. “Mr.Kaito Kenkuchi, a leader in Japanese fighting art, who also watched the boxing at Rajdamnoen Stadium, had been so impressed that he introduced Muay Thai to be taught in Japn’s primary schools.”

In B.E. 2503 Rajdamnoen Boxing Stadium Co., Ltd. added its regulation that each boxer must not be under 18 years of age on the day of his fighting and must not be over 38 years of age.

...In B.E. 2504 Rajdamnoen Boxing Stadium organized its first boxing contest to win H.M. the King’s Cup. The boxers who won the cup were as follows:

“ ผู้นำด้านศิลปะการต่อสู้ชาวญี่ปุ่นได้เข้าชมมวย ณ เวที
ราชดำเนิน เกิดความประทับใจ นำวิชามวยไทยไปฝึกสอนกัน
อย่างจริงจังในโรงเรียนประถมศึกษาของญี่ปุ่น ”

Mr.Kaito Kenkuchi, a leader in Japanese fighting art, who also watched
the boxing at Rajdamnoen Stadium, had been so impressed that he
introduced Muay Thai to be taught in Japn's primary schools.

วันที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ. 2504
คนที่ 1 นำศักดิ์ ยนตรกิจ

November 13, B.E. 2504:
Namsak Yontarakit

วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2506
คนที่ 2 เดชฤทธิ์ อธิธินุชิต

May 8, B.E. 2506 :
Detrit Ittianuchit

วันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2508
คนที่ 3 สมพงษ์ เจริญเมือง

February 25, 2508 :
Sompong Charoenmuang

วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2512
คนที่ 4 เฉลิมศักดิ์ เพลินจิต

December 14, 2512 :
Chalomsak Ploenchit

วันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2522
คนที่ 5 สรณกรบ เกียรติวายุภักษ์

January 17, 2522 :
Sornakrop Kiatwayupak

วันที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2514
คนที่ 6 เฟด็จศึก พิษณุราชันย์

November 6, 2514 :
Phadetsuk Witsanurachan

คนที่ 1 พล พระประแดง

1. Phon Prapadang

คนที่ 2 สุข ปราสาทหินพิมาย

2. Suk Prasarthinphimai

คนที่ 3 ชูชัย พระขรรค์ชัย

3. Choochai Prakhanchai

คนที่ 4 ประยุทธ์ อุดมศักดิ์

4. Prayuth Udomsak

คนที่ 5 อุดลย์ ศรีโสธร

5. Adul Srisothorn

คนที่ 6 อภิเดช ศิษย์หิรัญ

6. Aphidet Sithirun

คนที่ 7 วิชาญน้อย พรทวี

7. Wicharnnoi Phornthawee

คนที่ 8 พุด ล้อเหล็ก

8. Put Lorlek

คนที่ 9 ผุดผาดน้อย วรวุฒิ

9. Putphardnoi Worawut

คนที่ 10 ดีเซลน้อย ช.ธนสุกาญจน์

10. Dieselnoi Chor Thanasukarn.

พ.ศ. 2507 นายเฉลิม เชี่ยวสกุล ประธานบริษัทเวทีราชดำเนิน จำกัด ประกาศใช้ระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการชิงแชมป์เปียน การป้องกันแชมป์เปียน และการจัดอันดับนักมวยไทยของเวทีราชดำเนินเป็นครั้งแรก

พ.ศ. 2508 บริษัทเวทีราชดำเนิน จำกัด ได้ปรับปรุงกติกามวยไทยอาชีพให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ให้ชื่อว่า “กติกามวยไทยอาชีพของเวทีราชดำเนิน พ.ศ. 2508”

ธันวาคม พ.ศ. 2527 เวทีมวยราชดำเนินจัดอันดับ 10 ยอดมวยไทยขึ้นเป็นครั้งแรก ดังนี้ 1 พล พระประแดง 2 สุข ปราสาทหินพิมาย 3 ชูชัย พระขรรค์ชัย 4 ประยุทธ์ อุดมศักดิ์ 5 อุดลย์ ศรีโสธร 6 อภิเดช ศิษย์หิรัญ 7 วิชาญน้อย พรทวี 8 พุด ล้อเหล็ก 9 ผุดผาดน้อย วรวุฒิ 10 ดีเซลน้อย ช.ธนสุกาญจน์

In B.E. 2507 Mr. Chaloom Chiaoakul, Chairman of Rajdamnoen Boxing Stadium Co., Ltd., made an announcement on the Regulation of Rajdamnoen Stadium Championship Contending, Championship Defending and Thai Boxer Ranking for the first time.

...In B.E. 2508 Rajdamnoen Boxing Stadium Co., Ltd. revised its professional Muay Thai boxing rules and called it “Rajdamnoen Stadium Professional Muay Thai Boxing Rules B.E. 2508.”

...In December B.E. 2527 Rajdamnoen Stadium ranked its top ten Muay Thai boxers for the first time as follows: 1. Phon Prapadang 2. Suk Prasarthinphimai 3. Choochai Prakhanchai 4. Prayuth Udomsak 5. Adul Srisothorn 6. Aphidet Sithirun 7. Wicharnnoi Phornthawee 8. Put Lorlek 9. Putphardnoi Worawut 10. Dieselnoi Chor Thanasukarn.

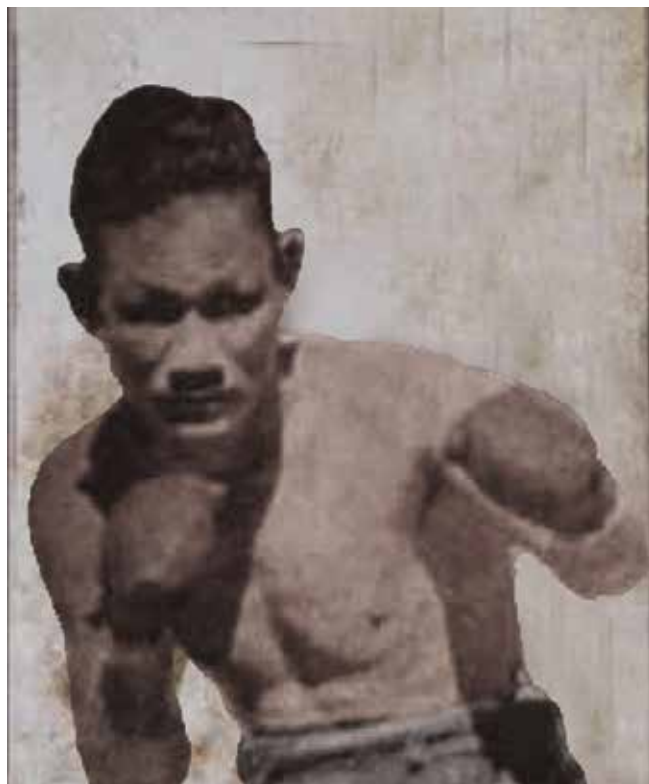
การแบ่งยุคมวยไทยเวที

Periods of MuayThai:

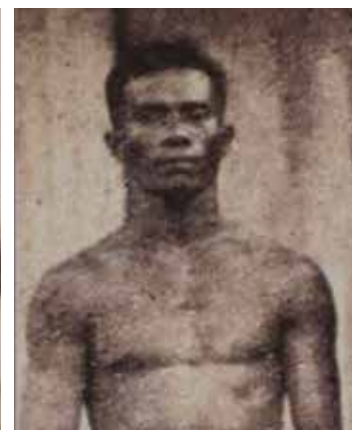

มวยไทยเวที ยุคที่ 1

Periods of Muay Thai: Period 1:

ผล พระประแดง
Phon Prapadang

จำเนียร ราชวัฏ
Chamnian Ratchawat
ซัว แก้วคชสาร
Chua Kaeokotchasarn
สุวรรณ เวชสิทธิ์
Suwan Wetchasit
และอื่นๆ
and so on

มวยไทยเวที ยุคที่ ๒

Periods of Muay Thai: **Period 2:**

ชูชัย พระขรรค์ชัย
Choochai Prakhanchai

สุข ปราสาทหินพิมาย
Suk Prasarthinphimai

ประเสริฐ ส.ส.
Prasert Sor Sor

สมาน ดิลกวิลาศ
Samarn Dilokwilart

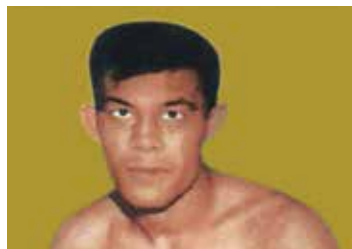
สมพงษ์ เวชสิทธิ์
Sompong Wetchasit

มวยไทยเวที ยุคที่ ๓

Periods of Muay Thai: **Period 3:**

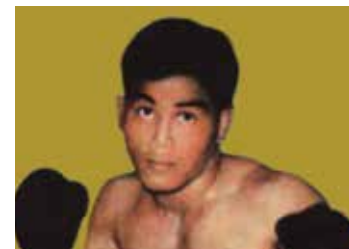
อดุลย์ ศรีโสธร
Adul Srisothorn

อภิเดช ศิษย์หิรัญ
Aphidet Sithirun

เดชฤทธิ์ อธิธินุชิต
Detrit Ittianuchit

ราวี เดชาชัย
Rawee Dechachai

วิชาญ ฟินิจศักดิ์
Wicharn Phinitsak

มวยไทยเวที ยุคที่ 4

Periods of Muay Thai: Period 4:

มวยไทยเวที ยุคที่ 5

Periods of Muay Thai: Period 5:

มวยไทยเวที ยุคที่ 5

Periods of Muay Thai: **Period 5:**

สกัด พรทวี
Sakat Phornthawee

ณรงค์น้อย เกียรติบัณฑิต
Narongnoi Kiatbundit

หนองคาย ศ.ประภัสสร
Nongkhai Sor Praphatsorn

พฤษุทธิ์ โล่ห์เงิน
Pharuhut Loh-ngoen

เผด็จศึก พิษณุราชันย์
Phadetsuk Wisanurachun

มวยไทยเวที ยุคที่ 6

Periods of Muay Thai: **Period 6:**

ดีเซลน้อย ช.ธนสุกาญจน์
Dieselnoi Sor Thanasukarn

สามารถ พยัคฆ์อรุณ
Samart Phayakarun

สำราญศักดิ์ เมืองสุรินทร์
Samransak Muangsurin

น้ำพล หนองกีฬาหุยู่ต์
Namphon Nongkiphahuyut

พนมทวนเล็ก 5 พลัง
Phanomthuanlek Haphalang

ฉมวกเพชร ห้าพลัง
Chamuakphet Haphalang

เจริญทอง เกียรติบ้านช่อง
Charoenthong Kiatbanchong

มวยไทยเวที ยุคที่ 7 Periods of Muay Thai: Period 7:

สมรักษ์ คำสิงห์
Somrak Khamasing

ชาติชายน้อย ชาวไร่औย
Chatchainoi Chaoraioi

ช่างน้อย ศรีมงคล
Changnoi Srimongkhon

บัวขาว ป.พิสิษฐ์เชษฐ์
Buakhao Por Phisitchet

มวยไทยเวที ยุคที่ 8 Periods of Muay Thai: Period 8:

บุญหลาย ส.ธนิกุล
Boonlai Sor Thanikul

คฤหาส ส.สุภาพรรณ
Kharuhart Sor Supawan

แสนเมืองน้อย ลูกเจ้าพ่อมหศักดิ์
Saenmuangnoi Lukchaophormahaysak

แก่นศักดิ์ ส.เพลินจิต
Kansak Sor Ploenchit

ฉัตรชัย ไร่สีทอง
Chatchai Phaisithong

มวยไทยเวที ยุคที่ 9 ยุคปัจจุบัน Periods of Muay Thai: Period 9: The present

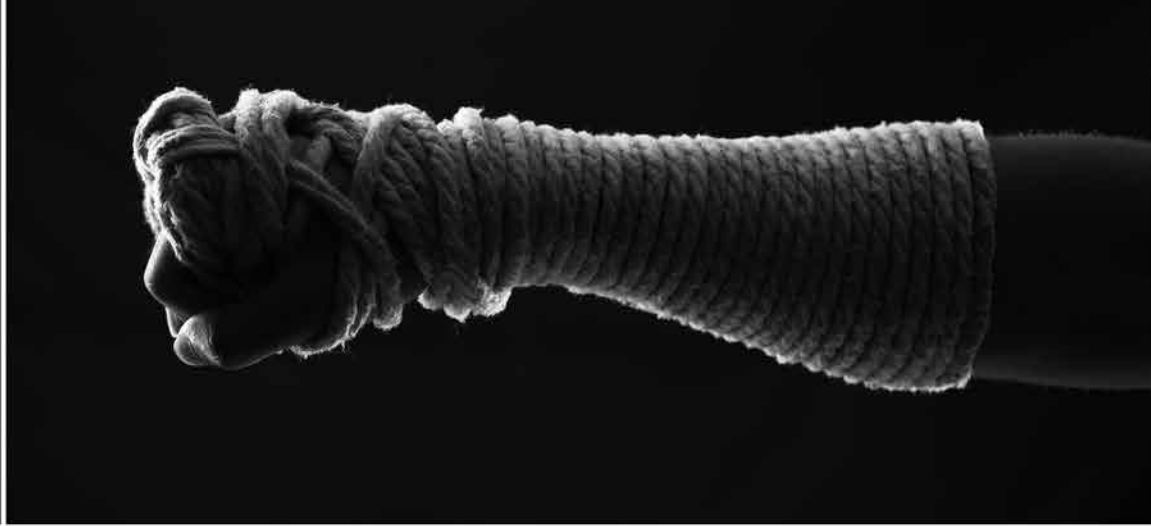

วีรพล สหพรหม
Weraphon Sahaprom

หลังสวน พันธุ์ยุทธภูมิ
Langsuan Punyuthapoom

มวยไทย 4 ภาค

Four Regional Styles of Muay Thai

มวยไชยา

Muay Chaiya

มวยไชยา (มวยไทยภาคใต้)

มวยไชยา เป็นมวยไทยโบราณของภูมิภาคภาคใต้ของประเทศไทย บรรพบุรุษไทย กษัตริย์ไทยที่สืบทอดกันมาจากอดีตสู่ปัจจุบัน เพื่อสืบสานต่อไปในอนาคตที่ยั่งยืน มวยไชยาสามารถแบ่งออกเป็น 4 ยุค คือ

ยุคเริ่มต้น กำเนิดขึ้นจากพ่อท่านมา หรือหลวงพ่อกมา อดีตนายทหารจากพระนครศรีอยุธยา ในสมัยรัชกาลที่ 3 ฝึกมวยให้กับชาวเมืองไชยา

ยุคเฟื่องฟู ในช่วงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอรุณวงศ์รัชสมโภช จากนั้นได้พระราชทานบรรดาศักดิ์แก่นักมวยจากเมืองไชยาชื่อ นายปรัง เป็นหมื่นมวยมีชื่อ ตำแหน่งกรรมการพิเศษเมืองไชยา ถือศักดินา 300

ยุคเปลี่ยนแปลง ในช่วงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 เกิดขึ้นเพราะต้องรื้อเวที และพระครูโสภณเจตสิกการาม (เอี่ยม) เจ้าอาวาสเจ้าอาวาสวัดไชยารมณภาพลง มวยไทยไชยาจึงสิ้นสุดลงด้วยยุคอนุรักษ์ หลังจากสิ้นสุดสมัยพระครูโสภณเจตสิกการาม (เอี่ยม) มวยไทยไชยาเริ่มเลือนหายไปจากความทรงจำของชาวไชยา อย่างไรก็ตามยังมีผู้ที่เคยเรียนมวยไทยไชยา แล้วนำมาสืบทอดต่อกันหลายท่าน เช่น ปรมาจารย์เขตร ศรียาภัย นายทองหล่อ ยา และนายอมรภฤต ประมวล นายภฤตดา สดประเสริฐ นายอเล็กซ์ สุข และพันเอก อำนาจ พุกศรีสุข เป็นต้น

Muay Chaiya : The Southern Style of Thai Boxing

Muay Chaiya or Chaiya Thai Boxing is an ancient martial-art wisdom inherited from Thai ancestors to the present as well as later generations. The story of Muay Chaiya can be divided into 4 eras.

The advent of Muay Chaiya at the **Beginning Period** related to Po Than Ma, also known as Luang Po Ma, a former army leader in the reign of King Rama III from Bangkok, who had taught boxing techniques to Chaiya people.

The **Thriving Period** of Thai traditional boxing was in the reign King Chulalongkorn or King Rama V who had rewarded a Chaiya boxer, Nai Plong, with a royal title "Muen Muay Mee Chue", holding a position of specialized umpire from Chaiya City, with right to the possession of 300 rai farmland.

The **Changing Period** in the reign of King Bhumibol Adulyadej or King Rama IX was when the ring needed to be dismantled and Phra Khru Sophon Jetasikaram (Eiam), the Abbot of Borommathat Chaiya Temple at that time, passed away. Muay Chaiya had deteriorated in the Conservative Period after the demise of Phra Khru Sophon Jetasikaram (Eiam). Its popularity had faded from Chaiya people. Still, some Chaiya boxers has inherited Chaiya boxing techniques to later generations such as Grand Master Khet Sriyabhai, Master Thonglor Yalah, Master Amornkrit Pramuan or Khru Preang, Master Krissada Sodprasert, Master Alex Sui, Master Colonel Amnat Pookrsisuk, etc.

“นักมวยที่มีชื่อเป็นที่รู้จักได้แก่ หมิ่นมวยมีชื่อ นายปล่อง จำนงทอง ผู้มีท่าเสื่อลากหางเป็นอาวุธสำคัญ การต่อสู้เน้นวงในใช้ความคมของศอก เข่า” ประวัติมวยไชยา สืบค้นได้ถึงพระยาจีสัตยารักษ์ (ข้า ศรียาภัย) เจ้าเมืองไชยา ในสมัยรัชกาลที่ 5 ถวายทอดมวยยังบุตรชายคือ ประมาจารย์เขตร ศรียาภัย ซึ่งภายหลังย้ายมาตั้งรกรากที่กรุงเทพฯ ๑ เผยแพร่มวยไชยาแก่ศิษย์มากมายจนกระทั่งถึงแก่กรรมในปี พ.ศ.2521

เอกลักษณ์ของมวยไชยา พบว่ามีอยู่ 7 ด้านคือ การตั้งท่ามวยหรือการจดมวย ท่าครู หรือท่าอย่างสามชুম การไหว้ครูรำยรำ การพันมือแบบคาดเชือก การแต่งกาย การฝึกซ้อมมวยไชยาและแม่ไม้มวยไชยา แม่ไม้มวยไทยไชยา 7 ท่า ได้แก่ ปั้นหมัด พันแขน พันหมัด กระโดดตบศอก พันหมัดพลิกเหลี่ยม เดินแรงเดินกา อย่างสามชুম ท่าที่สำคัญคือ ท่าเสื่อลากหาง เคล็ดมวยไชยาที่ใช้ป้องกันได้ดีที่สุดคือ ปอง ปิด ปิด เปิด

“The top famous boxer who practiced Chaiya boxing styles are Muen Muay Mee Chue or Plong Chumnongthong, who was well-known for his Sueba Lak Hang posture - using the strength of elbows and knees for close quarters fighting in particular.” The history of Muay Chaiya can be traced back to the time of Phraya Wacheesatyarak (Kham Sriyabhai), the Governor of Chaiya City in the reign of King Rama V, who had taught Muay Chaiya techniques to his son who became Grand Master Khet Sriyabhai. The grand master later moved to settle in Bangkok and handed down Muay Chaiya techniques to a number of followers until he passed away B.E. 2521.

The signature of Muay Chaiya has 7 aspects : “Jod Muay” (basic guard position), “Tah Khru” (Master Stance) or “Yang Sam Khum” (3 steps in 3 step paths covering the entire beat’s territory) Wai Khru Dance (to pay homage to the Master of Muay Thai), “Muay Khad Chueak” (binding cloth round the fists), attire, practicing Muay Chaiya styles, and Mae Mai Muay Chaiya stances. Muay Chaiya stances have 5 sets : Pun Mud (Setting up the fists), Phun Khan and Phun Mud (binding cloth round the arms and fists), Kra Dod (Jumping), Top Sok (attacking with elbow), Phun Mud Plick Leam (guarding and then punching to counterattack), Ten Rank Ten Ka, Yang Sam Khum (three-step boxing footwork), Sueba Lak Hang - the most important stance of all. Muay Chaiya’s secret trick is the guarding position - Pong, Pat, Pid, Poed (guard, block, ward-off, and open defense)

มวยลพบุรี Muay Lopburi

มวยลพบุรี (มวยไทยภาคกลาง)

มวยลพบุรี มีวิวัฒนาการและเกิดการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ทำให้มวยลพบุรีแบ่งช่วงเวลาต่าง ๆ ตามความสำคัญเป็น 4 ช่วงคือ

“ช่วงที่ 1 อยู่ระหว่างปีพุทธศักราช 1200 ถึง 2198” นับเป็นช่วงเริ่มต้นของมวยลพบุรี มีปรมาจารย์สุกะทันตะฤาษี เป็นผู้ก่อตั้งสำนักขึ้นที่เขาสมอคอน เมืองลพบุรี มีลูกศิษย์รุ่นสุดท้ายคือ พ่อขุนรามคำแหงมหาราช

“ช่วงที่ 2 อยู่ระหว่างปีพุทธศักราช 2199 ถึง 2410” ถือเป็นช่วงสืบทอดของมวยลพบุรี ในสมัยนี้ สมเด็จพระนารายณ์มหาราช พระมหากษัตริย์ที่ส่งเสริมมวยลพบุรีอย่างกว้างขวาง มีการจัดการแข่งขันโดยกำหนดขอบสังเวียนและมีกติกาการแข่งขัน โดยมีพระพุทธเจ้าเสือ พระมหากษัตริย์อีกพระองค์หนึ่งที่สนับสนุนมวยไทยและชอบชมมวย และมักปลอมพระองค์ไปชมมวยกับชาวบ้านอยู่เป็นประจำ

Muay Lopburi : The Central Style of Thai Boxing

Muay Lopburi had eventually revolutionized and its legend can be mentioned based on 4 important events.

“The beginning period between B.E. 1200-2198” was said that Hermit Sukatanta was the founder of a boxing camp at Khao Samokhon in Lopburi city, who had King Ramkhamhaeng as the last follower.

“The second period approximately between B.E. 2199-2410” was said to be the inheritance period of Muay Lopburi, especially by King Narai the Great who extensively promoted Muay Lopburi over the country. King Narai also ordered to hold a boxing competition in front of the King and the fight must be within the ring and proper rules were applied. King Sanphet VIII (Phra Chao Suea) (also commonly called King Tiger), who passionately favoured this sport and supported Thai traditional boxing, had played a vital role in Thai traditional boxing, especially in Muay Lopburi. It was recounted that King Tiger often disguised himself as villager to join the combating with other boxers.

“ช่วงที่ 3 อยู่ระหว่างปีพุทธศักราช 2411 ถึง 2487” เป็นช่วงพัฒนาของมวยลพบุรี ช่วงนี้มวยลพบุรีโด่งดังมากและเฟื่องฟูจนถึงขีดสุด โดยเฉพาะในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 พระองค์เรียนวิชามวยไทยจากปรมาจารย์หลวงมลโยธานุโยค

“เอกลักษณ์ของมวยลพบุรีคือ เป็นมวยที่ชกฉลาด รุกรับคล่องแคล่วว่องไว ต่อยหมัดตรงได้แม่นยำ เรียกลักษณะการต่อยมวยแบบนี้ว่า มวยเกี่ยว ซึ่งหมายถึง มวยที่ใช้ชั้นเชิงเข้าทำคู่ต่อสู้” โดยใช้กลวงมากมวยจะเคลื่อนตัวอยู่เสมอ หลอกหลอบหลีกเลี่ยงดี สายตาดี รุกรับและออกอาวุธ หมัด เท้า เข่า ศอก ได้อย่างรวดเร็ว สมกับฉายา ฉลาดลพบุรี เอกลักษณ์ที่เห็นชัดเจนอีกประการหนึ่งก็คือ มีการพันมือครึ่งแขน แต่ที่เด่นและแปลกกว่ามวยสายอื่น ๆ ก็คือ การพันคาดทับข้อเท้า ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของมวยลพบุรี

“The third period during B.E. 2199-2410” was called the development period of Muay Lopburi. It was the peak period of Muay Lopduri. particularly in the reign of King Rama V, who learnt Muay Thai from Luang Monyothanuyoke.

“Clever and swift offensive and defensive combinations with quick straight jabs. The style is also called “Muay Kiew” as it uses many tactics to distract the opponent.” With sharp eyes, the defender employs lightning hand, feet, Knees, and elbows, it deserved to be praised as Clever Move Muay Lopburi. The signatures were the Khad Cheuak style which the fighters would bind the rope only half of their hands as well as their ankles, which never found in other style.

มวยโคราช Muay Korat

มวยโคราช (มวยไทยภาคอีสาน)

มวยไทยโคราชเป็นการต่อสู้แบบมือเปล่าที่พันด้วยเชือกหรือถ้ายึดของชนชาติไทยในเขตพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั่วประเทศในสมัยรัชกาลที่ 5-6

มวยไทยโคราช เป็นมวยที่มีมาในประวัติศาสตร์ไทยมาช้านาน เป็นศิลปะมวยไทยที่มีชื่อเสียงตลอดมาเท่ากับมวยลพบุรี มวยอุตรดิตถ์ และมวยไชยา ซึ่งมีนักมวยจากหัวเมืองคือเมืองโคราชได้สร้างชื่อเสียงจากการไปแข่งขันชกมวยในพระนครโดยชกชนะนักมวยภาคอื่นๆ นับไม่ถ้วน ซึ่งล้วนแต่มีชื่อเสียงโด่งดังทั้งสิ้น โดยเริ่มตั้งแต่สมัย “พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงครองราชย์ พ.ศ. 2411 พระองค์ทรงโปรดกีฬามวยไทยมาก การฝึกหัดมวยไทยแพร่หลายไปตามหัวเมืองต่างๆ ทั่วประเทศ” ทรงจัดให้มีการแข่งขันชกมวยหน้าพระที่นั่งในงานศพของพระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอรุพงษ์รัชสมโภช ในวันที่ 18-21 มีนาคม ร.ศ. 128 (พ.ศ. 2452) ณ พุ่มพระเมรุ นักมวยที่เจ้าเมืองต่างๆ นำมาแข่งขันล้วนแต่คัดเลือกคนที่มีฝีมือดีจากทั่วประเทศ การแข่งขันครั้งนี้ได้นักมวยที่สามารถชกชนะคู่ต่อสู้หลายคนเป็นที่พอพระราชหฤทัยของพระองค์ และโปรดเกล้าฯ พระราชทานยศและบรรดาศักดิ์ให้กับนักมวยมณฑลนครราชสีมาเมืองโคราช

Muay Korat : The Northeastern Style of Thai Boxing

The fighters of Muay Korat would fight with rope-bound hands. The fabric that was used for Kad Cheuak was local products of Nakhon Ratchasima, which had been famous all over the country during King Rama V and King Rama VI's reigns.

Muay Korat has been well known along with Thailand's history and its popularity was never second to Muay Lopburi, Muay Uttaradit, or Muay Chaiya. The history recoded that there was a great boxer from Nakhon Ratchasima or Korat who became greatly famous for he could beat countless skilled and famous fighters from other regions. The story began with “King Rama V's ascension to the throne in B.E. 2411. Thai boxing was his favorite sport and he promoted the practice of tradition boxing in many cities all over the country.” King Rama V also ordered to hold many competitions, including the one at the funeral ceremony of H.R.H. Prince Uruponggrat Sompot on 18-21 March B.E. 2452 at Thung Phra Men (The Royal Cremation Ground). At the event, the Governors of each city sent their best fighters to attend this royal competition. Although, the King was satisfied with many winners, he satisfactorily bestowed royal title “Muen Cha-ngad Choeng Chok” together with right to the possession

เป็นขุนหมื่นครูมวย คือ “หมื่นซัดเซิงซก” ถือศักดินา 300 คือ นายแดง ไทยประเสริฐ ลูกศิษย์คุณพระหม่อมสมาหารเจ้าเมืองโคราช มีชื่อเสียงในการใช้ “หมัดเหวี่ยงควาย”

อีกทั้งยังมีนักมวยโคราชที่มีความสามารถจนได้เป็นครูสอนพลศึกษาในโรงเรียน นายร้อยพระจุลจอมเกล้า จนถึงเกษียณอายุราชการ รวมเวลาถึง 28 ปี คือ ครูบัว นิลอาชา (วัดอิม) และยังมีมวยโคราชที่มีฝีมือดี เป็นที่ชื่นชอบของผู้คนเป็นอย่างดี โดยเฉพาะกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ถึงกับเป็นครูสอนมวยไทยให้กับนักมวยจากเมืองโคราชที่วังเปรมประชากร เช่น นายทับ จำเกาะ, นายยัง หาญทะเล, นายตุ้ ไทยประเสริฐ, นายพูน ศักดา เป็นต้น

มวยโคราชคาดเชือกยุคฟื้นฟูอนุรักษ สมัยรัชกาล 9 ถึงปัจจุบัน ไม่มีการฝึกซ้อมที่เมืองโคราช แต่ยังมีลูกศิษย์ครูบัว วัดอิม (นิลอาชา) คือ พันเอกอำนาจ พุกศรีสุข ทำการถ่ายทอดมวยโคราชคาดเชือกให้กับผู้ที่สนใจทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ เพื่อฟื้นฟูอนุรักษ สืบสาน อยู่ที่ สยามยูท กรุงเทพฯ ๗ ทุกวัน ครูเช้า วาทยธา ที่ยังอนุรักษ สืบสาน ถ่ายทอดมวยโคราช ให้กับลูกศิษย์ และผู้ที่สนใจเป็นประจำที่โรงเรียนบ้านไผ่ อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น พร้อมทั้งเปิดสอนในวิชาเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีละ 450 คน

of 300 rai farmland to Nai Daeng Thaiprasert, a winner from Nakhon Ratchasima. He was the followers of Khun Phra Hemsamah, the Governor of Korat City and he was famous for his punching stance called "Wiang Khwai" (Swing the Buffalo)

Furthermore, Muay Korat's history was also written about other legendary masters, such as Master Bua Nil-archa (Wat Im) who had taught at Chulachomkiao Royal Military Academy for 28 years until his retirement. There were also lots of fighters who were favoured by the public, especially H.R.H. Krom Luang Chumphon Khet Udomsak or the Prince of Chumphon who arranged to coach Muay Korat techniques to Nai Thub Jumko, Nai Yang Hanthale, Nai Tu Thaiprasert, Nai Phun Sakda, etc., at his Prem Prachakon Royal Residence.

In the restoration and conservative period which was said to be in the reign of King Rama IX, Muay Korat has never been taught in Korat anymore, However, in order to preserve, continue and restore this kind of martial arts, Colonel Kamnat Pooksrisuk, who was follower of Master Bua Wat Im (Nil-archa), still teaches how to fight in Muay Korat style to both Thai and foreigners who are interested in this martial arts everyday at Siam Yuth Training Center, Bangkok. In addition, Khru Chao Watyotha has still carried on the preservation and restoration of Muay

“เอกลักษณ์มวยไทยโคราช พบว่า สวมกางเกงขาสั้น ไม่สวมเสื้อ สวมมงคลที่ศีรษะขณะชก การพันหมัดแบบคาดเชือก ตั้งแต่หมัดขึ้นไปจรด ข้อศอก เพราะมวยโคราช เป็นมวยต่อยวงกว้าง และใช้หมัดเหวี่ยงควาย การพันเชือกเช่นนี้ เพื่อป้องกันการเตะ ต่อยได้ดี ”

It was found that one of Muay Korat's signatures is the outfit. The fighters wear no top but only shorts and headband called Mongkhon during the fight. Kad Cheuak method was characterized by the binding around both palms and the back of the hands and wrists with rope or fabric up to their elbows. Since the stances in Korat style are considered a wide-side punch, especially the one called “Wiang Khwai” (Swing the Buffalo), this Kad Cheuak method can protect the fighters from the heavy kick and punch of the opponents.

“เอกลักษณ์มวยไทยโคราช พบว่า สวมกางเกงขาสั้น ไม่สวมเสื้อ สวมมงคลที่ศีรษะขณะชก การพันหมัดแบบคาดเชือก ตั้งแต่หมัดขึ้นไปจรดข้อศอก เพราะมวยโคราชเป็นมวยต่อยาวกว้าง และใช้หมัดเหวี่ยงควาย การพันเชือกเช่นนี้ เพื่อป้องกันการเตะต่อยได้ดี” การฝึก ฝึกจากครูมวย ในหมู่บ้าน ต่อจากนั้นจึงได้รับการฝึกจากครูมวยในเมือง ขั้นตอนการฝึกโดยใช้ธรรมชาติ เมื่อเกิดความคล่องแคล่วแล้วทำพิธิยกครู แล้วให้ช่างสามชุมและฝึกทำอยู่กับที่ 5 ท่า ท่าเคลื่อนที่ 5 ท่า ฝึกลูกไม้แก้ทางมวย 11 ท่า ฝึกท่าแม่ไม้สำคัญ ประกอบด้วย ท่าแม่ไม้ครู 5 ท่า และท่าแม่ไม้สำคัญ โบราณ 21 ท่า แล้วมีโคลงมวยเป็นคติสอนนักรมวยด้วย พร้อมคำแนะนำ เตือนสติไม่ให้เกรงกลัวคู่ต่อสู้

Korat by training a number of students and those who are interested in Muay Korat as well as constituted a course for the 4th year of secondary education - 450 students per year - at Ban Phai district, Khon Kan province.

“It was found that one of Muay Korat's signatures is the outfit. The fighters wear no top but only shorts and headband called Mongkhon during the fight. Kad Cheuak method was characterized by the binding around both palms and the back of the hands and wrists with rope or fabric up to their elbows. Since the stances in Korat style are considered a wide-side punch, especially the one called “Wiang Khwai” (Swing the Buffalo), this Kad Cheuak method can protect the fighters from the heavy kick and punch of the opponents.”

Normally, people began to practice the basic level with masters in the village before studying the next step with masters in the city. The procedure of practice focused on natural movement until the fighter was skillful enough to perform Yok Khru Ritual (ceremony of showing respects to teachers) After that, it was time to learn and practice Yang Sam Khum together with other 5 still stances and 5 movement steps, 11 Luk Mai Kae Thang Muay stances (counterattack tactics) including 5 Mae Mai Khru stances, and 21 ancient important Mae Mai stances. Aside from that, there was Muay suggestive poem, composed for reminding every fighter not to be afraid of the opponents.

มวยท่าเสา Muay Tha Sao

มวยท่าเสา (มวยไทยภาคเหนือ)

มวยไทยท่าเสา เป็นสายมวยไทยภาคเหนือ ที่ไม่มีหลักฐานชัดเจนว่าสายมวยไทยท่าเสา กำเนิดขึ้นเมื่อใด ใครเป็นครูมวยคนแรก

๖๖ ต่จากหลักฐานที่ปรากฏอยู่ทำให้ทราบว่าครูมวยไทยสายท่าเสาที่มีชื่อเสียงโด่งดังคนหนึ่งคือ “ครูเมฆที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นในเรื่องความคล่องแคล่ว รวดเร็ว เด็ดขาด มีลีลาท่าทางสวยงามและมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม้ตะ ถีบ และศอก” เป็นที่ลือกระฉ่อนจนนายทองดีเองถึงกับปฎิญาณกับตัวเองว่าจะต้องมาขอเรียนศิลปะมวยไทยกับสำนักท่าเสาให้ได้ และได้มาเป็นลูกศิษย์ของครูเมฆผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่ นายทองดี ซึ่งได้นำความรู้ที่ได้รับไปผสมผสานกับมวยจีนอีกต่อหนึ่ง

เมื่อนายทองดีได้เป็นเจ้าเมืองพระยาพิชัย ก็ได้มาคารวะครูเมฆและแต่งตั้งให้ครูเมฆเป็นกำนันปกครองตำบลท่าอิฐต่อไป ครูเมฆได้ถ่ายทอดวิชาให้แก่ผู้สืบสกุลต่อมาจนถึงครูเอี่ยม ครูเอี่ยมถ่ายทอดแก่ผู้สืบสกุลคือครูเอม ครูเอมถ่ายทอดแก่ผู้สืบสกุลคือครูอัด คงเกตุ ซึ่งเมื่อครูอัด คงเกตุ และลูกศิษย์มาชกมวยในกรุงเทพฯ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ใช้ชื่อค่ายมวยว่า เลือดคนดง ครูเอมยังได้ถ่ายทอดวิชามวยไทยให้แก่หลานตาอีก 5 คน รุ่งราวคราวเดียวกับครูอัด ทั้ง 5 คน เป็นนักมวยตระกูล เลี้ยงเชื้อ ซึ่งต่อมา กรมหลวงชุมพรฯ ได้เปลี่ยนให้เป็น เลี้ยงประเสริฐ เป็นบุตรนายสอน นางขำ (ลูกครูเอม) สมพงษ์ แจ่มเร็ว เขียนกล่าวว่า ทั้ง 5 คน เป็นยอดมวยเชิงเตะ มีกลเม็ดเด็ดพรายแพรวพราวทุกกระบวนท่า

Muay Tha Sao : The Northern Style of Thai Boxing

Although it has no evidence about its advent and the first master of Muay Tha Sao,

it was founded that one popular master was Khru Mek who was famous for speed and sharp movement as well as beautiful and effective stances, especially kicking, shoving, elbowing. Consequently, Nai Thongdee, who later became Phraya Phichai Dab Hak, promised to himself that he must learn Muay Tha Sao with Khru Mek and he did. Khru Mek had taught him techniques and styles of Muay Tha Sao, which Nai Thongdee applied them with Muay Chin or Chinese martial arts.

After becoming Phraya Phichai, the Governor of Phichai City, he visited Khrumek and paid respect to him and appointed him as Kamnan or the village headman to govern Tha It sub-district. Afterward, Tha Sao Muay techniques of Khru Mek had been passed down to his offsprings, from generation to generation- Khru Eiam, son of Khru Mek, Khru Aim, son of Khru Eiam, and Khru Ut Khonkate, son of Khru Aim, who travelled to Bangkok with his students before World War II

ที่ได้สืบทอดมาจากสำนักท่าเสาของครูเมฆจนมีชื่อเสียงลือลั่นในช่วงเวลานั้น ทั้ง 5 คน ได้แก่

1. ครูโต๊ะ เกิดประมาณ พ.ศ.2440 เป็นบุตรคนที่ 2 ของนายสอนและนางขำ เป็นนักมวยที่มีอาวุธหนักหน่วงและเชิงเตะ เข่า และหมัดรวดเร็ว

2. ครูโพล้ง เกิดปี พ.ศ.2444 มีอาวุธมวยไทยรอบตัว โดยเฉพาะลูกเตะที่ว่องไว และรุนแรง และความสามารถในการถีบอย่างยอดเยี่ยม จนได้รับฉายาว่า มวยตีนลิง ครูโพล้งมีเอกลักษณ์การไหว้ครูร้ายรำตามแบบฉบับของสำนักท่าเสา ในจำนวน 5 คน ครูโพล้ง มีฝีมือยอดเยี่ยมที่สุด เมื่อมาชกกรุงเทพฯ ฯ เคยชนะ นายสร้าง ลพบุรี และครูบัว วัดอ้อม เคยชนะ นายสิงห์วัน ประตุมืองเชียงใหม่ ที่เชียงใหม่ และนายผัน เสือลาย ที่โคราช แต่เคยพลาดท่าแพ้ นายสุวรรณนิवासวัต ที่กรุงเทพฯ ฯ ครั้งหนึ่ง เพราะโดนจับเอาศอกถองโคนขาจนกล้ามเนื้อพลิก

3. ครูฤทธิ เกิดปี พ.ศ.2446 มีฝีมือไม่ยิ่งหย่อนกว่าพี่น้องทั้งหลาย เคยชกชนะหลายครั้งที่กรุงเทพฯ ฯ และเคยชกเสมอ บังสะเล็บ ครูมวยคณะศรีไชว้ (ลูกศิษย์ครูแสง อุตฺรดิตถ์ ผู้สืบทอดสายมวยพระยาพิชัยดาบหัก)

4. ครูแพ เกิดปี พ.ศ.2447 เป็นนักมวยเลื่องชื่อระดับครูโพล้ง เคยปราบ บังสะเล็บ ศรีไชว้ ชนิดที่คู่ต่อสู้บอบช้ำมากที่สุด และชก นายเจียร พระตะบอง นักมวยแขกครีวเขมร ถึงแก่ความตายด้วยไม้หนุมนถวยแหวน ทางราชการจึงกำหนดให้มีการสวมนวมแทนคาดเชือก ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

and established Loed Khon Dong Boxing Camp. Khru Aim had taught his 5 grandsons born to his daughter. All of them were grown up as great boxers, under the same last name “Leangchuea”. When time passing by, H.R.H. Krom Luang Chumphon Khet Udomsak changed their last name to be “Leangprasert”. Sompong Changriew mentioned in his article that these 5 masters were sons of Nai Son and Nang Kham (daughter of Khru Aim). They incomparably specialized in kicking techniques and excellent tactics in every stance they had learnt from Tha Sao Camp of Khru Mek. Those 5 masters were as follows:

1. Khru To, born in B.E. 2440, the second son of Nai Son and Nang Kham, was famous for heavy weapon style and his kick techniques together with quick releasing of knees and fists.

2. Khru Phlong, born in B.E. 2444, had skilled in using the whole body as weapon, especially quick, heavy and excellent kick. He received the title “Muay Teen Ling” (means that using legs and feet as excellent as monkey). He was the best among other 5 grandsons of Khru Aim in perfectly performing Wai Khru dance as taught in Tha Sao boxing camp. As recorded, he could beat Nai Srang of Lopburi, Khru Bua of Wat Im, Nai Singwon of Chiang Mai, Nai Phan Suelai of Korat. He once was defeated by Nai Suwan Niwatswat at a fight in Bangkok where he was caught at legs and attached by elbow at the upper thigh, causing muscle pain.

3. Khru Rit, born in B.E. 2446, was never inferior to his siblings in term of Muay skill. He won many fights in Bangkok and once tied with Bung Saleb, Khru Muay from Son Khwai Camp (a follower of Khru Sang of Uttaradit, who was one of the students of Phraya Phchai Dab Hak)

4. Khru Phae, born in 2447, was as well-known as Khru Phlong and ever conquered Bung Saleb, Khru Muay from Son Khwai Camp. At that fight, Bung Saleb was severely bruised. Moreover, Nai Jian from Phra Tabong was defeated to death with Hanuman Tawai Whan stance (Hanuman Gives a Ring). After that incident, the government had ruled that the boxers must wear boxing gloves instead of Khad Cheuak.

5. ครูพลอย เกิดปี พ.ศ.2450 เป็นมวยที่คล่องแคล่วว่องไวในเชิงเตะ ถีบ และหมัด เนื่องจาก ครูโพล่ง เป็นผู้ถ่ายทอดเชิงชกให้ด้วย ครูพลอยถึงถอดแบบการใช้เท้าจากครูโพล่ง ครูพลอยเคยมาชกชนะในกรุงเทพฯ ๓ หลายครั้งแต่ก็ได้ถึงแก่กรรมเมื่ออายุเพียง 24 ปีเท่านั้น

นอกจากครูโพล่งและพี่น้องได้ร่วมกันสอนเชิงมวยให้แก่ลูกศิษย์หลายคนที่มีชื่อเสียงแล้วยังมีศิษย์สำนักท่าเสาอีกหลายคนคือ นายประพันธ์ เลี้ยงประเสริฐ นายเต่า คำฮ่อ (เซียงใหม่) นายศรี ชัยมงคล ผู้เป็นเพื่อนสนิทของครูพลอยและเป็นผู้ที่ **“ผล พระประแดง ยอมรับว่าเจ็บตัวมากที่สุดเมื่อได้ชกแพ้นายศรี อย่างสะบักสะบอม ชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นในชีวิตการต่อสู้เลย”** เพราะนายศรีมีอาวุธหนักหน่วงเกือบทุกอย่างและรวดเร็ว อีกทั้งยังมีเชิงมวยสูงมากด้วย

5. Khru Ploy, born in B.E. 2450, had skilled in quick striking - kicking and punching. He was capable to use feet and legs movement as excellent as Khru Phlong because he practiced Muay Cheung Chuk techniques with Khru Phlong. He won many fights in Bangkok but unfortunately he untimely passed away at the age of 24.

Khru Phlong and brothers had taught Muay Tha Sao techniques to many famous disciples. The history mentioned about other Muay Tha Sao practitioners, namely, Nai Praphan Leangprasert , Nai Tao Kham Ho from Chiang Mai, and Nai Sri Chaiyamongkhon, who was the closest friend of Khru Ploy. Nai Sri was the one that **“Nai Phol Phrapradaeng admitted that he had been injured the most when defeated by Nai Sri”** because of his ability to attack using all over body as well as fast movement together with very high skills and techniques that opponents hardly won in a combat.

ครูมวยจากสายท่าเสาทั้ง 5 ได้จากไปหมดแล้ว โดยครูพลอยถึงแก่กรรมตั้งแต่ยังหนุ่ม หลังจากนั้นก็ตามด้วยครูฤทธิ สำหรับครูโต๊ะก่อนถึงแก่กรรมได้บวชจนได้เป็นเจ้าอาวาสวัด คุ่งตะเกา ครูแพถึงแก่กรรมเมื่อปี พ.ศ. 2520 และครูโพล่ง ถึงแก่กรรมเมื่อปี พ.ศ. 2522 มีอายุได้ 78 ปี ก่อนถึงแก่กรรม คณะกรรมการจัดงานพระยาพิชัยดาบหัก ซึ่งจัดให้มีการแข่งขันชกมวยประจำปี จะเชิญครูโพล่งขึ้นไปไหว้ครูรำตามแบบฉบับของสำนักมวยท่าเสาให้คนชมทุกปี

หลังจากการจากไปของครูโพล่ง มวยไทยสายท่าเสาได้ลดบทบาทลงไปอย่างมาก ยิ่งครูมวยใน ปัจจุบันสอนมวยตามแบบฉบับของสายมวยอื่นๆ มวยไทยสายครูเมฆ แห่งสำนักท่าเสาก็ยังถูกลืมเลือนไป แม้แต่ชาวอุดรติดใจเองปัจจุบันยังไม่สามารถทราบหรือบอกความแตกต่างของมวยท่าเสากับมวยสายอื่นๆ ได้เลย

เอกลักษณ์ของมวยสายท่าเสา คือ การไหว้ครูจะไหว้พระแม่ธรณีก่อนทำพิธีไหว้ครู การไหว้ครูมวยท่าเสาจะไหว้บรมครูก่อนคือ พระอิศวร เพราะถือว่าพระอิศวรเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาการต่อสู้แบบฉบับมวยท่าเสา การกราบพระรัตนตรัย จะกราบในทิศหรีด (ทิศตะวันตกเฉียงใต้) ซึ่งเป็นทิศที่ผีฟ้าไม่ข้าม การนับหน้าไหว้ครูไปทางทิศตะวันออกซึ่งเป็นไปตามประเพณีของพราหมณ์ ในการเห็นหน้าโบราณสถาน หรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ สอดคล้องกับความเชื่อว่าบรมครูของมวยท่าเสามีพระอิศวรและทิศตะวันออกเป็นทิศที่พระอาทิตย์ส่องแสงมาสู่โลก และมวลมนุษย์เป็นสัญลักษณ์ของวันใหม่และจุดเริ่มต้นที่เป็นมงคล หรือนักมวยก่อนกราบจะหันหน้าเข้าหาดนตรี ปี กลอง เพราะถือว่า ดนตรี ปี กลอง ได้ไหว้ครูหรือพระอิศวรแล้ว การจดมวยของมวยท่าเสามือซ้ายนำและสูงกว่ามือขวา เมื่อเปลี่ยนเหลี่ยมมือขวานำและสูงกว่ามือซ้าย เมื่อตั้งมวยได้ถูกต้องและยังแปดทิศได้คล่องแคล่วว่องไวแล้วนักมวยจะต้องฝึกท่ามือสี่ทิศพร้อม ๆ กัน กับการจดมวยและยังแปดทิศ ท่ามือต้องออกด้วยสัญชาตญาณเพื่อให้เกิดการ “หลบหลีก ปิด ปอง ปิด” ในการป้องกันตัว

All 5 masters had already passed away. Khru Ploy died at young age, following by Khru Rit. Before Khru To died, he ordained and became the Abbot of Wat Khung Ta Phao, Khru Phae died in B.E. 2520. Khru Phlong died in B.E. 2522 at the age of 78. The Committee of Phraya Pichai Dab Hak Fair had invited Khru Phlong to perform Tha Sao Wai Khru Dance in the annual boxing competition. After the death of Khru Phlong, Muay Tha Sao had reduced its role because modern Muay teachers have taught other styles of boxing; Muay techniques of Khru Mek then had faded and forgotten. Even Uttaradit people cannot differentiate Muay Tha Sao and other styles.

There were some believes in Muay Tha Sao Knowledge - Shiva God was believed to be the Great Master of Muay Tha Sao, the East is important and auspicious because the sun shines to earth in this direction, human is the symbol of new day and auspicious beginning. Therefore, Muay Tha Sao fighters will worship the Goddess of Land and Shiva God before performing Wai Khru ritual which was carried out in the east. Concerning Rattanattaya Vandana or salutation to the Triple Gem, the fighters must do the worship facing southwest, which was believed that a deity called Phi Fa never passed. Sometimes, it was seen that the boxers might turn their face to the musical instruments- Pi or Thai flute, drum etc. - and deem that they do the worship to master and Shiva God.

Regarding to Jod Muay stance, the lead arm (left hand), will be held higher than the rear. When they want to shuffle their striking angle, they can switch to hold the right hand higher. Once the fighter is efficient enough in every stance including Yang Pad Thit (8-step boxing walk), the next step is to practice 4-step hand stance along with Jod Muay and previously practiced 8-step walking stance. Hands or fists must be instinctively released to form “Lob Leek Pad Pong Pid” or guarding stratagem to defend from opponent’s weapon.

การคาดเชือกสายมวยท่าเสาต้องเอาเชือกด้านตราสังฆีมาลงคาถาอาคมแล้วบิดให้เขม็งเกลี้ยง หลังจากนั้นเอามาขดกันหอย 4 ขด แล้วเอาด้ายตราสังมาเคียนทำเป็นวง 4 วง ร่องข้างล่างกันหอยอีกทีหนึ่ง เพื่อสวมเป็นสนับมือ เมื่อสวมนี้มือแล้วก็เอาด้ายตราสังมาเคียนทับอีกทีหนึ่ง จากนั้นเชือกที่คาดจะต้องลงรักและคลุกน้ำมันยาง จากนั้นก็คลุกแก้วบดอีกทีหนึ่งเป็นอันเสร็จพิธีคาดเชือก นักมวยสายท่าเสาจะต้องเสกพรักไทย 7 เม็ด กินทุกวัน เพื่อให้อยู่ยงคงกะพันและเสกคาถากระทู้ 7 บทประจำทิศบูรพา คือ อี ระ ชา คะ ตะ ระ สา 15 จบ ก่อนขึ้นชกต้องเสกหมากหรือว่านเคี้ยวกินด้วยคาถาฝนแสนห่า ประจำทิศอาคเนย์ 8 จบ คือ ตี หัง จะ โต โธ ถิ นัง ครุอาจเสกแป้งประหร้านักมวยก่อนชกด้วยนะจิ้งจก “มวยท่าเสาอาจจะสูญสิ้นไปหากไม่มีการอนุรักษ์ สืบสานตำนานมวย “ลาวแกมไทย ดินไวเหมือนหมา” เอาไว้ลาวแกมหมายถึงคนเมืองอุตรดิตถ์ซึ่งมีคนเมือง คนไทยภาคกลาง และคนลาวอยู่ร่วมกัน โดยคนเมืองอยู่เหนือแม่น้ำน่าน คนไทยอยู่ใต้แม่น้ำ และคนลาวอยู่ทางตะวันออก จึงมีการผสมผสานวัฒนธรรม ประเพณี และภาษาเข้าด้วยกัน ทั้งยังมีการแต่งงานระหว่างกันด้วย ทำให้คนอุตรดิตถ์มีลักษณะ “ลาวแกมไทย”

Kad Chueak method in Muay Tha Sao is characterized by the use of twisted rope made of shroud inscribed with magical mantra that will be coiled into 4 round circles which are also supported by 4 circles of shroud threads under it in order to make it convenient for wearing akin to knuckle of modern days. After wearing into fingers, shroud thread will be worn overlaying the knuckle. Then, Kad Cheuak procedure will be deemed finished after being lacquered and coated with wood oil before rolling on ground glass dust. It is normal for Tha Sao boxers to recite an incantation over pepper and eat 7 seeds of pepper everyday for invulnerability. Also they will learn to pray Kra Thu Jed Bak Pra Jam Thid Burapha mantra - which says “I Ra Cha Kha Ta Ra Sa”, repeatedly 15 times. Before stepping up on the ring to fight, the fighter will chew magical betel while praying Fon San Ha Pra Jam Thit Arkhanay spell, which says “Ti Hang Ja To Ro Thi Nang” repeatedly 8 times. The master may also use magical powder that was incanted with Na Jang Ngang spell to flour on the fighter’s face before starting the combat. “Muay Tha Sao may be forgotten if no conservation and inheritance of Muay legend is carried on.” Lao Kam Thai ...Teen Wai Muean Ma” literarily means Thai race combined with Laos are famous for excellent using of feet like a dog. To describe literal word “Lao Kam”, Uttaradit people consist of Khon Mueang or Lanna people who live around the upper Nan River, Thais from the Central region who inhabit the lower area of Nan River, and Laotians who come from the East, living together in Uttaradit; thus causing the amalgamation of cultures, traditions and languages. The cross-cultural marriage also highlights the concept of “Lao Kam Thai” characteristic of Uttaradit people.”

เครื่องดนตรีประกอบมวยไทย

Musical Instruments Supplementing Muay Thai

เครื่องดนตรีประกอบมวยไทย

องค์ประกอบที่สำคัญและเป็นส่วนสร้างบรรยากาศให้แก่การไหว้ครูและรำร่ำมวยไทยรวมทั้งการแข่งขันชกมวยนั้น คือวงดนตรีปี่กลองซึ่งมีจังหวะและท่วงทำนองช้าและเร็วตามช่วงเวลาของการแข่งขัน เมื่อเริ่มไหว้ครูท่วงทำนองก็จะช้าเนิบนาบช่วยให้สโลว์ในการรำร่ำไหว้ครูดูอ่อนช้อยงดงามเป็นจังหวะน่าชม และเมื่อเริ่มการแข่งขันเสียงดนตรีก็เริ่มมีจังหวะเร็วขึ้นบอกให้ผู้ได้ยินได้ชมรู้ว่าขณะนั้นนักมวยกำลังใช้ชั้นเชิงต่อสู้กันอยู่ในสังเวียน และเมื่อถึงยกสุดท้ายจังหวะดนตรียิ่งเร่งเร้าขึ้น เราใจให้นักมวยได้เร่งพิชิตคู่ต่อสู้และเราใจผู้ชมมวยรอบสนามให้ตื่นเต้นกับผลการแข่งขันที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า จังหวะดนตรีจึงเป็นส่วนสร้างความรู้สึกของนักชกและผู้ชมรอบสนามให้สนุกสนานตื่นเต้นกับการแข่งขันได้อย่างน่าอัศจรรย์

เครื่องดนตรีที่นำมาบรรเลงประกอบการแข่งขันชกมวยไทยมีชื่อเรียกว่า **“วงปี่กลอง”** มีนักดนตรีร่วมบรรเลงดนตรีโดยทั่วไปจำนวน 4 คน เครื่องดนตรีประกอบด้วยปี่ชวา 1 เล้า กลองแขก 2 ใบ และฉิ่ง 1 คู่

Musical Instruments Supplementing Muay Thai

An oboe and drum ensemble – creating both slow and quick tone and rhythm during Muay Thai competition – is an important factor building atmosphere for its guru worship rite, dance, and competition. At the worship rite of the beginning of the competition, the rhythm is unhurried together with gentle and delicate dance gesture; on the other hand, it turns quicker to hint audiences that boxers are using their stratagems in a boxing ring. To urge the boxers to beat their competitors in the final round, the musicians impel the rhythm immediately. The audiences also get excited of coming result with that beat at the same time. It can be said that the rhythm can spur both boxers and audiences' excite marvelously.

The oboe and drum ensemble or **“Wong Phi Klong”** for Muay Thai competition generally consists of four musicians – one playing the Javanese oboe (Pi Chawa), two playing the double-headed drums (Klong Khaek), and one playing the small cymbals (Ching).

ปี่ชวา

ทำเป็น 2 ท่อนเหมือนปี่ไฉนคือ ท่อนเลापี่ยาวราว 27 ซม. ท่อนลำโพงยาวราว 14 ซม. เจาะรูนิ้ว รูปร่างลักษณะเหมือนปี่ไฉนทุกอย่างแต่มีขนาดยาวกว่าปี่ไฉน กล่าวคือปี่ชวาเมื่อสวมท่อนลำโพงและเลापี่เข้าด้วยกันแล้ว ยาวประมาณ 38–39 ซม. ตรงปากลำโพงกว้างขนาดเดียวกับปี่ไฉน ทำด้วยไม้จริงหรืองา ส่วนที่ทำต่างจากปี่ไฉนก็คือตอนบนที่ใส่ลิ้นปี่ ทำให้บานออกเล็กน้อย ลักษณะของลิ้นปี่เหมือนกับลิ้นปี่ไฉน ต่างแต่มีขนาดยาวกว่าเล็กน้อย แม้เราจะไม่รู้ที่มาของปี่ชวาแต่ชื่อของปี่ชนิดนี้บอกตำนานอยู่ในตัว และโดยเหตุที่มีลักษณะรูปร่างเหมือนปี่ไฉนของอินเดีย จึงเข้าใจว่าชวาคงได้แบบอย่างมาจากปี่ไฉนของอินเดีย เป็นแต่ดัดแปลงให้ยาวกว่า เสียงที่เป่าออกมาจึงแตกต่างไปจากปี่ไฉน เรานำปี่ชวามาใช้แต่เมื่อไรไม่อาจทราบได้แต่คงจะนำเข้ามาใช้คราวเดียวกับกลองแขก และเมื่อสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้นนั้น ปรากฏว่าเรามีปี่ชวาใช้ในกระบวนพยุหยาตราเสด็จพระราชดำเนินแล้ว เช่น มีกล่าวถึงใน “ลิลิตยวนพ่าย” ว่า

“สรวยศรัทพทฤโฆษฆ้อง
ทุมพ่างแตรสังข์ ชวา

กลองไชย
ปี่ห่อ”

ซึ่งคงจะหมายถึง ปี่ชวาและปี่ห่อหรือปี่อ้อ ปี่ชวาใช้คู่กับกลองแขก (ชวา) เช่น เป่าประกอบการเล่นกระบี่กระบอง และประกอบการแสดงละครเรื่องอิเหนา ตอนรำกริช และใช้ในวงปี่พาทย์นางหงส์กับใช้ในวงดนตรีที่เรียกว่าวงปี่ชวากลองแขก หรือวงกลองแขกปี่ชวา วงเครื่องสายปี่ชวา และวงบัวลอย ทั้งนี้ไปใช้เป่าในกระบวนแห่ ซึ่ง “จำปี่” เป่านำกลองชนะในกระบวนพยุหยาตราด้วย

Pi Chawa

made of two pieces of wood – 27-centimeter drilled body and 14-centimeter speaker – like a double-reed instrument (Pi Chanai), but the former is longer. The mouth of the speaker of Javanese oboe made of wood or ivory is as wide as Pi Chanai. Apart, the reed of a pipe which is different from Pi Chanai is slightly wider and longer. Although no one knows this instrument’s origin, its name implies its legend. Somebody believes that it might be modeled from Indian Pi Chanai due to its similar figure. Yet, because it is longer than Pi Chanai, its sound is totally different. This Javanese oboe is presumed to start being played at the same time of Klong Khaek. Thai musicians played this instrument in the Royal Barge Procession in the early Ayutthaya period. The selected poetry in “Lilit Yuan Phai” says:

“Suan Sup Paru Khot Khong

Klong Chai

Thum Phang Trae Sung Chawa

Pi Hor”

(...happiness with many instruments including Pi Chawa...) The above-mentioned poetry indicates that Pi Chawa and Pi Hor were played together with Klong Khaek for swordplays and royal plays such as Inao (Dagger Dance Section), as well as being played in various ensembles such as oboe-based Nang Hong Piphat (oboe-based Thai orchestra), Klong Khaek and Pi Chawa ensemble, string ensemble, and Bua Loy ensemble. Moreover, Pi Chawa was played in processions where “Cha Pi” played this instrument before “Klong Chana” in the Royal Barge Procession.

กลองแขก

รูปร่างยาวเป็นกระบอก หน้าหนึ่งใหญ่ เรียกว่า **“หน้ารุ่ม”** กว้างประมาณ 20 ซม. อีกหน้าหนึ่งเล็กเรียกว่า **“หน้าต่าน”** กว้างประมาณ 17 ซม. หุ่นกลองยาวประมาณ 57 ซม. ทำด้วยไม้จริงหรือไม้แก่น เช่น ไม้ชิงชันหรือไม้มะริด ขึ้นหนัง 2 หน้าด้วยหนังลูกวัวหรือหนังแพะ ใช้เส้นหวายผ่าซีกเป็นสายโยงแรงเสียง โยงเส้นต่างๆ แต่ต่อมาในระยะหลังนี้คงจะเนื่องจากหาหวายใช้ไม่สะดวก บางคราวจึงใช้สายหนังโยงก็มี สำหรับหนึ่งมี 2 ลูก ลูกเสียงสูง เรียกว่า **“ตัวผู้”** ลูกเสียงต่ำเรียกว่า **“ตัวเมีย”** ตีด้วยฝ่ามือทั้งสองหน้าให้เสียงสอสลบกันทั้งสองลูก กลองแบบนี้เรียกกันอีกอย่างหนึ่งว่า **“กลองชวา”** เพราะเข้าใจว่าเราได้แบบอย่างมาจากชวา ในวงปี่พาทย์ของชวาก็มีกลอง 2 ชนิดคล้ายกันนี้ แต่รูปกลองตอนกลางป่องโตมากกว่าของไทย เราคงจะนำกลองชนิดนี้มาใช้ในวงดนตรีของไทยมาแต่โบราณ ในกฎหมายศักดินามีกล่าวถึง **“หมื่นราชราชา”** พนักงานกลองแขก นา 200 และมีลูกน้อง เรียกว่า **“ชวากลองเลwana 50”** บางทีแต่เดิมคงจะนำเข้ามาใช้ในขบวนแห่หน้าเสด็จพระราชดำเนิน เช่นกระบวนช้างและกระบวนเรือและใช้บรรเลงร่วมกับปี่ชวาประกอบการเล่นกระบี่กระบอง เป็นต้น ภายหลังจึงนำมาใช้บรรเลงในวงปี่พาทย์ของไทย เมื่อครั้งนำละครอิเหนาของชวามาเล่นเป็นละครไทยในตอนปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา เช่น ใช้ในเมื่อละครรำเพลงกริช เป็นต้น ต่อมานำมาใช้ตีกำกับจังหวะแทนตะโพนในวงปี่พาทย์ และใช้แทนโทนกับรำมะนา ในวงเครื่องสายด้วย

Klong Khaek

Klong Khaek is an almost-cylindrical rhythmic instrument, about 57 centimeters in length, made of hard wood such as Dalbergia Oliveri or Diospyros Philippensis. It has two heads. One is about 20 centimeters called **“Nha Rui,”** the other about 17 centimeters called **“Nha Dan.”** The heads, of calfskin or goatskin, are rolled on a hoop and lashed down. Originally the heads were held in place with cane or rattan split in half and tied widely apart; today, owing to the difficulty in obtaining good cane and rattan, leather thongs are used. The instrument is used in pairs, with the two drums differing in pitch. The higher-pitch drum is referred to as the **“male;”** the lower-pitched one is the **“female.”** A complex line of rhythm is created by the intermingling and alternating of the sounds of the two parts. This drum is sometimes refers to as **“Klong Chawa”** or “Javanese drum,” it being thought that it originally came from Java. There is a similar drum in a Javanese orchestra, but narrower in shape than the Thai drum. Klong Khaek has probably been in use in Thailand for a long time – in the old laws concerning the degree of dignity or rank, the title of the chief Klong Khaek player called **“Muen Rajaraj”** and his subordinates **“Chao Klong Laewna”** were given with the amounts of 200-rai land and 50-rai land, respectively. In those days, the drum was probably used in royal processions when the king was carried on an elephant or on a river in the royal barge. Later it was added to the percussion ensemble that accompanied the theatrical presentations of the Thai version of the Javanese epic, Inao, in the latter part of the Ayutthaya period; for example, the ensemble accompanied the Dagger Dance. Today, Klong Khaek is sometimes substituted for Taphon in the percussion ensemble and for Thon-Rammana combination in a string ensemble.

Ching

Ching is a pair of small cymbals made of thick metal and shaped like teacups or small hollow cones. Each measures about 6 – 6.5 centimeters in diameter across the open side and at the top of the cone has a short cord attached to it. This Ching is used for Piphat orchestra. The one used for a string ensemble has smaller diameter.

“Ching is played by holding one cymbal cupped in one hand and striking it with the other. Its sound is allowed to ring; this melodious, chiming sound is called “Ching.” If a cymbal strikes the other straight downward, and the two cymbals are held together, thus dumping the sound; this stroke is called “Chap.” This instrument is also played for voice-dance performance, dramatic works and Khon plays.

ฉิ่ง

เป็นเครื่องตีทำด้วยโลหะ หล่อหนา เว้ากลางปากผายกลม รูปคล้ายถ้วยชาไม่มีก้น สำหรับหนึ่งมี 2 ฝา แต่ละฝา วัดผ่านศูนย์กลางจากสุดขอบข้างหนึ่งไปสุดขอบอีกข้างหนึ่งประมาณ 6 ซม. ถึง 6.5 ซม. เจาะรูตรงกลางเว้าสำหรับร้อยเชือก เพื่อสะดวกในการถือตีกระทบกันให้เกิดเสียงเป็นจังหวะ ฉิ่งที่กล่าวนี้สำหรับใช้ประกอบวงปี่พาทย์ ส่วนฉิ่งที่ใช้สำหรับวงเครื่องสายและวงมโหรี มีขนาดเล็กกว่านั้นคือ วัดผ่านศูนย์กลางเพียง 5.5 ซม.

ที่เรียกว่า “ฉิ่ง” ก็คงจะเรียกตามเสียงที่เกิดขึ้นจากการเอาขอบของฝาหนึ่งกระทบเข้ากับอีกฝาหนึ่งแล้ว ยกขึ้น จะได้ยินเสียงกังวานยาวคล้าย “ฉิ่ง” แต่ถ้าเอา 2 ฝานั้นกลับกระทบประกบกันไว้ จะได้ยินเสียงสั้นคล้าย “ฉับ” เครื่องตีชนิดนี้ สำหรับใช้ในวงดนตรีประกอบการขับร้องฟ้อนรำ และการแสดงนาฏกรรม โขน ละคร

การแต่งกายมวยไทยในสมัยโบราณ

Ancient Muay Thai Outfit

การแต่งกายมวยไทยในสมัยโบราณ

ในอดีตอาณาจักรไทยต้องทำศึกสงครามเพื่อปกป้องผืนแผ่นดินไทยจากการรุกรานของประเทศเพื่อนบ้านมาโดยตลอด การฝึกฝนการใช้อาวุธและการต่อสู้ด้วยมือเปล่าจึงเป็นสิ่งสำคัญของลูกผู้ชายไทยที่ต้องเตรียมตัวเป็นกำลังพลที่มีความสามารถรอบตัว ทั้งมีร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์ มีความแข็งแกร่ง กล้าหาญ และมีการเตรียมพร้อมอยู่เสมอ หมู่บ้านต่างๆ จึงเป็นแหล่งชุมนุมฝึกฝนการใช้อาวุธนานาชนิด ทั้งดาบ กระบี่กระบอง ทวน เขน คลาว และการต่อสู้ด้วยมือเปล่าแบบมวยไทย ที่มีขึ้นซึ่งการรุกร การรบที่สามารถใช้ควบคู่กันไปกับอาวุธชนิดอื่นได้ มวยไทยจึงมีความสำคัญต่อประเทศชาติอย่างยิ่งโดยเฉพาะในภาวะสงคราม

นอกจากการฝึกฝนการใช้อาวุธชนิดต่างๆ แล้ว การรำเรียนวิชาอาคมเพื่อความอยู่ยงคงกระพันก็เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ที่คนไทยเชื่อว่าจะช่วยให้การต่อสู้ได้รับชัยชนะและปลอดภัยจากคมหอก คมดาบ ทั้งช่วยป้องกันคาถาอาคมของฝ่ายศัตรูด้วยเช่นกัน ดังนั้นการรบไทยในอดีตจึงต้องมีทั้งฝีมือและเสาะแสวงหาเครื่องรางของขลังที่จะช่วยให้ร่างกายสามารถต้านทานคมหอกคมดาบ และอาวุธนานาชนิดได้ “เครื่องรางของขลังเหล่านี้อาจเป็นสิ่งของ เช่น พระเครื่อง ยันต์ ตะกรุด ว่าน ที่เกจิอาจารย์ได้ลงคาถาอาคมไว้หรือเป็นบทสวดที่ใช้ท่องทำพิธีกรรมต่างๆ บางคนก็สักยันต์ลงบนผิวหนังเพื่อให้ติดตัวไปตลอดเวลา”

Ancient Muay Thai Outfit

In the past, Kingdom of Thailand fought to protect and defend their land against an invasion of neighboring countries at all times. Thus, it was necessary that warriors needed to be trained in how to use the weapons and fight with their bare hand for preparing to be the great troops. Their physical and mental not only had to be complete, strong and brave, but also be in the highest state of readiness for battle. Villages were training center for using various kind of weapons such as saber, sword play, lance, round shield, spear, and bare hand fighting in Muay Thai style which had an offensive and defensive tactics using along with others weapon. Therefore, Muay Thai was an extremely important thing for the country, especially during wartime.

In addition, it was significant that warriors had to learn the magic formula for being invulnerable because Thai people believed that it would help fight for victory, secure from sword and spear, and prevent enemy's magic. Therefore, in the ancient, Thai warriors needed fighting skill and talismans to protect them from any harm, for example; “amulet, Pha Yant (Yantra cloth), TaKrut, Herb and etc. that the grand master recited magic formula on them or prayed that used in black magic rite. Some warriors tattooed those magic formulas onto their skin for protection.”

เมื่อยามสงบนักรบเหล่านี้ก็จะฝึกซ้อมศิลปะป้องกันตัว และแข่งขันประลองชั้นเชิงในศิลปะมวยไทยระหว่างสำนัก หรือหมู่บ้านต่างๆ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักมวยซึ่งก็คือนักรบของชาติ สวมเครื่องแต่งกายครบเครื่อง คล้ายออกศึกเข้าแข่งขันชกมวย เพียงแต่ไม่ถืออาวุธและประดับชั้นยศ การแต่งกายของนักมวยกับนักรบ จึงมีความแตกต่างกันเล็กน้อยในรายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้น

การแต่งกายของมวยไทยโบราณจึงประกอบด้วย 2 ส่วนที่สำคัญคือ เสื้อผ้าปกปิดร่างกายและป้องกันอันตรายในส่วนสำคัญ กับเครื่องรางของขลัง ดังต่อไปนี้

In the peacetime, these warriors were practicing martial arts and were competing Muay Thai between the boxing camp and the villages. These warriors wore full dress uniform without badge to compete boxing.

Ancient Muay Thai outfit consisted of two important parts which were clothes and talismans.

เครื่องรางของขลัง Talismans

มงค

มงคทำด้วยสายสิญจน์ หรือผ้าดิบที่เกจิอาจารย์เป็นผู้เขียนอักขระหัวใจมนต์ คาถาและเลขยันต์ แล้วถักหรือม้วนพันด้วยด้าย หรือด้ายสายสิญจน์ ห่อหุ้มด้วยผ้าซึ่งผ่านพิธีกรรมจากครูบาอาจารย์ผู้ทรงวิทยาคมทำเป็นวงสำหรับสวมศีรษะ โดยรวบเป็นหางยาวไว้ข้างหลัง ในอดีตมีการกล่าวถึงการใช้ไสยศาสตร์ในพิธีทำมงค ดังนี้

การสร้างมงคแบบที่ยาก และมีอำนาจแบบไสยศาสตร์เร้นลับที่สุด มีตำนานเล่าว่าเป็นห่วงวงกลมทำมาจาก “งูกินหาง” อาจจะเป็นงูหนึ่งตัวกินหางของมันเองหรืองูสองตัวกินหางซึ่งกันและกันก็ได้ การกินหางของงูเกิดจากอำนาจสะกดจิตหรือพลังจิตเคลื่อนย้ายสิ่งของ แล้วนำห่วงกลมที่เกิดจากงูกินหางนั้นไปวางไฟจนแห้งสนิท จากนั้นนำไปแช่น้ำมันตรี ซึ่งหุงมาจากน้ำมันมะพร้าวผสมด้วยว่านยาสมุนไพรบางอย่าง แล้วจึงพันไว้ด้วยด้ายยันต์หรือด้ายสายสิญจน์ห่มไว้อีกชั้นหนึ่ง เล่ากันว่าพิธีกรรมเร้นลับสำหรับการสร้างมงคเครื่องผูกศีรษะเหล่านี้ ใช้อำนาจไสยศาสตร์ให้เคลื่อนไหวสำเร็จขึ้นมาทั้งสิ้น ปัจจุบันสูญหายการถ่ายทอดไปหมดแล้ว

“มงคถือเป็นเครื่องรางให้สิริมงคลและคุ้มกันอันตราย ในอดีตใช้สวมศีรษะในขณะชก บางคนสวมสองอันก็มี เวลาชกมวยหากมงคหลุดจากศีรษะ ฝ่ายตรงข้ามก็จะหยุดชกเพื่อให้เก็บมงคมาสวมใหม่ แล้วจึงชกต่อเป็นธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกันมาจะไม่มีการซ้ำเติมกันในช่วงก้มลงเก็บมงคเป็นอันขาด” ส่วนนักรบในอดีตก็จะสวมมงคออกรบโดยสวมไว้ที่ศีรษะหรือคล้องคอ เวลาไม่ได้ใช้ก็จะเก็บรักษาไว้ในที่สูง เช่น บนหิ้ง บนตู้ หรือใส่ตะกร้าแขวนไว้สูงๆ ในบริเวณที่เป็นห้องพระ หรือห้วนอน เพื่อบูชาและป้องกันการสูญหาย หรือป้องกันใครเดินข้ามเพราะจะทำให้คาถาอาคมเสื่อมได้

Mongkhon

Mongkhon is made of holy thread or unbleached cloth that the grand master draws Thai magic script, magic spell and occult number before braided or rolled by string or holy thread. After that, it will be wrapped by clothe that has been put spells by the grand master and make it as a headband with a long-tailed at the back. There are stories about black magic in sacred ceremony.

The legend of the creation of the hardest and the most mystery powerful black magic Mongkhon tells that the circular loop comes from “Ngu Gin Hang” or a snake swallowing its own tail. The snake is under hypnosis or mental power and is roasted with fire until drying. Then, it is soaked in holy water that made from coconut oil mixed with herbs and wraps it with Pha Yant (Yantra cloth) or holy thread. Nowadays, this kind of Mongkhon has been vanished.

“Mongkhon is an amulet for prosperity and protection against any harm. In the previous time, Muay Thai fighter wore Mongkhon on their head during competition. If Mongkhon fell from their head, the competition would be paused while the fighters picked their Mongkhon up.” Same as warriors, they would wear it on their head or around their neck while going to war. Mongkhon must be kept as high as possible such as on the shelf, on the cabinet or putting in the basket and hang it high above your head in praying room or bedroom to worship, prevent losing, and negate the activation of spell.

ประเจียด

ใช้ผ้าสาหลู (ผ้าขาวบางเนื้อดี) หรือผ้าดิบ สีขาวหรือสีแดงตัดเป็นสามเหลี่ยมลงเลขยันต์มหาอำนาจ ส่วนใหญ่จัดอยู่ในชุดวิชาคงกระพันชาตรี แคล้วคลาด คุ่มกำลัง ภาษาที่ใช้เขียนมักเป็นอักษรโบราณ เช่นอักษรขอม อักษรเทวนาครี ซึ่งพระครูหรือเกจิอาจารย์จะเป็นผู้เขียนและทำพิธีพุทธาภิเษกเช่นเดียวกับพระเครื่องหรือพระบูชา ม้วนหรือถักพันด้วยด้าย อาจใส่ว่าน ตะกรุด หรือเครื่องรางของขลังชนิดอื่นไว้ข้างในผ้าประเจียดก็ได้ **“เป็นเครื่องรางคุ้มกันตัว ใช้ผูกติดกับต้นแขนตลอดเวลาการแข่งขันมวย”**

Pra Jiad

Pra Jiad is made of Salu cloth (fine thin white cloth) or unbleached cloth. It can be white or red color in triangle shape with a great powerful occult number of being invulnerable, missing any danger, and protecting strength. Usually, provost or grand master will draw ancient alphabet; Khmer alphabet and Devanagari, on the cloth or recite incantations ceremony over it. Then, the cloth will be rolled or braided with thread. Sometimes, herb, Trakut, or others talismans are added inside Pra Jiad. **“Muay Thai fighter wears it around the upper arm during the fight as their protective amulet.”**

ผ้ายันต์

คือผ้าดิบหรือผ้าเนื้อบางสีขาวหรือสีแดง เขียนอักขระเลขยันต์และรูปภาพต่างๆ โดยเกจิอาจารย์ที่ชาวบ้านเชื่อถือว่ามีคาถาอาคมแก่กล้า วิธีทำคล้ายผ้าประเจียดแต่ผ้ายันต์มักเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า **“ใช้พกติดตัว หรือพันเป็นผ้าประเจียดก็ได้”**

Pha Yant

Pha Yant (Yantra Cloth) is a square shape unbleached cloth or thin white/red cloth that is drawn occult number or pictures upon it by the highest magic grand master. Pha Yant is similar to Pra Jiad cloth. **“It can be braided with thread or unfold.”**

พระเครื่อง

ทำด้วยโลหะ ผงปูน ดิน หรืออาจใช้วัตถุหลายชนิดจากแหล่งต่างๆ ที่เป็นที่เคารพเชื่อถือของประชาชน นำมารวมกัน บางครั้งอาจใช้เส้นผม เขียนหมาก เศษจิ๋วของเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียงผสมลงไปด้วยเพื่อเพิ่มความขลัง แล้วจึงทำพิธีพุทธาภิเษกเลขยันต์ คือมีพิธีกรรมที่รวมการบวงสรวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย การบริการรมคาถาอาคมต่างๆ ในขณะที่ทำพระเครื่องเวลาขึ้นชกมวยมักจะพกติดตัว โดยใช้พันไว้ในมวงคล หรือผ้าประเจียด **“นักมวยบางคนใช้อมไว้ในปากเวลาขึ้นชก วิธีนี้ไม่ค่อยนิยมเพราะจะเป็นอันตรายแก่ตัวเองได้”**

Small Buddha Image

Small Buddha Image is made from metal, lime powder, soil, and others material from many sources mixing together. Hair, receptacle for betel or a piece of robe from famous grand master, sometimes, will be added to strengthen its magical. After that, occult number incantations ceremony will take place to worship holy spirits. Muay Thai fighter will bind small Buddha Image with Mongkhon or Pha Pra Jiad. **“Some fighters keep it in their month which is too dangerous and not recommended to do.”**

ตะกรุด

ใช้แผ่นโลหะบางรูปสี่เหลี่ยม เช่น ทอง เงิน นาก ทองแดง หรือใบลานและกระดาษสาเลขยันต์ คาถาอาคม เช่นเดียวกับปลงผืนผ้าเพื่อทำประเจียด แล้วม้วนให้กลมตรงกลางเว้นช่องว่างสำหรับใช้สายเชือกร้อย **“ใช้สำหรับคาดบั้นเอว คล้องคอ หรือคาดไว้ที่ต้นแขน”** หากใส่ในมวงคลหรือประเจียดมักจะใช้ตะกรุดขนาดเล็ก

Ta Krut

Ta Krut uses a thin square metal sheet i.e. gold, silver, copper alloy, copper or palm leave and Sa paper with occult number and incantation like Pra Jiad cloth. Then, the metal sheet will be **“worn on a cord around the waist, on the neck, or around the upper arm.”** If Muay Thai fighters wear Mongkhon or Pra Jiad, they will wear small Ta Krut as well.

พิสมร

ทำด้วยแผ่นโลหะหรือใบลานรูปสี่เหลี่ยม ลงเลขยันต์มีที่ร้อยสาย แต่โดยมากไม่ม้วนให้กลมอย่างตะกรุด ซึ่งต้องผ่านพิธีกรรมเช่นเดียวกับตะกรุด

Pitsamorn

Pitsamorn is made from a square shape of metal sheet or palm leaf that is drawn occult number on it. Mostly, there is a string like Ta Krut but not in a roll shape. Moreover, Pitsamorn need to have the same ceremony as Ta Krut.

พิรอด

ทำด้วยกระดาษสา หรือถักด้วยหวายผ่านพิธีกรรมแล้วลงรักปิดทองเรียกว่า **“กำไลพิรอด”** ใช้สวมต้นแขน หรือแหวนพิรอดใช้สวมนิ้ว หากเป็นกำไลพิรอดชนิดงู 2 ตัว กลืนหางซึ่งกันและกันจนตายทั้งคู่เช่นเดียวกับการทำมงคล **“นับว่าเป็นของวิเศษเพราะหายาก และเชื่อว่ามีอำนาจมาก”**

Pirot

Pirot is made from Sa paper or woven rattan which has been put through the rite of gild called **“Pirot bracelet”** to wear around the upper arm or Pirot ring to wear on the finger. If Pirot bracelet is made of two snakes swallowing another' tail, **“that bracelet will be the best magical and the most powerful.”**

ว่าน

คือพืชที่มีสรรพคุณหลายอย่าง บางชนิดใช้ในการรักษาพยาบาล ใช้รับประทานรักษาโรคบางชนิด ใช้ทารักษาแผล รักษาผิวหนัง บางชนิดห้ามรับประทานเพราะเป็นพิษ **“บางชนิดเชื่อว่าทำให้ผิวหนังทนความร้อน หรือหนังเหนียว จึงนิยมนำมาทำเป็นเครื่องรางของขลังโดยการปลุกเสกคาถาอาคมเช่นเดียวกับเครื่องรางของขลังชนิดอื่น”** ใช้พกติดตัวใส่ในมงคลประเจียด หรือใช้เป็นส่วนผสมในการทำพระเครื่อง บางคนใช้แช่น้ำดื่มก็มี

Herb

Herb is a plant that has a variety of uses including medicinal. Some herb has been used to remedy, apply on wound, and treat skin. Some herbs are toxic. **“Some enhance heat resistant or toughen to skin. Therefore, herb is one of the most popular talismans which are as powerful as the others.”** Normally, Muay Thai fighters will put it inside Mongkhon, Pra Jiad, or the component of small Buddha image, but some fighter soaks it into drinking water.

“เครื่องรางของขลังทั้งหมดนี้ รวมเรียกว่า เครื่องคาต คือใช้ผูกหรือคาตที่ศีรษะ แขน เอว เป็นต้น” บางแห่งเคี้ยวหมาก ซึ่งถือเป็นเครื่องรางของขลังชนิดหนึ่งเช่นกัน โดยเกจิอาจารย์จะเป็นผู้จัดทำ และลงคาถาอาคมให้นักมวยเคี้ยวเพื่อต่อสู้ศัตรู

คนไทยสมัยก่อนมีความเชื่อถือในเรื่องของไสยศาสตร์ เช่น คาถาอาคม ความอยู่ยงคงกระพัน และเรื่องของจิตวิญญาณกันมาก นอกจากเครื่องรางของขลังดังกล่าวแล้ว ถ้าหากต้องการให้คาถาอาคมติดกาย หนึ่งเหนียว มีความอดทนไม่เจ็บปวดก็จะให้เกจิอาจารย์สักอักขระแห่งเครื่องหมายไสยเวทบนผิวหนังตามส่วนต่างๆ ของร่างกายเพื่อความอยู่ยงคงกระพันเพราะเชื่อว่าศาสตราวุธทั้งหลายไม่สามารถทำอันตรายได้ และเมื่อถึงเวลาที่ต้องต่อสู้กับศัตรู ก็จะใช้ท่องภาวนาคาถากำกับอีกครั้งตามที่เกจิอาจารย์ได้สั่งสอนไว้ เพื่อเป็นศูนย์รวมแห่งจิตใจ สร้างสมาธิให้จิตแน่วแน่มั่นคง เวทมนตร์คาถาที่ใช้จึงเป็นในทางคุ้มภัย เมตตามหานิยม อยู่ยงคงกระพัน เชื่อว่าสามารถสร้างปาฏิหาริย์ให้เกิดขึ้นได้ ทั้งเป็นการป้องกันหากคู่ต่อสู้ใช้อาถรรพเวทก็จำเป็นต้องใช้เวทมนตร์คาถาถอนแก้การกระทำร้าย บำบัดโรคร้ายไข้เจ็บต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นให้เสื่อมสลายไปในทันทีทันใด

“ เครื่องรางของขลังทั้งหมดนี้ รวมเรียกว่า เครื่องคาถ คือใช้ผูกหรือคาถที่ศีรษะ แขน เอว เป็นต้น ”

All of these talismans are called band because they are used for binding or wearing around head, arm, waist, and etc.

“All of these talismans are called band because they are used for binding or wearing around head, arm, waist, and etc.” Sometimes, grand master makes betel for the fighter to chew before attacking opponent.

In the old days, Thai people strongly believed in black magic, for example; incantations, being invulnerable, and Holy Spirit. Besides, if the grand master tattooed those magic geometric designs mixed with ancient alphabet onto the skin covering any parts of the body, it would make the wearer be invulnerable because they believe that it toughen skin and no weapon can make any harm to the wearer. When the wearer pray mantra given by the grand master while confront with the danger, it will insure the wearer against any harm. Furthermore, incantations can help the wearer to be free from any black magic of the attacker, also heal the sickness.

เครื่องแต่งกาย Outfit

กางเกง

เครื่องแต่งกายที่เป็นส่วนปกปิดร่างกาย ได้แก่ กางเกง ในสมัยก่อนจะไม่มีกางเกงที่ใช้สวมใส่เฉพาะเวลาขึ้นชกมวยเท่านั้น ส่วนมากนักมวยจะสวมกางเกงขาสั้นยาวประมาณแค่เข่า ซึ่งเป็นกางเกงที่ใช้กันโดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน ตัวกางเกงจะใหญ่ไม่มีขอบกางเกง ใช้ผ้าขาวม้าผูกคาดเอวไว้กันหลุด

Shorts

have been developed to use the same practice of western boxing. In the past, there was no strictly outfit for boxer so that they could wear any kind of shorts and wrapped Pha Kao Ma (Thai loincloth) around their waist.

ผ้าขาวม้า

เป็นผ้าที่ทอด้วยด้ายฝ้าย หรือผ้าไหม รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดกว้างประมาณ 1 เมตร ยาวประมาณ 1 เมตรครึ่ง ทอเป็นตาหมากรุกบ้าง เป็นลายอื่นบ้าง ผู้ชายไทยส่วนมากจะมีผ้าขาวม้าใช้ทุกคน ซึ่งเป็นของใช้ที่สร้างขึ้นเองในครอบครัว ใช้สำหรับนั่ง คาดเอว เช็ดหน้า เช็ดตัวในการแข่งขันชกมวยไทย นักมวยจะใช้ผ้าขาวม้าพันให้หนาคาดทับระหว่างขา ใช้แทนกระชับ และคาดเอวเพื่อให้กางเกงไม่หลุดลุดเวลาขึ้นชกมวย

Pha Khao Ma

(Thai Loincloth) is woven cotton or silk in rectangular-shaped and measuring around 1 meter wide and 1.5 meters long. Its patterns mostly are checkered. Every Thai male uses Pha Khao Ma to wear, wrap around the waist, and clean their face and body. During competition, Muay Thai fighter use Pha Khao Ma as a groin protection and wrap around their waist as a belt.

ผ้าพันมือ

เอกลักษณ์ที่โดดเด่นของมวยไทยอีกประการหนึ่งคือการคาดเชือกที่มือโดยใช้ด้ายดิบที่จับเป็นใจ (รวมเส้นด้าย) ขนาดโตเท่าดินสอด่า ต่อกันเป็นเชือกยาวประมาณ 20–25 เมตร ม้วนแยกไว้ 2 กลุ่ม ใช้พันสันหมัดและข้อมือ ความยาวต่างกันตามความต้องการของประเภทนักมวย บางท้องถิ่นพันรอบแขนจุดข้อศอก สอดด้ายดิบขดเป็นปม เรียกว่ากันหอย เรียงบนสันหมัด คล้ายหนามทุเรียน เมื่อพ่นน้ำลงบนหลังหมัด ด้ายที่พันเป็นกันหอยก็จะพองแข็งสร้างความเจ็บปวดให้คู่ต่อสู้ได้ การคาดเชือกจะช่วยให้กระดูกนิ้วมือไม่เคล็ดง่าย และทำให้หมัดแข็ง น้ำหนักหมัดมีความหนักแน่นกว่าหมัดธรรมดา แต่ถ้าพันหนามากจะทำให้ชกอึดอาด บางสำนักครูอาจารย์จะเป็นผู้พันด้ายดิบให้นักมวย พร้อมกับบพิกรรมการคาถาร่วมกันไป “บางแห่งก็จะทำพิธีปลุกเสกกลางคาถาอาคมในด้ายดิบ บางอาจารย์ก็ใช้ด้ายตราสังคพมาใช้พันมือของนักมวย ด้ายดิบที่ใช้คาดหมัดมักจะเก็บไว้ใช้นานปี จึงมีเลือด เศษเนื้อของคู่ต่อสู้ติดเกราะกรังที่ด้าย ทำให้ด้ายแข็งคมเหมือนกระดาศพทราย”

Hand Wraps

Hand wraps use two strips of twisted hemp which are 20-25 meters long for wrapping hand to wrist. Hand wraps can protect the hand and wrist against injuries induced by punching. It also allows boxer to hit with greater force than not using hand wraps. Some master wraps hands for the boxer and pray incantation at the same time. Some pray incantation over hand wraps. Some use “**hemp funeral shroud to wrap boxer’s hand.**”

“คุณลักษณะพิเศษอีกอย่างหนึ่งของการคาดเชือกคือ วิธีการคาดเชือกสามารถบอกภูมิลำเนาของสำนักมวยได้ว่าเป็นนักมวยมาจากถิ่นใดและบอกถึงลักษณะการใช้หมัดและการใช้ศอกว่าเป็นอย่างไร” เช่น มวยโคราช เป็นมวยเตะและต่อยวงกว้างจะคาดหมัดถึงข้อศอกเพื่อป้องกันการเตะ ส่วนมวยลพบุรีเป็นที่เลื่องชื่อกว่ามวย “หมัดตรง” ไม่กลัวเตะเพราะรู้เชิงป้องกัน การคาดเชือกจึงเพียงครึ่งแขน ส่วนมวยภาคใต้มวยไชยาถนัดใช้ศอกและแขน การคาดเชือกจึงเลยข้อมือไม่มากนักเพื่อกันชั้นหรือเคล็ดเท่านั้นเพราะจะใช้ศอกรับและใช้ศอกในการกระแทกลำตัว หากบางคนต้องการพันด้วยขนาดยาวเพราะต้องการใช้หมัดบังหน้าด้วย

เมื่อนักมวยแต่งตัวด้วยเครื่องรางของขลัง ผ่านพิธีกรรมด้วยเวทมนตร์คาถาแล้ว จะต้องระมัดระวังตัว ไม่เดินลอดของต่ำหรือแตะต้องของที่เชื่อว่าจะทำให้เวทมนตร์คาถาเสื่อมคลายลง เวลาขึ้นเวทีมวยจะกระโดดข้ามเชือกสังเวียนทุกคนเพราะเชื่อว่าการลอดเชือกที่มีคนอื่นเคยข้ามแล้วหรือมีการนำของต่ำข้ามผ่านแล้ว เช่นรองเท้า กางเกง ของใช้บางอย่างอาจจะทำให้ของขลังและเวทมนตร์คาถาเสื่อมลง ดังนั้นเรามักจะเห็นนักมวยไทยโดยเฉพาะนักมวยไทยอาชีพระมัดระวังเรื่องนี้กันมาก

“The uniquely different ways of hand wraps and stance and striking techniques clearly represent their own unique regional style.” For example, Muay Korat originally used straighten legs stance and wrap their hand to elbow, due to their different ways to delivered and blocked strikes, whereas Muay Lopburi was well-known in using straight in form of uppercut punch and wrap their hand to half arm. Muay Chaiya, the south, had low stances which always bend their knees and wrap their hands to their wrist.

When the fighter wears fully talismans and has already been through magic rite, they must be careful not to cross under and touch anything specified as an extremely forbidden thing. They must not pass under the rope to enter the ring but always enter over the top rope because it can decrease power of magic.

การแต่งกายมวยไทยในสมัยปัจจุบัน Modern Muay Thai Outfits

การแต่งกายมวยไทยในสมัยปัจจุบัน

การแต่งกายมวยไทยในสมัยปัจจุบันจะมีองค์ประกอบคล้ายกับมวยไทยสมัยโบราณ คือ มีส่วนที่เป็นเสื้อผ้าและอุปกรณ์การป้องกันร่างกาย กับส่วนที่เป็นเครื่องรางของขลัง แต่ละแตกต่างกันตรงรูปแบบและวัสดุที่ใช้ในการผลิตและอุปกรณ์ที่กำหนดขึ้นใหม่เพื่อป้องกันอันตรายต่างๆ ดังนี้

เครื่องรางของขลัง

เครื่องรางของขลังที่นักมวยไทยในสมัยปัจจุบันยังคงใช้เป็นเครื่องแต่งกายได้แก่ มงคลและประเจียด ซึ่งมงคลนั้นนักมวยจะสวมไว้บนศีรษะตั้งแต่แต่งตัวเสร็จจนถึงขึ้นเวที และจะถอดออกเมื่อทำพิธีไหว้ครูและรำมวยไทยเรียบร้อยแล้ว ส่วนประเจียดนักมวยสามารถคาดไว้ที่ต้นแขนตลอดเวลาการชกแข่งขันได้ หากมีเครื่องรางของขลังอื่นอีกก็ต้องเก็บไว้ให้มีมิติไม่ให้มีอันตรายกับคู่แข่งได้ วัสดุที่นำมาใช้ในการทำมงคลหรือประเจียดบางแห่งไม่พิถีพิถันเหมือนแต่เดิม อาจใช้เชือกหรือสายสิญจน์ถักขึ้นใช้เอง บางแห่งก็ซื้อหามาใช้เพราะมีการทำขาย แต่บางค่ายมวยครูอาจารย์ยังคงเคร่งครัดในเรื่องของเครื่องรางของขลัง จึงอาจใช้ของเก่าที่เป็นมรดกตกทอดหรือให้เกจิอาจารย์จัดทำขึ้นใหม่

Modern Muay Thai Outfits

The components of modern Muay Thai outfits that are similar to the ancient one; those are cloth and protective equipment and talismans as the following;

Talismans

Talismans that boxer has used until now are Mongkhon and Pra Jiad. Mongkhon is worn from dressing room until enter the ring. Then, it will be removed after finishing performs the “Wai Khru Ram Muay”, a ritualistic dance used to show respect for the fighter’s instructor. Pra Jiad is worn around the upper arm all the times. As for others amulet, they will be kept closely to prevent danger to the opponent. Moreover, Mongkhon and Pra Jiad’s materials are not punctilious as before. Some are made from braided string or holy thread. Some are bought from the market. However, some Muay Thai camp still adheres to the old traditional.

“ การแต่งกายมวยไทยในสมัยปัจจุบันจะมีองค์ประกอบคล้ายกับมวยไทยสมัยโบราณคือ มีส่วนที่เป็นเสื้อผ้าและอุปกรณ์การป้องกันร่างกาย กับส่วนที่เป็นเครื่องรางของขลัง แต่จะแตกต่างกันตรงรูปแบบและวัสดุที่ใช้ในการผลิตและอุปกรณ์ที่กำหนดขึ้นใหม่เพื่อป้องกันอันตรายต่างๆ ดังนี้ ”

The components of modern Muay Thai outfits that are similar to the ancient one; those are cloth and protective equipment and talismans as the following;

เครื่องแต่งกาย

เครื่องแต่งกายนักมวยไทยสมัยปัจจุบัน ประกอบด้วย ผ้าพันมือ สนับศอก ปลอกรัดข้อเท้า กระจับ กางเกง นวม ฟันยาง เกราะอ่อนป้องกันลำตัว ศีรษะ และหน้าแข้ง

เครื่องแต่งกายมวยไทยอาชีพจะแตกต่างจากมวยไทยสมัครเล่นคือ นักมวยที่ขึ้นชกมวยไทยสมัครเล่นจะต้องมีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายเพิ่มเติม คือเกราะอ่อนป้องกันศีรษะ ป้องกันลำตัว สนับศอก และสนับหน้าแข้ง ซึ่งกฎกติกาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันร่างกายดังกล่าวเป็นผลมาจากการประชุมปรับปรุงกฎกติกาการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นร่วมกันของประเทศสมาชิกสหพันธ์สมาคมมวยไทยสมัครเล่นนานาชาติ ที่ต้องการจะหามาตรการป้องกันอันตรายและให้เกิดความปลอดภัยสูงสุดแก่นักมวยชาติต่างๆ ที่เข้าแข่งขันทุกคน

“ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้ความเชื่อในเรื่องของไสยศาสตร์ลดลง พิธีกรรมต่างๆ จึงได้ลดความซับซ้อนลงไป คงเหลือแต่ในส่วนที่จำเป็นเพื่อเป็นพลังใจให้แก่ นักมวยที่จะสร้างความเชื่อมั่นและสมาธิในการแข่งขัน” และเมื่อมวยไทยได้รับความนิยมแพร่หลายจากนานาประเทศมากขึ้น มวยไทยจึงต้องปรับปรุงกฎกติกาในหลายๆ ด้านรวมทั้งการแต่งกายเพื่อให้เป็นสากล เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ และเพื่อความก้าวหน้าของกีฬามวยไทยเอง แต่ถึงกระนั้นศิลปะมวยไทยก็ยังคงรักษาประเพณี และวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมให้คงอยู่เป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นได้จนถึงปัจจุบัน

Outfits

The outfits of modern Muay Thai consists of hand wraps, elbow guard, ankle guard, groin protection, shorts, boxing gloves, teeth guard, body protection, head guard, and shin protection.

Professional Muay Thai outfit is different from amateur Muay Thai outfit. The amateur has more protective equipment such as head guard, body protection, elbow guard, and shin guard. Such equipment is the result of the revised rules of amateur boxing conducted by all members of International Federation of Muay Thai Amateur that requires the measures of protection and highly safety to boxer from all nations.

“Nowadays, technological advancement has made large decline in superstitious belief but still remained the part of building confidence and concentration to boxers.” Besides, Muay Thai has become more popular around the world so that the rules must be improved in many ways including the outfits to be more international and advance. However, it can be said that Muay Thai has preserved the uniquely outstanding of Thai tradition and culture until now.

“ เป็นที่น่าสังเกตว่า กองทัพภูษาคีของพระเจ้าตาก ล้วนประกอบด้วยนักมวยและครูมวยที่มีชื่อเสียงในยุคนั้นจำนวนมาก ถึงกับได้มีการจัดตั้งเป็นหน่วยรบพิเศษ 3 กองคือ กองทนายเลือก กองพระอาจารย์ และกองแก้วจินดา ซึ่งได้ปฏิบัติภารกิจที่สำคัญที่ทำให้คนไทยสิ้นความหวาดกลัวต่อทัพพม่า ในการรบที่บ้านนางแก้ว ราชบุรี จนอาจเรียกได้ว่า มวยไทยภูษาคี ”

Furthermore, King Taksin's army was full of instructors and boxers, categorized into three Special Forces Department; Tanai Luek department, master department, and Kaew Jinda department. Their mission was able to guard Thai people from the invasion of Burma. They were admired to be “Muay Thai save the country.

บทสรุป Conclusion

บทสรุป

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มวยไทยได้มีบทบาทในการช่วยเหลือชาติบ้านเมือง มามากมาย ทั้งยังปรากฏอีกว่า พระมหากษัตริย์หรือขุนนางที่เชี่ยวชาญการต่อสู้ ปลอมตนเข้าร่วมแข่งขันเพื่อทดสอบฝีมือที่เป็นที่ปรากฏได้แก่ พระเจ้าเสือ (ขุนหลวงสรศักดิ์) พระเจ้าตากสินมหาราช พระยาพิชัยดาบหัก ครูดอก แขวงเมือง วิเศษไชยชาญ จนเมื่อไทยเสียกรุงแก่พม่า ปรากฏชื่อนายขนมต้ม ครูมวยชาวอยุธยา ซึ่งถูกกวาดต้อนเป็นเชลยศึกได้ชกมวยกับชาวพม่า ชนะหลายครั้งเป็นที่ปรากฏถึงความเก่งกาจเหี้ยมโหดของวิชามวยไทย ในสมัยอยุธยาตอนปลายได้มีการจัดตั้งกรมทนายเลือกและกรมตำรวจหลวงขึ้น มีหน้าที่ในการให้การคุ้มครองกษัตริย์และราชวงศ์ ได้มีการฝึกหัดวิชาการต่อสู้ทั้งมวยไทยและมวยปล้ำตามแบบอย่างแขกเปอร์เซีย (อิหร่าน) จึงมีครูมวยไทยและนักมวยที่มีฝีมือเข้ารับราชการจำนวนมากและได้แสดง

Conclusion

From the past until now, Muay Thai has played an important role in defending country. Moreover, former Kings and noblemen who had highly skillful in Muay Thai secretly attend fighting competition many times, for example; Phra Chao Suea (King Tiger), King Taksin (King of Thonburi), Phraya Phichai Dap Hak, Khru Dok, and Wiset Chai Chan. When Thailand was colonized by Burmese, there was a great Muay Thai instructor named Nai Khanomtom who was took to Burma as a prisoner. He was selected to fight against the Burmese champion. His victories presented potentiality of Muay Thai to Burmese people. During Ayutthaya period, Tanai Luek department and royal police department were established to present protection to the king and royal family. There are plenty of skilled instructors and boxers applied to enter government service. So, Muay Thai performance

ฝีมือในการต่อสู้ในราชสำนักและหน้าพระที่นั่งในงานเทศกาลต่างๆ สืบต่อกันมาเป็นประจำ และ “เป็นที่น่าสังเกตว่า กองทัพภูษาดิของพระเจ้าตาก ล้วนประกอบด้วยนักมวยและครูมวยที่มีชื่อเสียงในยุคนั้นจำนวนมาก ถึงกับได้มีการจัดตั้งเป็นหน่วยรบพิเศษ 3 กองคือ กองนายเล็ก กองพระอาจารย์ และกองแก้วจินดา ซึ่งได้ปฏิบัติการกิจที่สำคัญที่ทำให้คนไทยสิ้นความหวาดกลัวต่อทัพพม่า ในการรบที่บ้านนางแก้ว ราชบุรี จนอาจเรียกได้ว่า มวยไทยกู้ชาติ”

มวยไทยได้รับความนิยมมากในสมัยต้นรัตนโกสินทร์ ยุคที่นับว่าเฟื่องฟูที่สุดคือรัชกาลที่ 5 พระองค์ได้ศึกษาฝึกฝนการชกมวยไทยและโปรดให้จัดการแข่งขันชกมวยหน้าพระที่นั่งโดยคัดเลือกนักมวยฝีมือดีจากภาคต่างๆ มาประลองแข่งขัน และพระราชทานแต่งตั้งให้มีบรรดาศักดิ์ ทั้งยังโปรดให้กรมศึกษาธิการบรรจุการสอนมวยไทยเป็นวิชาบังคับในโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา มีการชกมวยถวายหน้าพระที่นั่งเป็นประจำจนถึงสมัยรัชกาลที่ 6 ที่วังสวนกุหลาบ ทั้งการต่อสู้ประลองระหว่างนักมวยกับครูมวยชาวไทยด้วยกัน และการต่อสู้ระหว่างนักมวยกับครูมวยต่างชาติ ในการแข่งขันชกมวยในสมัยรัชกาลที่ 6

was shown in front of the throne hall since then. “Furthermore, King Taksin’s army was full of instructors and boxers, categorized into three Special Forces Department; Tanai Luek department, master department, and Kaew Jinda department. Their mission was able to guard Thai people from the invasion of Burma. They were admired to be “Muay Thai save the country.”

In the early Rattanakosin period, Muay Thai was growing popularity and became the most flourishing during the period of King Rama V. He had studied and practiced boxing and pleased to have boxing competition in front of his throne hall. All talented boxers were from different parts of the country and were appointed the title. Nevertheless, King Rama V assigned Muay Thai to be one of the required subjects in the school of physical education teacher training. In the period of King Rama VI, boxing competitions were between Thai boxers and Thai instructors and between foreign boxers and foreign instructors such as the competition between Kang Fu from China, Mr. Xie Chang, and Yang Harntalea,

ระหว่างมวยเถื่อน (กังฟู) ชาวจีนโพ้นทะเล ชื่อ นายจี้ฉ่าง กับ นายยัง หาญทะเล ศิษย์เอกของกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ มีท่าจรดมวยแบบมวยโคราช ซึ่งเน้นการยึดตัวตั้งตระหง่านพร้อมที่จะรุกและรับโดยเน้นการใช้เท้าและหมัดเหวี่ยง และต่อมาได้เป็นแบบอย่างในการฝึกหัดมวยไทยในสถาบันพลศึกษาส่วนใหญ่ สมัยรัชกาลที่ 7 ในยุคแรกการแข่งขันมวยไทยใช้การพันมือด้วยเชือก จนกระทั่งนายแพ เลี้ยงประเสริฐ นักมวยจากท่าเสา จังหวัดอุตรดิตถ์ ต่อยนายเจียร์ นักมวยเขมร ด้วยหมัดเหวี่ยงควายถึงแก่ความตาย จึงเปลี่ยนมาสวมนวมแทน **“ต่อมาเริ่มมีการกำหนดกติกาในการชก และมีเวทีมาตรฐานขึ้นแห่งแรกคือเวทีมวยลุมพินีและเวทีมวยราชดำเนินจัดแข่งขันมวยไทยมาจนปัจจุบัน”**

แต่คำว่ามวยไทย มีมาใช้ในยุคหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายชาตินิยม ในยุคที่มี น.ต.หลวงศุภชลาศัย ร.น. เป็นอธิบดีกรมพลศึกษา มีการออกพระราชบัญญัติมวยไทย ซึ่งแต่เดิมมวยไทยจะมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปตามท้องถิ่น เช่น มวยโคราช, มวยไชยา และรวมถึงการก่อสร้างเวทีมวยมาตรฐานจวบจนปัจจุบันคือ เวทีมวยลุมพินี และเวทีมวยราชดำเนิน

the best boxing student of Krom Luang Chumphon Khet Udomsak who taught Muay Thai Korat style; the body was straight, tensed and ready to kick and punch upwards. Later, Muay Thai Korat became the main pattern of teaching in physical education institution. In the era of King Rama VII, at first, Muay Thai competition was Muay Kad Chuek (wrapped in twine boxing) but since Cambodian boxer, Mr. Jia, was punched to death by Thai boxer, Mr. Pae Leangprasert, the boxers needed to wear gloves for safety. **“After that, the rules were set up and the first two boxing stadiums were established, Lumpini Boxing Stadium and Ratchadamnoen Boxing Stadium, which have held boxing competition until today.”**

The word “Muay Thai” has been used after the change of government in B.E. 2475 in order to comply with the policy of nationalism. In the period of Naval Commander Luang Supachalasai being general director of Physical Education Department, He enacted Muay Thai Act including constructed the standard boxing rings which are Lumpini Boxing Stadium and Ratchadamnoen Boxing Stadium.

“ต่อมา พ.ศ. 2554 กระทรวงวัฒนธรรม ได้มีมติให้กำหนดเอาวันที่ 6 กุมภาพันธ์ ของทุกปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2555 เป็น “วันมวยไทย” โดยถือเอาวันขึ้นครองราชย์ของ **พระเจ้าเสือ**” แต่มีผู้ศึกษาประวัติศาสตร์มวยไทยให้ความเห็นว่ามวยไทยมีกำเนิดมาก่อนยุคสมัยพระเจ้าเสือนานมาก และหากจะยกให้คนที่มมีฝีมือในวิชามวยไทยและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ทั้งในแง่เกียรติประวัติและความสามารถ ควรยกย่องพระยาพิชัยดาบหัก (นายทองดี ฟินขาว) มากที่สุด เพราะมีประวัติความเป็นมาชัดเจนในการศึกษาวิชามวยไทยสำหรับนายขนมต้ม ซึ่งเป็นครูมวยกรุงเก่าและถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยก่อนเสียกรุงครั้งที่ 2 ก็ถือว่าได้ใช้วิชามวยไทยแสดงให้ชาวต่างชาติเห็นได้น่ายกย่อง แต่ประวัติความเป็นมาของท่านไม่ชัดเจน แต่หากเห็นว่าควรยกย่องพระมหากษัตริย์มากกว่าสามัญชนก็น่าจะพิจารณาสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ซึ่งพระองค์ท่านมีชีวิตชัดเจนในความสามารถในวิชามวยและการต่อสู้หลายแขนง ทั้งมีพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทย ด้วยการรวบรวม ครูมวย นักมวย ที่มีฝีมือจำนวนมากเป็นหลักในกองกำลัง กอบกู้อิสรภาพ

ตำรามวยไทยโบราณที่เก่าแก่ที่สุดถูกเขียนขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 ระหว่างพุทธศักราช 2367-2394 ยุครัตนโกสินทร์ ซึ่งบรรยาย **“หลักเบื้องต้นของมวยไทยคือ หมุ่-ทับ-จับ-หัก”** (หอสมุดแห่งชาติ หมวดตำราภาพ เลขที่ 10/ก มัดที่ 3 คู่ที่ 117)

“In B.E.2554, the Ministry of Culture designed the 6th of February of every year as “Muay Thai Day” which is the day that Phra Chao Suea succeeded to the throne, beginning from B.E. 2555.” However, some people disagreed with that day because the origin of Muay Thai was very long time before Phra Chao Suea reign. And, Phraya Phichai Dap Hak was accepted to be the excellent boxer in terms of glorious biography and ability more than Phra Chao Suea. While, Nai Khanomtom who showed the potentiality of Muay Thai to foreigner should be praised more than Phra Chao Suea. Moreover, King Taksin had clearly glorious biography in the field of Muay Thai and other skills of fighting more than Phra Chao Suea including brought independence to Thailand by gathering a large number of talented instructor and boxer to help defend country against enemy.

The oldest ancient Muay Thai textbook was written in the reign of King Rama III during the period of B.E.2367-2394, Rattanakosin era. It was about **“basic Muay Thai; throw, press, catch and break.”** (National Library of Thailand, picture book category, No. 10/A, 3rd bundle, cabinet no. 117).

ตำรามวยไทยเล่มแรก โดย 3 พี่น้องครูมวย ได้แก่ นายชูป พี่คนโต นายชิต คนกลาง และนายสุวรรณ คนน้องแห่งสกุลนिरาสะวัต มี 103 หน้า ราคาเล่มละ 1 บาท 25 สตางค์ พิมพ์ครั้งแรก 1,500 ฉบับ พิมพ์ที่โรงพิมพ์อักษรนิติ บางขุนพรหม พระนคร เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2471

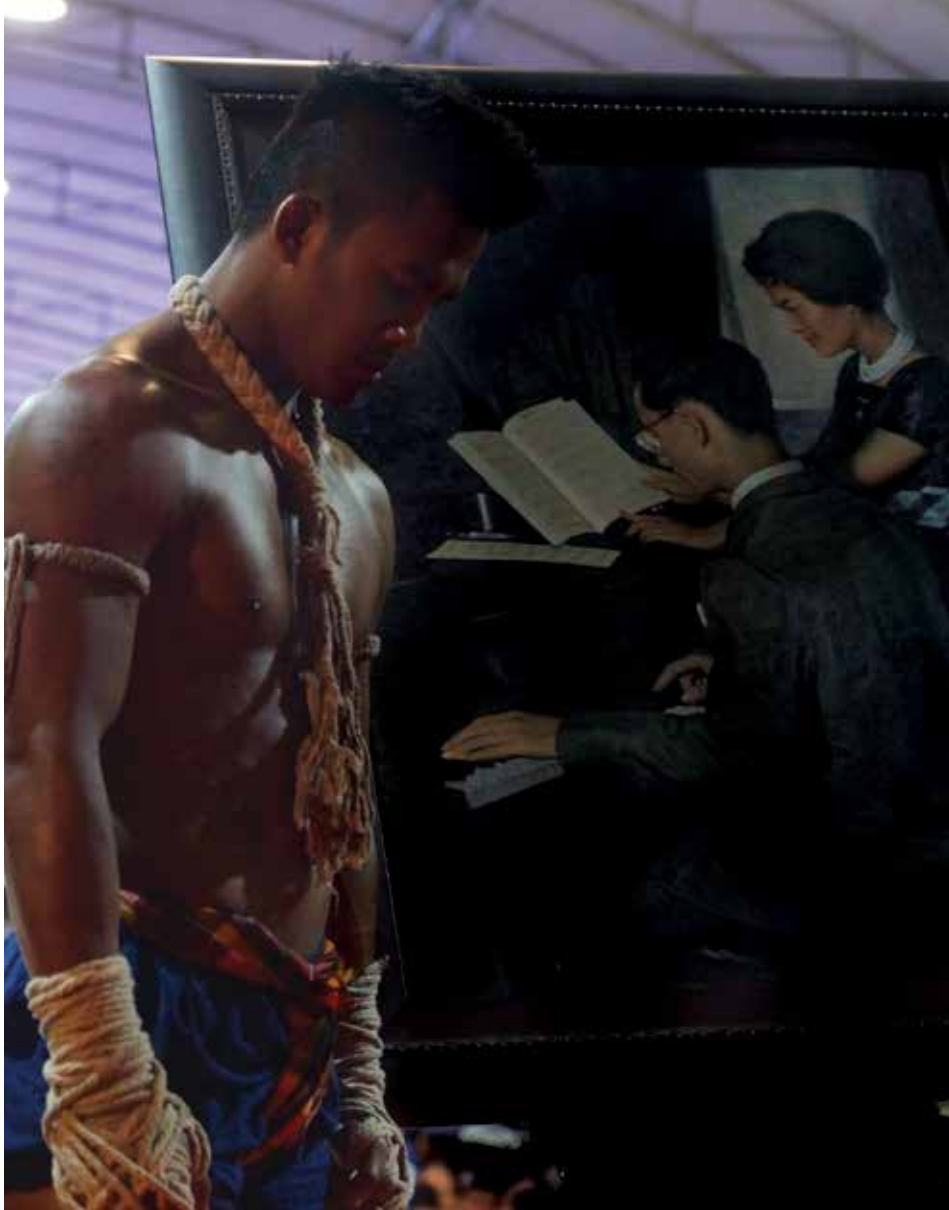
สารบัญประกอบด้วย เรื่อง วิธีคุมหลัก-วิธีก้าวเท้ารุกประชิด-ระยะต่อและเตะ-กติกาสังเขป-การฝึกหัดเพื่อขึ้นเวที-การให้น้ำหนักมวย-แม่ไม้ชกและปิดเชิงมือทั้งหมด-การก้าว ฟันปลา-ท่าคละสับเท้าชก และถอดเท้ารับ-วิธีกระโดดชกและหลบ-การแยกขาชก ประจบ-หลักแม่ไม้เชิงเท้า-หลักแม่ไม้ถีบและจับ-หลักแม่ไม้หลบเตะ-ท่าเทพนม-ขึ้นไม้พรหม เป็นที่น่าสังเกตเนื้อหาสาระ และภาพลีลาการชกต่อๆ ส่วนใหญ่จะเป็นคำบรรยาย ภาพประกอบมีค่อนข้างน้อย เป็นภาพขาวดำที่จัดในท้องถ่ายทำเฉพาะ ไม่บอกชื่อท่าของแม่ไม้ บอกแต่ท่าคละอันหมายถึง ลีลา หมัด ศอก เตะ และเข้า คละกันไป แต่กลับโฆษณาภาค 2 ที่จะจัดพิมพ์ในโอกาสหน้า พรรณนาจะมีรูปประกอบท่าครูเด็ดๆ ได้แก่ ท่าลูกไม้มวย เช่น หนูไต่ราว-หนุมนถวยแหวน-ฤชิมุตสระ-ลิงชิงลูกไม้ และอื่นๆ

ตำรามวยไทยเล่มนี้เป็นภาคแรก มีภาพประกอบตลอดเล่ม นับเป็นตำรามวยไทยเล่มแรกๆ ที่มีการตีพิมพ์ในประเทศไทย ตำรานี้เรียบเรียงจากตำรามวยไทยแบบโบราณของไทย ผู้เขียนได้ร่วมกับนายชิต นิवासวัต ผู้เป็นครูมวย พร้อมทั้งนักมวยเอกสมัยนั้นคือนายสุวรรณ นิवासวัต เป็นผู้ช่วยดัดแปลง แก้ไข เนื้อหาของหนังสือไล่ลำดับตั้งแต่ หลักการฝึกขั้นพื้นฐาน เช่น วิธีคุมหลัก การต่อและ เตะ จนถึงหลักแม่ไม้ต่างๆ ในวิชามวยไทยก็ได้บรรจุอยู่อย่างครบครันในตำราเล่มนี้

The first edition of Muay Thai textbook was written by 3 brotherhood instructors; Nai Choop, the oldest, Nai Chit, the middle, and Nai Suwan, the youngest of Nirasawat family. There were 103 pages, at a price 1 baht 25 satang. First published 1,500 copies. Published by Aksornniti press, Bangkoonprom, Phranakorn on 24 November B.E.2471.

The content consists of pace control, offensive move, punching and kicking pace, rules, training for competition, weight classes, all Muay Thai posture and block, zigzag move, step forward punching and step backward blocking, jump-punching and avoid method, spread leg punching, shove and catch post, avoid kicking post, Thep Phanom post, and Keun Mai Prom. It can be noticed that main content is an explanation with few pictures in black and white. The pictures were shot in the studio without any name of the post, but described as style, fist, elbow strike, kick, and knee strike.

สรุปความสำคัญ คุณค่าและคุณประโยชน์ของมวยไทย

กีฬาทุกชนิดมีคุณประโยชน์ต่อร่างกาย แต่ศิลปะมวยไทยมีคุณค่าสูงสำหรับผู้เรียนหลายประการ คือ

1. ร่างกายมีสมรรถภาพที่ดี สมส่วน มีภูมิคุ้มกันสูง
2. มีจิตใจเข้มแข็ง มีความรอบคอบมานะอดทน
3. สามารถป้องกันตัวในชีวิตประจำวัน และเป็นประโยชน์ต่อสังคม
4. มีความเชื่อมั่นต่อตนเอง มีระเบียบวินัยกล้าหาญ
5. ดำรงไว้ซึ่งศิลปะการต่อสู้ประจำชาติไทยให้ยั่งยืนแพร่หลายตลอดไป
6. มีไหวพริบ เซาว์นปัญญาแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้
7. มีความเป็นสุภาพบุรุษไม่กล้ากระทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ
8. ใช้สร้างงานประกอบอาชีพได้

Summary of Importance, Values and Benefits of Muay Thai

Every kind of sports provide good advantage to body, however, Muay Thai is highly valuable to learner in many ways;

1. Greatly physical fitness, good body shape, and boosting immune system.
2. Providing strength and endurance to mental psyche
3. Being self defense for everyday life and social benefit
4. Gaining self confidence and discipline
5. Preserving Thai martial arts to be sustainable evermore
6. Being keen and excellent in problem solving
7. Being gentleman, unable to do an unacceptable thing.
8. Being able to make a living as a professional boxer

“ก็ฬามวยนี้กับความมั่นคงและความก้าวหน้าของประเทศชาติก็สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะว่ามวยนี้ก็เป็นทางป้องกันตัว เป็นกีฬาที่มาจากกาป้องกันตัวของนักรบไทยมาแต่โบราณ มาสมัยนี้เราจะต้องป้องกันตัวด้วยการใช้การต่อสู้ส่วนหนึ่ง และด้วยวิธีที่จะพัฒนาประเทศอีกส่วนหนึ่ง นักมวยทราบดีว่าถ้าต่อสู้เฉพาะด้วยกำลังก็คงแพ้แน่ ต้องมีวิชาการ ต้องมีวิธีการ และต้องมีสติที่มั่นคง ที่วิชาการที่จะบุก และวิชาการที่จะหลบ ฉะนั้นการที่มีการต่อสู้มวยเพื่อป้องกันตัว... ”

...Thai boxing has ad its close relationship with our national security and progress because Muay Thai is a way of self-defence. It is a sport originating from self-defence of those ancient Thai warriors. At present we need to protect ourselves by using fighting on the one hand, and by developing our country on the other. Boxers are well aware that if they fight with their force only,they are quite certain to lose. They need support of a good technical and academic approach as well as a firm mind ready to move ahead and to avoid undesirable effects. Therefore, the existence of Muay Thai for self-defence...

เอกสารอ้างอิง

กฤตการ สดประเสริฐ. “มวยไชยา” วารสารวัฒนธรรมไทย, ปีที่ 49 ฉบับที่ 12 (ธันวาคม 2553): 31-32.
 กฤตการ สดประเสริฐ. “มวยไชยา” วารสารวัฒนธรรมไทย, ปีที่ 49 ฉบับที่ 12 (ธันวาคม 2553): 48-51.
 ถ้อยแท้ จันทา และอุดม ประมวลวิทย์. **ประวัติการต่อสู้ของบรรพบุรุษไทย**. พระนคร: คลังวิทย์, 2506.
 นายชยะ (นามแฝง). **ศิลปะแห่งมวยไทย**. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์, 2532.
 ปลายวม น.เขลางค์ เรียบเรียง. **กำปั้นนอกสังเวียน**. กรุงเทพฯ: เพชรสำนักพิมพ์, 2553.
 โฟล์คสลัด และสว่าง. **มวยไทย**. มหาสารคาม: ภาควิชาพลศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ วิทยาลัยมหาสารคาม, 2525.
 ฟอง เกิดแก้ว และ สุภาพ เจริญสวัสดิ์. **มวยไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2526.
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาลัย. **กติกามวยไทย มวยสากล(อาชีพ) และค่านิยมการกีฬาสากล**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2520.
 ยุทธ ยมภาค. “ศิลปะมวยไทยกับคนรุ่นใหม่.” สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานานาชาติ คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๓๕.
 สมบัติ จำปาเงิน. **กีฬาไทย**. กรุงเทพฯ: สุริยัยการพิมพ์, 2521.
 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. **ศิลปะมวยไทย**. กรุงเทพฯ: คุรุสภา, 2540.
 ราชบัณฑิตยสถาน. **กฎหมายตราสามดวง ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2550.
 ยศ เรืองสา. “ความรู้ทั่วไป” พิมพ์ครั้งที่ 4 ค่าย อ.เปลี่ยน สมชาติ. สำนักพิมพ์เสริมวิทย์บรรณาคาร. 2524.
 ชูบ นิวาสวัสดิ์. “ตำรามวยไทย” กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรนิติ. 2471.
 ราชบัณฑิตยสถาน. “กฎหมายตราสามดวง” ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2550.
 จรรย์ แก่นวงษ์คำ “มวยไทย มวยสากล” โอเดียนสโตร์. กรุงเทพฯ. 2530.
 ปัญญา ไกรทัศน์. “มวยไทยยุคศิลปะการต่อสู้” พิมพ์ครั้งที่ 5. สวามวณิช. 2530.
 สมบัติ จำปาเงิน. “กีฬาไทย” สุริยัยสาสน์. กรุงเทพฯ. 2523
 การกีฬาแห่งประเทศไทย. “สืบสานศิลปะมวยไทย” สำนักพิมพ์ 29 คอมมิวนิเคชั่น กรุงเทพฯ. 2551.
 เสถียร สภาพงศ์. “มวยไทย ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวและการบริหารกายท่ามวยไทย” สำนักพิมพ์รุ่งศิลป์การพิมพ์ 1977 จำกัด. กรุงเทพฯ. 2533.
 วิระ กัจฉศิริรินทร์. องค์ความรู้มวยไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพ. 2552
 กฤษณ์ วิชระปราการ. ศิลปะมวยไทย. พระนคร : สำนักพิมพ์เดอะ. 2507.
 จดชัย จำปาหอม. พัฒนาการกีฬามวยไทยไชยา. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. 2550
 จรัสเดช อุลิต. มวยไทย. กาฬสินธุ์ : โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์, 2527.
 ชนัต มงคลศิลป์. มวยลพบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. 2550.
 ชัยสวัสดิ์ เทียนวิบูลย์. มวยไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศึกษาศัมพันธ์. 2520.
 ชูบ นิวาสสวัสดิ์และสุวรรณ นิวาสสวัสดิ์. ตำรามวยไทย. พระนคร : โรงพิมพ์อักษรนิติ. 2471.
 น. วงษ์ชัย. คู่มือมวยไทย. พระนคร : สำนักพิมพ์เพื่ออักษร. 2509.
 นายชยะ (นามแฝง). ศิลปะแห่งมวยไทย. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์. 2532.
 บัว นิลอาษา. มวยไทย. เอกสารบันทึกตำรามวยไทย เขียนโดยลายมือ ไม่ปรากฏปีที่เขียน.
 ปัญญา ไกรทัศน์. ยอดศิลปะการต่อสู้. กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์. 2524
 พระปลัด เต็ง. ตำรามวยไทย. สมุดไทยคำ, เขียนขึ้นสมัยรัชกาลที่ 3 แห่งราชวงศ์จักรี
 ฟอง เกิดแก้ว และสุภาพ เจริญสวัสดิ์, มวยไทย, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2526.
 ยศ เรืองคำ. ตำรามวยไทย. ธนบุรี: สำนักพิมพ์เจริญกิจ, 2515.
 ยศ เรืองสา คำย่ออาจารย์เปลี่ยน สมชาติ. ตำรามวยไทย ตำรับพระเจ้าเสือ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญกิจ. 2517.
 วัลลภศิร สดประเสริฐ. มวยเมือสยาม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรุงเทพ. 2547.
 สมบัติ สวางควัฒน์. ย้อนตำนานแวดวงมวยไทย จากอดีตถึงปัจจุบัน. สำนักพิมพ์ ก้าวแรก. หน้า 138-139. 2554.
 สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยไทย.เอกสารประกอบหลักสูตรสมรรถนะครูมวยไทย ระดับครูผู้ช่วย C License.
 การกีฬาแห่งประเทศไทย ร่วมกับ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. ไม่ปรากฏปีที่เขียน
 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, ศิลปะมวยไทย, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2540.
 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. มวยไทย. กรุงเทพฯ :
 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2555.
 สำนักวัฒนธรรม กีฬา และท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร. มวยไทย กระบวนยุทธ์แห่งสยาม. กรุงเทพฯ :
 สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว. 2555.
 อุตินิช โภคทรัพย์, มหาวิทยาลัยมวยไทย, กรุงเทพฯ : บริษัท พี. วาทิน พับลิเคชั่น จำกัด, 2552.
 อ้น สาริบุตร (หลวงวิศาล ตระณกร), เพลงอาวุธและเพลงมวยไทยของเก่า, เอกสารพิมพ์ตีต
 Chinawut sirisompan. Art of muaythai (boran). 2nd edition 2013.
 Kru (master) muaythai association. Bangkok. 2013.
 Panya kraitus. MUAY THAI. Ten edition 2007. Bangkok : Asia books. 2007.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

<http://www.muaythaidoctor.com/?cid=725291>
http://khundon.blogspot.com/2010/10/blog-post_1645.html
<http://www.baanmaha.com/community/thread34039.html>
<http://thaimmaclub.com>
<http://blog.eduzones.com/eve๑๒๓/๓๔๕๔>
http://www.muaythaionline.co.th/news_detail.asp?id=๓๖&t=๕
http://www.chiangmai-thailand.net/for_lanna/jerng.html
http://www.sri.cmu.ac.th/~elanna/portjailanna/scripts/vip/vip_puan.html

Reference

Kriddakorn Sotprasert. "Muay Chaiya" Journal of Thai Culture, Vol. 49 No. 12 (December B.E. 2553: 31-32.
 Kriddakorn Sotprasert. "Muay Chaiya" Journal of Thai Culture, Vol. 49 No. 12 (December B.E. 2553: 48-51
 Thongthae Rotchana and Udorn Pramuanwit. **The History of Thai Ancestors' Fighting**. Phanakorn: Klangwittaya, B.E. 2506.
 Nai Khaya. **The Art of Muay Thai**. Bangkok: Ruenkeo Kampim, B.E. 2532
 Plainuam Na Khaylamg (editor). **Kampung Noksangwian**. Bangkok: Praew Samnakpim, B.E. 2553.
 Phosawat Sangsawang. **MuayThai**. Mahasarakham: Department of Physical Education, Faculty of Education, Mahasarakham Teachers' Training College, B.E. 2525.
 Fong Kerdkhao and Suparp Charoensawat. **Muay Thai**. Bangkok : Thai Wattanapanich Publishing Co., B.E. 2526.
 Srinakarintarawit University Physical Education. **Katika Muay Thai and International Boxing Rules and Directions for Referees and Judges**.
 Bangkok: Khurusapha Laoprao Publishing House, B.E. 2520.
 Yuraporn Yommanak. "The Art of Muay Thai and New Generations." Paper Submitted for the Completion of the Degree of Bachelor of Arts (Anthropology),
 Faculty of Archaeology, Silapakorn University, B.E. 2535.
 Sombat Champa-ngoen. **Thai Sports**. Bangkok:Sureewal Kampim, B.E. 2521.
 Office of the National Culture Commission. **The Art of Muay Thai**. Bangkok: Khurusapha. B. E. 2540.
 Royal Institute. **Tra Sam Duang Law, Royal Institute Edition, Vol. 1**. Bangkok:Royal Institute, B. E. 2550.
 Yot Ruangsa. " General Knowledge," Fourth Edition. Sermwitbunnakam Publishing House, B.E. 2524.
 Chub Niwatsawat. "Muay Thai Text." Bangkok: Aksornniti Publishing House. B.E. 2471.
 Royal Institute. Tra Sam Duang Law, Royal Institute Edition, Vol. 2. Bangkok:Royal Institute, B. E. 2550.
 Charuay Kaenwongkham. "Muay Thai and International Boxing." Odeon Store. Bangkok. B.E. 2530.
 Panya Kraitat. "Muay Thai: The Excellent Art of Fighting." Fifth Edition. Sammuanchon. B.E, 2530.
 Sombat Champa-ngoen. "Thai Sports." Suriyasam. Bangkok. B.E. 2523.
 Sports Authority of Thailand. "Conserving the Art of Muay Thai. " 29 Communication Publishing House. Bangkok. B.E. 2551.
 Sathian Sapapong. " Muay Thai: The Art of Fighting for Self - Defence and Its Use for Exercise. " Rungsilp Kampim 1977 Limited. Bangkok.B.E. 2533.
 Weera Katchapakhirin. The Knowledge of Muay Thai. Bangkok: Krungthep Publishing House. B.E. 2522.
 Krit Watcharapakam. The Art of Muay Thai. Bangkok: The Ring Publishing House. B. E. 2507.
 Chatchai Champahom. Development of Muay Thai Chaiya. Rajabhat University Moobaan Chombung. B.E. 2550.
 C haratdet Urit. Muay Thai. Kalasin: Prasarnkampim Publi shing House. B.E, 2527.
 Chanatat Mongkhonsin. Muay Lopburi. Rajabhat University Moobaan Chombung. B.E. 2550.
 Chaisawat Thianwiboon. Muay Thai. Bangkok: Sukkasampan Publishing House. B.E. 2520.
 Chub Niwatsawat and Suwan Niwatsawat. "Muay Thai Text." Bangkok: Aksornniti Publishing House. B.E. 2471.
 N. Wongthanu. Handbook of MuayThai. Bangkok: Fuengaksorn Publishing House. B. E. 2509.
 Nai Khaya. The Art of MuayThai. Bangkok: Ruenkeo Kampim, B.E. 2532.
 Bua Ninarcha. Muay Thai.Document on Muay Thai (handwriting, no date).
 Panya Kraitat. Top Art of Fighting. Bangkok: Bopit Kampim. B.E. 2524.
 Prapatat Teng. Muay Thai Text, Samut Thaidam, written in the reign of King Rama III of Chakri Dynasty.
 Fong Kerdkhao and Suparp Charoensawat. Muay Thai. Bangkok : Thai Wattanapanich Publishing Co., B.E. 2526.
 Yot Ruengkhom. Muay Thai Text. Thonburi: Charoenkit Publishing House.B.E. 2515.
 Yot Ruangsa. MuayThai Text, King Sua's Edition. Third Edition. Bangkok: Charoenkit Publishing House.B.E. 2517.
 Wallapit Sotprasert. Muay Muang Siam. Bangkok: Krungthep Publishing House. B.E. 2547.
 Som bat Sawangkhwat. Tracing Back the Legend of Muay Thai. Kaoraek Pu blishing House: 138-139. B. E. 2554.
 Office of Muay Thai Commission. Document of Muay Thai Assistant Teacher Capacity Building Curriculum (C License)
 Sports Authority of Thailand in Cooperation with Rajabhat University Moobaan Chombung (no date).
 Office of the National Culture Commission. The Art of Muay Thai. Bangkok: Khurusapha. B. E. 2540.
 Office of the National Culture Commission. Muay Thai. Bangkok.
 Office of the National Culture Commission. B. E. 2555.
 Bureau of Culture,Sports and Tourism, Bangkok. Muay Thai: The Fighting Strtegy of Siam.Bangkok.
 Bureau of Culture,Sports and Tourism. B. E. 2555.
 Aththanit Pokkasup. Th e Great Magic of Muay Thai. Bangkok:P. Wathin Publication Co., Ltd., B.E. 2552.
 An Saribukorn (Luang Wisam Darunkorn). The Old Arts of Thai Weaponry and Muay Thai (typed document).

Electronic Media

<http://www.muaythaidoctor.com/?cid=725291>
http://khundon.blogspot.com/2010/10/blog-post_1645.html
<http://www.baanmaha.com/community/thread34039.html>
<http://thaimmaclub.com>
<http://blog.eduzones.com/eve๑๒๓/๓๔๕๔>
http://www.muaythaionline.co.th/news_detail.asp?id=๓๖&t=๕
http://www.chiangmai-thailand.net/for_lanna/jerng.html
http://www.sri.cmu.ac.th/~elanna/portjailanna/scripts/vip/vip_puan.html

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

ดร.กิตติพงษ์ โพธิภูมิ	อธิบดีกรมพลศึกษา
นายนิวัฒน์ ลิ่มสุขนิรันดร์	รองอธิบดีกรมพลศึกษา
ดร.ปัญญา หาญลำยวง	ผู้อำนวยการสำนักนันทนาการ
นางสาวดารณี ลิขิตวรศักดิ์	ผู้อำนวยการสำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา
นายวินิตย์ จันทรมนตรี	รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักการกีฬา
นายไกรลาศ ผ่องสว่าง	รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาบุคลากร การพลศึกษาและการกีฬา
ดร.ประพันธ์ ไพโรจน์กุล	ผู้อำนวยการกองกลาง
นายพัฒพงศ์ พงษ์สกุล	ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกกรมพลศึกษาสนามกีฬาเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ 60 พรรษา

ผู้เชี่ยวชาญ

รศ.ชัชชัย โกมารทัต
นายเฉลิม ประหยัดทรัพย์
ดร.วีระ กัจฉปรีรินทร์
ดร.แสวง วิทยาพิทักษ์
ผศ.ดร. อนันต์ เมฆสุวรรณค์

ผู้เขียนและเรียบเรียง

นายยศพนธ์ สุขุมลันนันทน์
นายกิตติศักดิ์ ร่มเกษ

ผู้อำนวยการสถาบันศิลปะมวยไทย
นักพัฒนาการกีฬาปฏิบัติการ

คณะทำงาน

นางสาววัชรีย์ ตีสีโส
นายรัฐธีร์ เรืองระยนต์

เจ้าหน้าที่พนักงานธุรการปฏิบัติงาน
นักพัฒนาการกีฬา

ผู้ประสาน

นายกิตติศักดิ์ ร่มเกษ

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2559

จำนวนพิมพ์ 600 เล่ม

ออกแบบและพิมพ์ที่ บริษัท บีทีเอสเพรส จำกัด

จัดพิมพ์โดย กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สนามกีฬาแห่งชาติ
เลขที่ 154 ถ.พระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทร. 0-2214-0120, แฟกซ์. 0-2216-4408
ISBN : 978-616-297-337-6

Organizing Committee

Consultants

Dr.Kittipong Potimu	Director General, Department of Physical Education
Mr.Niwat Limsuknirun	Deputy Director General, Department of Physical Education
Dr.Panya Hanlumyung	Director, Bureau of Recreation
Miss.Daranee Likhitworasak	Director, Bureau of Sports Science
Mr.Winit Jantaramontree	Acting Director, Bureau of Sports
Mr.Grilard Pongsawang	Acting Director, Institute of Physical Education and Sports Personnel Development
Dr.Prapan Priungkool	Director, General Administration Division
Mr.Patpong Pongsakul	Director, DPE Training Center Queen Sirikit 60 th Birthday Anniversary Stadium

Experts

Assoc. Prof. Chatchai Gomararat
Dr.Veera Kuschapakirin
Dr.Sawang Vithayapitaks
Asst.Prof. Dr.anun Meksawan
Mr. Chalerm Prayadsub

Authors and Composers

Mr.Yotsapol Sukumolnan
Mr.Kittisak Romket

Director, Institute of Muay Thai Art.
Sports Development Officer, Operational Level

Working Group

Miss.Watcharee Deeseesai
Mr.Rutthi Ruangrayount

General Administration Officer, Operational Level
Sports Development Officer

Coordinator

Mr.Kittisak Romket

First Edition : February 1, 2016

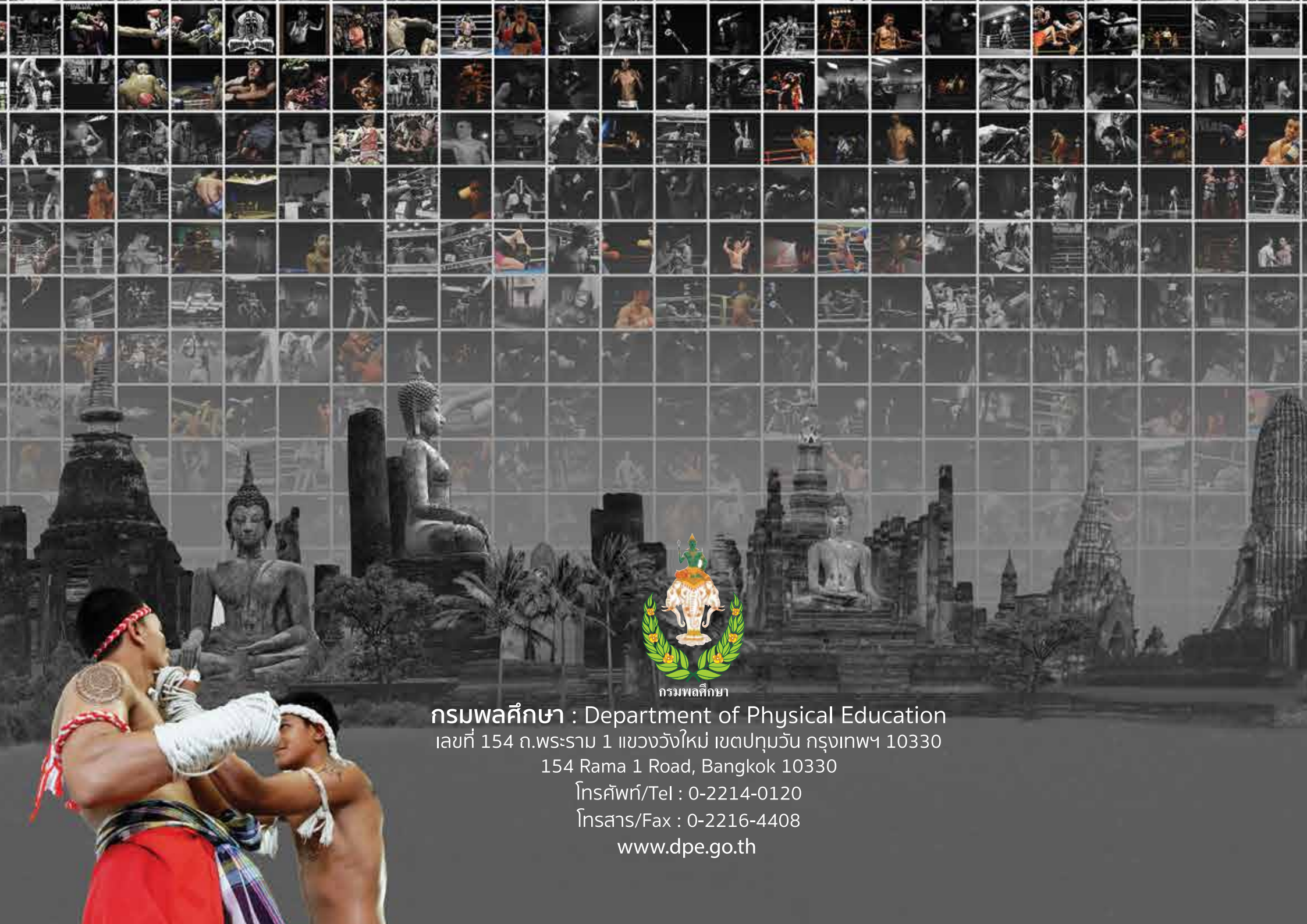
No. of copies : 600

Desiged and published at : BTS Press Co., Ltd.

Publication Rights Owner : Department of Physical Education National Stadium,
154 Rama 1 Road, Bangkok 10330
Tel : 0-2214-0120, Fax : 0-2216-4408
ISBN : 978-616-297-337-6

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สนามกีฬาแห่งชาติ เลขที่ 154 ถ.พระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
Department of Physical Education National Stadium, 154 Rama 1 Road, Bangkok 10330

กรมพลศึกษา

กรมพลศึกษา : Department of Physical Education

เลขที่ 154 ถ.พระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

154 Rama 1 Road, Bangkok 10330

โทรศัพท์/Tel : 0-2214-0120

โทรสาร/Fax : 0-2216-4408

www.dpe.go.th